

บันทึกการเดินทางโดย

A DIEHARD TRAVELLER

คำนำ จากผู้เขียน

ประสบการณ์เดินทางครั้งนี้ของผม เป็นอีกทริปหนึ่งที่น่าประทับใจที่สุด ผมได้ทำอะไรครั้งแรกในชีวิตหลายอย่างเช่น การเล่นสกีที่เป็นเรื่องไกลตัวผมมาก และการได้ชมทุ่งดอกทิวลิปสีแสนสดใส ชูช่อละลานตาเต็มทุ่ง ใครจะคิดว่าสามารถทำได้ในประเทศอินเดียแทนที่จะเป็นยุโรปในราคาที่ถูกกว่ากันเยอะ รวมทั้งการนั่งเครื่องบินจากเมืองไทยจนจบทริปถึง 5 ต่อ แต่ค่าใช้จ่ายทั้งทริปในราคาแค่ประมาณ 30,000 บาทเท่านั้นกับระยะเวลา 10 วัน ซึ่งถ้าไปกับทัวร์เขาขายกันที่ 60,000 บาทเป็นอย่างต่ำ ยิ่งไปคนเดียวก็ต้องจ่ายแพงกว่าไปเป็นคู่เพิ่มอีก 5,000 บาทเพราะต้องนอนคนเดียว

การเดินทางครั้งนี้ ผมพยายามใช้เวลาทุกนาที ให้คุ้มค่าที่สุดเกี่ยวประสบการณ์ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะถึงแม้ว่าจะประทับใจสถานที่เหล่านั้นแค่ไหนก็ตาม ผมก็ไม่คิดจะกลับมาอีก เพราะยังมีอีกหลายสถานที่ บนโลกใบนี้ รอให้เราไปเยี่ยมเยือนและสัมผัสอีกมากมาย แต่สำหรับ ลาดักและแคชเมียร์แห่งนี้ ผมต้องกลับมาทบทวนคำพูดของตัวเองใหม่แน่นอนผมสัญญากับตัวเองเอาไว้แล้วว่า ผมจะกลับมาเยือนสถานที่แห่งนี้อีกแน่นอนไม่ช้าก็เร็ว

หนังสือเล่มนี้ เป็นงานเขียนครั้งแรกของผม จุดมุ่งหมายของการเขียนหนังสือก็คืออยากเล่า อยากถ่ายทอด แบ่งปันประสบการณ์ และสิ่งสำคัญที่สุดก็คือการสร้างแรงบันดาลใจให้ใครบางคนได้อ่านหนังสือที่ผมเขียน ลูกขึ้นมาแพ็คกระเป๋าออกเดินทางท่องโลกตามความฝันของตัวเอง ซึ่งผมรู้ตัวดีว่าสำนวนการเขียนยังไม่ดีพอ ยังต้องปรับปรุงแก้ไขอีกมาก จะว่าเป็นการฝึกการเขียนสารคดีท่องเที่ยวก็ว่าได้ การเล่าเรื่องยังไม่น่าติดตาม การร้อยเรื่องอาจจะน่าเบื่อหน่ายหากใครเข้ามาอ่านแล้วช่วยแนะนำ ดิชม ด้วยนะครับ

A Diehard Traveller

ให้กำลังใจผู้เขียน จิก กัด โขก สับ Straydoghero1@gmail.com

บทนำ

อินเดียประเทศที่มีความหลากหลายทางด้านภูมิประเทศ มีอากาศมากมายหลายแบบทั้งหนาวและร้อน แม้แต่ทะเลทราย ภูเขาหิมะ ซึ่งประเทศไทยไม่มี นั่นคือสาเหตุว่าทำไมอินเดียตอนเหนืออย่าง ลาดักและแคชเมียร์ ถึงเป็นหนึ่งในจุดหมายหมายของคนไทยที่อยากจะมาเยี่ยมเยือนสักครั้งหนึ่งในชีวิต ซึ่งหนึ่งในนั้นก็มีผมรวมอยู่ด้วย ได้ยินชื่อเสียงเรื่องความงดงามทัศนียภาพอันแปลกตามานานแล้ว เมื่อมีโอกาสผมจึงไม่รีรอที่จะทำตามความฝันของตัวเอง

ผมวางแผนการเดินทางมาด้วยตัวเอง จากการอ่านหนังสือ หนังสือคู่มือท่องเที่ยว และค้นคว้ามาจากอินเทอร์เน็ต ผมวางแผนแบบนักท่องเที่ยวกินอยู่ประหยัด ซึ่งเป็นการเดินทางในแบบฉบับของผมเอง ที่ไม่จำเป็นต้องมีเงินมากมายก็สามารถเดินทางท่องเที่ยวไปต่างประเทศได้ ได้ไปยังสถานที่ต่างๆ ได้สัมผัสความงามของธรรมชาติ ได้เห็น ได้สัมผัสบรรยากาศเช่นกัน กับนักท่องเที่ยวคนอื่น เพียงแต่ต้องเลือกวางแผนการเดินทางให้รัดกุม เลือกโรงแรมที่ราคาไม่สูงมาก เลือกตัวเครื่องบินในช่วงโปรโมชั่น เลือกกินแบบคนท้องถิ่น หูบ้าง ตัดดินบ้าง

โอกาส แค่นี้ก็สามารถหุ่่น ค่าใช้จ่ายลงไปได้เยอะทีเดียว โดยเฉพาะค่าตัวเครื่องบินของสายการบินต้นทุนต่ำและควรจองช่วงโปรโมชั่น

แรงบันดาลใจของผมสำหรับอินเดียตอนเหนือก็คือ ผมอยากมาเห็นวัฒนธรรมของชาวทิเบตพลัดถิ่นที่ลาดัก ซึ่งนับถือศาสนาพุทธ ว่าเขาใช้ชีวิตกันยังไงท่ามกลางธรรมชาติที่สวยงามแปลกตาที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน อยากเห็นเทือกเขาหิมาลัย อยากเห็นภูเขามะขามอยากมาสัมผัสกับชาวมุสลิมซึ่งแตกต่างจากคนอินเดียก่อนประเทศที่เป็นชาวฮินดู อยากเห็นความแตกต่างทั้งขนบธรรมเนียม รูปร่าง หน้าตา วัฒนธรรม ของชาวแคชเมียร์ การเดินทางไปลาดักและแคชเมียร์ เปรียบเหมือนกับการเดินทางไปอีกยังประเทศหนึ่งที่ไม่ใช่อินเดีย นี่ก็แค่นี้ก็กระตุ้นต่อมการเดินทางให้ทำงานแล้ว

สารบัญ

• ตอนที่ 1	ตกเครื่องบินครั้งแรกในชีวิต	6
• ตอนที่ 2	นอนที่สนามบินครั้งแรกในชีวิต	9
• ตอนที่ 3	บินลัดฟ้ามุ่งหน้าสู่ลาดัก	14
• ตอนที่ 4	เมืองเลหิจิตวิญญาณแห่งชาวพุทธ	20

• ตอนที่ 5	ได้อุ้มกอดของขุนเขา	28
• ตอนที่ 6	สี่ส้นแห่งเมือง Leh	35
• ตอนที่ 7	มุงน้ำสู่แคชเมียร์	43
ตอนที่ 8	ตลาดน้ำทะเลสาบดาล	51
• ตอนที่ 9	ชมทุ่งดอกมัสตาร์ดพาสเทล	58
• ตอนที่ 10	ตะลุยกุลมาร์ก สวิตเซอร์แลนด์แดนภารตะ	63
• ตอนที่ 11	ขึ้นกระเช้าลอยฟ้า ชมยอดเขาgulมาร์ก	70
• ตอนที่ 12	เมนูน้ำแข็งใส สไตล์คนเมืองร้อน	77
• ตอนที่ 13	เรียนสกีถูกที่สุดในโลก	83
• ตอนที่ 14	ชมทุ่งดอกทิวลิปในวันนพรา	88
• ตอนที่ 15	พระยาน้อยชมตลาด	98
• ตอนที่ 16	เดินเล่นตลาดเมืองเก่า ศรีนาการ์	105
• ตอนที่ 17	โบกมืออำลาแคชเมียร์	117

1. ตอนที่ 1

ตกเครื่องบินครั้งแรกในชีวิต

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าทริปนี้ผมจะตกเครื่องบิน รู้ถึงไหนอายุถึงนั้น มันเกิดจากความเงาะประมาทเดินเลื้อยของตัวเองแท้ๆ เพราะเช็คอินเร็วมีเวลาเหลือเยอะเลยไปเดินเล่นจนลืมดูเวลา คนส่วนมากตกเครื่องเพราะไปสนามบินไม่ทัน แต่นี่ตัวเองตกเครื่องเพราะว่ามัวแต่เดินดูสินค้าเพลิน ชิมขนมออกร้านนั้นเข้าร้านนี้เป็นว่าเล่น เดินดึ้นน้ำหอมสารพัดกลิ่นอย่างสบายอุรา ทั้งที่ปกติเป็นคนไม่ใ้สน้ำหอม แต่ด้วยความอยากทดลองว่าแต่ละกลิ่นแต่ละยี่ห้อกลิ่นไหนน่าจะใ้มน้ำวใ้ผมหันมาใช้น้ำหอมเผื่อจะได้ตัวหอมกับเขามั่ง

มัวแต่ไปจ้องมองนางฟ้าชาวบราซิลเลียน Adriana Lima ของชุดชั้นใน victoria's Secret ที่สุดแสนจะแซ่กซี่ นี่ถ้าผมเป็นผู้หญิงคงจะไม่ลังเล ที่จะอุดหนุนชุดชั้นในลักชั่นสองชิ้น แน่ๆ จะได้แซ่กซี่แบบเหล่าบรรดานางฟ้าทั้งหลาย ทุกครั้งที่ผมเดินทางมาสุวรรณภูมิ ผมเช็คอินเสร็จเมื่อไร ก็ชอบมาจ้องมองที่ร้านนี้ประจำ ดูว่านางฟ้าคนไหน จะได้โชว์อยู่บนรันรันบ้าง

เดินเข้าไปชิมขนมที่เหล่าพนักงานเอามาให้ลองชิมฟรีแต่ก็ไม่ได้อุดหนุน ไม่เหมือนอีตาแขกอินเดีย ที่นอกจากจะไม่อุดหนุนแล้ว ยังเวียนเทียนมาชิมซะหลายรอบ แบบหน้าไม่มี ยางอาย ชิมแล้วก็ไม่ซื้อสักที จนพนักงานขายถึงกับทนไม่ไหว พุดออกมาด้วยความไม่พอใจ “ only one piece na ka ” อีตาแขกจอมตะกละ เลยหน้ามันเดินหนีไปเลย คนอินเดียนี้ร้ายไม่ใช่เล่น ผมกำลังจะไปเที่ยวอินเดียเป็นครั้งที่ 2 ประสพการณ์ครั้งแรกของการเที่ยวอินเดียแถวราชาสถาน ตั้งแต่ New delhi ,Agra ,Jaipur, Jodhpur, Jaisalmer ผมรู้ซึ้งดีกับวลีที่ว่า

“ เจอกับเจอแขก ให้ตีแขกก่อน ”

เพราะความเพลิดเพลินกับการเดินชมสินค้าในสนามบิน หาู้ไม่ว่ามันนำมาซึ่งความเดือดร้อนใ้ตัวเองอย่างไม่น่าใ้ภัย เขาคงประกาศเรียกชื่ออยู่หลายรอบ จนครั้งครั้ง

สุดท้ายก็ไม่ได้ยิน เคยได้ยินแต่กับผู้โดยสารคนอื่น ไม่นึกว่าจะมาเกิดกับตัวเอง จนมารู้สึกตัวอีกที เหลือบดูนาฬิกาข้อมือ ถึงรู้ว่าเลยเวลาแล้ว วิ่งหน้าตาตื่นไปที่เคาเตอร์ประชาสัมพันธ์ให้เขาเช็ค เที่ยวบินว่าเครื่องออกไปยัง ประชาสัมพันธ์บอกว่าน่าจะยังทันอยู่เครื่องยังไม่ออก เธอรีบยก โทรศัพท์โทรไปหาพนักงานที่ประตูทางออกขึ้นเครื่องของสายการบิน แอร์เอเชีย

เหมือนโชคจะไม่เข้าข้างผม ไม่มีใครรับสาย เธอให้ผมรีบวิ่งไปที่ Gate ทางขึ้น เครื่องบินอาจจะยังทัน ผมรีบวิ่งสุดชีวิต ปรากฏว่ามีแต่ความว่างเปล่าไม่มีใครอยู่สักคน แสดงว่า เครื่องบินเพิ่งจะ take off ออกไป ความรู้สึกตัวเบาหัววิวหัวใจหล่นมาที่ตาตุ่มมันเป็นแบบนี้เอง แสดงว่าผมตกเครื่องจริงๆแล้ว เดินคอตกลับมาที่เคาเตอร์ประชาสัมพันธ์ที่เดิม เธอบอกให้รอก่อนเธอ จะโทรตามเจ้าหน้าที่ของสายการบินแอร์เอเชียให้มารับตัวผู้โดยสารที่ตกเครื่อง เพื่อไปรับกระเป๋า คืนพร้อมกับทำเรื่องแจ้งเจ้าหน้าที่ของสนามบินว่ามีผู้โดยสารตกเครื่อง

พนักงานต่างรู้สึกสงสารและเห็นใจที่ผมตกเครื่อง แต่ทำไม่ได้ ความผิดผมคนเดียวล้วนๆ พวกเขาเลยพากันช่วยเช็คตามเคาเตอร์ของสายการบินต่างๆว่าคืนนี้ยังมีเที่ยวบินไปนิวยอร์กอยู่หรือเปล่า ช่างน่ารักจริงๆเลย พนักงานพยายามเดินไปเช็คตามสายการบินต่างๆแล้ว ปรากฏว่าทุกสายการบินมุ่งหน้าสู่นิวยอร์กเต็มหมดแล้ว เพราะตอนนั้นเวลาก็ปาเข้าไป 5 โมงแล้ว นอกจากจะตกเครื่องที่สุวรรณภูมิแล้วผมยังตกเครื่องที่นิวยอร์กอีกเที่ยว เพราะพุงนี้ผมจองสายการบิน go air ของอินเดียไว้รอบ 6 โมงเข้าไปเมืองเลห์ไว้เรียบร้อยแล้ว หหมดหนทางที่จะไปอินเดียให้ได้ในคืนนี้แล้ว

ผมต้องเสียเงินจองตัวใหม่วันพุงนี้ เพราะเป็นสายการบินต้นทุนต่ำไม่คืนเงิน อยู่แล้ว นอกจากภาษีสนามบินที่ไม่ต้องจ่ายเพิ่ม นั่งแท็กซี่กลับมาอนอนสมน้ำหน้าตัวเองที่บ้าน ตกเครื่องบินเที่ยวเดียวยังเข้าใจขนาดนี้ แถมยังตกเครื่องที่นิวยอร์กอีกเที่ยว เข้าใจสองแดง ไม่รู้จะบรรยายความรู้สึกออกมาเป็นคำพูดยังไง ผมได้แต่สาบานกับตัวเองว่า ตกเครื่องบินคราวนี้ จะเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายในชีวิตของผม

ตอนที่ 2 นอนที่สนามบินครั้งแรกในชีวิต

หลังจากที่เช็คอินที่สนามบินสุวรรณภูมิแล้ว ความทรงจำอันเลวร้ายเมื่อวานยังตามมาหลอกหลอนผมอยู่ หลังจากเช็คอินแล้ว ไม่ไปไหนทั้งนั้น เดินไปที่ Gate ประตูดขึ้นเครื่อง แล้วนั่งรออย่างสงบเสงี่ยมเฉยตัวไม่ออกไประริกอะไรแบบเมื่อวานแล้ว นั่งรอขึ้นเครื่องไปพร้อมกับชาวอินเดียที่เขาต้อนรับผมอย่างอบอุ่น ด้วยกลิ่นอันเป็นเอกลักษณ์ของพี่น้องชาวภารตะ คงจะเป็นด้วยเครื่องเทศที่พวกเขากินกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษที่ทำให้เขามีกลิ่นตัวอันเป็นเอกลักษณ์สำหรับชาวอินเดียด้วยกันแล้ว อาจจะไม่รู้สึกอะไร เพราะคงคุ้นเคยกับกลิ่นตัวแบบนี้ของพวกเขาอยู่แล้ว แต่ผมสิ ต้องลี้วงเขาไปตาม ยามห่มองออกมาทา ไม่อย่างนั้นคงต้องสลับก่อนขึ้นเครื่องบินแน่ๆ

มาถึงนิวเดลีตอนเที่ยงคืน นั่งรถ shuttle bus ฟรี จากสนามบินอินทรา คานที (Indira Gandhi International Airport) มาที่สนามบินภายในประเทศต่อทันที พอมาถึงสนามบินภายในประเทศผมรีบมองหาเคาน์เตอร์ของสายการบิน go air โชคดีที่สายการบินยังเปิดทำการอยู่ ซึ่งสายการบินอื่นปิดให้บริการหมดแล้ว

ผมยื่นตั๋ว e-ticket ให้พนักงานดูว่าผมตกเครื่องเมื่อวานนี้ จะช่วยผมยังไงได้บ้าง เจ้าหน้าที่บอกว่าต้องจองใหม่อย่างเดียวแม้แต่ภาษีสนามบินก็ไม่ได้คืน ดีที่ตอนนี้เป็นช่วงโลว์

ที่ขึ้น ราคาตั๋วเลยไม่แพงเท่าไร ทำยังไงได้ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมันเป็นความผิดของผมเอง จะโทษใครได้ละ ดูๆไปแล้วเคาน์เตอร์ขายตั๋วของ go air เหมือนการซื้อตั๋วรถบัสมากกว่า เห็นชาวอินเดียवलากกระเป๋ามาซื้อตั๋วกันไม่ขาดสาย คงไม่ค่อยนิยมจองกันทางอินเทอร์เน็ต มีน่าละก็ดีขึ้นขนาดนี้ ยังเปิดเคาน์เตอร์ขายตั๋วกันอยู่

เที่ยวบินไปเมืองเลห์เที่ยวแรกออก 6 โมงเช้า กว่าจะถึงเวลานั้นก็อีกหลายชั่วโมงของีบเอาแรงไว้ก่อน ผมเลยไปนั่งรอข้างในสนามบิน สนามบินทุกแห่งของอินเดียมักจะมีทหารถือปืน เดินตรวจอยู่ทุกที่ ใครไม่มีหลักฐานก็เข้าข้างในไม่ได้ ต้องโชว์ตัวกับพาสปอร์ตให้ทหารดูก่อนว่าเราเป็นผู้โดยสารจริงๆถึงจะอนุญาตให้เข้าได้ ส่วนญาติๆที่มาส่งก็รออยู่ข้างนอก ซึ่งต่างกับสนามบินสุวรรณภูมิ ใครจะเข้าไปส่งญาติก็ได้ ล่ำลាក់จนพอใจกันเลยทีเดียว ตอนแรกผมก็งงอยู่เหมือนกันแต่ครั้งนี้ครั้งที่ 2 ของผมที่มาอินเดียจึงรู้สึกเฉยๆ ผมยังเคยถามเขาเล่นๆตอนมาครั้งแรกว่า ถ้าทำหลักฐาน e- ticket หายแล้วจะให้เข้าสนามบินไหม เขาตอบยิ้มตลกๆว่า ไม่ให้เข้า ซึ่งผมก็ไมรู้เหมือนกันว่าถ้าไม่มีหลักฐานขึ้นมาจริงๆจะทำอย่างไร เขาจะไม่ให้เข้าจริงๆหรือ

เข้ามาโดยตรงเคาน์เตอร์เช็คอินเห็นผู้โดยสารนั่งรอกันอยู่บ้างแล้ว ส่วนใหญ่จะเป็นชาวอินเดีย กวาดสายตามองไปรอบๆเห็นฝรั่งคลุมโปงนอนกันหลายคน กะว่าจะเข้าไปต่อแถวนอนกับนักเดินทางเหล่านั้น ผึกไว้จะได้ชิน เพราะอนาคตต้องได้ทำแบบนี้อีกแน่ๆ จะได้ไม่ต้องปรับตัวอะไรมาก เพราะนี่คือครั้งแรกในชีวิตจริงๆที่ได้นอนที่สนามบิน ริอ่านจะเป็นนักเดินทางแนวพเนจรร้อนรุ่มต้องอยู่ง่ายกินง่ายแบบนี้แหละ

เห็นเจ้าพนักงานสายการบิน Go air มาตรวจตราความเรียบร้อย เลยเดินไปบอกพนักงานให้เดินมาปลุกผมด้วยเมื่อถึงเวลาเช็คอินทั้งที่ตั้งนาฬิกาปลุกไว้แล้ว มองหามุมสงบเอาผ้าบาติกผืนใหญ่ที่ซื้อมาจากทะเลภาคใต้เป็นผ้าปูที่นอน พอตึงตัวลงนอนกลับรู้สึกแปลกที่นอนไม่หลับซะงั้น

มองดูเพื่อนร่วมชะตากรรมข้างๆ หลับอตุไม่รู้ว่านอนหัวกันเลย พยายามจะข่มตาให้หลับแต่ก็ทำไม่ได้เลย คิดไปคิดมาอาการหวาดผวจากการตกเครื่องยังตามมาหลอกหลอนผมอยู่ เหมือนคนประสาธ ถ้าเกิดหลับเพลินมือถือไม่ปลุกหรือเจ้าหน้าที่ลี้มละจะทำอย่างไรผมไม่ต้องตกเครื่องอีกครั้งเหวอ

อีกอย่างบรรยากาศในสนามบินนั้นก็ไม่ได้เป็นใจสักเท่าไร ถึงแม้จะหรีไฟในบางจุด ยังพอมีบางมุมที่มืดพอจะแทรกทั้งตัวลงนอนได้ สุดท้ายต้องลุกจากที่นอน นั่งสะลิมสะลือสัปหงกไปพร้อมกับผู้โดยสารคนอื่นๆ รอจนกว่าจะถึงเวลาเช็คอิน นอนกลางดินกินกลางทรายกลางป่าเขาลำบากกว่านี้ก็เคยมาแล้ว แต่พอนอนที่สนามบินกลับหลับไม่ลง ทริปนี้แค่เริ่มต้นก็มันส์ซะแล้ว นอกจากจะตกเครื่องบินครั้งแรกในชีวิตแล้ว ยังได้นอนที่สนามบินครั้งแรกในชีวิตอีกด้วย

ตอนที่ 3 บินลัดฟ้ามุ่งหน้าสู่ลาดัก

หลังจากเช็คอินเรียบร้อยแล้ว ระหว่างที่นั่งรอขึ้นเครื่องที่ห้องพัก ผู้โดยสารเริ่มทยอยมาเรื่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองก็เจอรอยยิ้มทักทายจากคุณป้าสองคน หน้าตาแบบชาวจีน ดุยงใจก็ไม่ใช่ชาวอินเดียแน่นอน ไม่ต้องเดาให้ยาก ชาวเมืองเลห์ต้อนรับผมอย่างอบอุ่นตั้งแต่ยังไม่เหยียบแผ่นดินของเขาเลยด้วยซ้ำ พอผู้โดยสารขึ้นเครื่องครบแล้ว ถึงได้รู้ว่าเครื่องบินเที่ยวนี้เกือบเต็มลำเลยทีเดียว มีที่ว่างไม่กี่ที่เอง

เครื่องบินทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าสักพัก ม่านฟ้าก็เปิด แสงพระอาทิตย์ ตอนเช้าส่องแสงสีทองเป็นลำยาว ทะลุผ่านปุยเมฆอันอ่อนนุ่ม ต้อนรับวันใหม่ที่กำลังจะมาเยือน ผมมองลงไปข้างล่างแทบหยุดหายใจ ยอดเขาที่ปกคลุมไปด้วยหิมะสีขาว สะอาดตานับร้อยๆยอด เรียงรายสุดลูกหูลูกตา หยิบกล้องมาถ่ายรูปอย่างไม่รู้จักเบื่อ ส่วนผู้โดยสารคนอื่นบางคนก็นั่งคุยกัน บางคนก็นั่งหลับ ไม่เห็นมีใครดูท่าทางว่าตื่นเต้นเลย เขาคงเห็นจนเอียนแล้วเพราะผู้โดยสารส่วนมากจะเป็นชาวพื้นเมืองทั้งนั้น คงจะเห็นจนเอียน เขาคงไม่เข้าใจคนที่เกิดเมืองร้อนแบบผม

ถึงแม้ว่าจะเห็นยอดเขาหิมะมาหลายครั้งแล้วก็ตามแต่ก็อดตื่นเต้นไม่ได้อยู่ดี นี่คือเหตุผลว่าทำไมผมถึงชอบนั่งติดหน้าต่างนัก เวลาประมาณเกือบ 1 ชั่วโมงที่ทอดสายตาชมยอดเขาหิมะทำไมมันมีความรู้สึกที่เร็วจังเลย เครื่องบินค่อยๆบินลงต่ำเรื่อยๆใกล้จะถึงเมืองเลห์แล้ว มองจากหน้าต่างเห็นแต่ภูเขาสีน้ำตาลอมเทาไม่มีสีเขียวของต้นไม้แม้แต่ชนิดเดียว มองเห็นแม่น้ำไหลผ่านไปตามหุบเขาเป็นสายๆ คดเคี้ยวไปตามภูเขาที่มีแต่ความแห้งแล้งของทะเลทราย ส่วนยอดเขาสูงก็จะปกคลุมด้วยหิมะขาว

โพลน เป็นทัศนียภาพที่แปลกตามาก เหมือนว่าเรากำลังจะมาเยือนโลกอีกโลกหนึ่งซึ่งไม่คุ้นเคย แต่มันก็สวยแปลกตาไปอีกแบบ

เมืองเลห์ (Leh) เมืองหลวงของแคว้น ลาดัก(Ladakh) รู้จักในนาม ทิเบตน้อย (Little Tibet) เนื่องจากเป็นดินแดนของชาวทิเบตพลัดถิ่น ที่สืบทอดการเมืองมาอาศัยอยู่ดินแดนเหนือสุดของอินเดีย ที่ขนานไปด้วยเทือกเขาหิมาลัยตอนใต้ และเทือกเขาคาราโครัมทางด้านเหนือ ภูมิประเทศจึงเป็นภูเขาสูงปกคลุมไปด้วยหิมะ สลับซับซ้อน เดือนนี้เป็นช่วงโลว์ซีซั่นของเมืองเลห์ กิจกรรมด้านการท่องเที่ยวต่างๆก็ไม่ได้ให้บริการ แม้แต่ร้านอาหาร เอเจนซีต่างๆก็หายาก ต่างปิดบริการกันถ้วนหน้า ผมไม่ได้จองโรงแรมมาล่วงหน้า เพราะช่วงนี้เป็นช่วงปลอดจากนักท่องเที่ยวคิดว่าคงหาห้องที่ถูกใจ ได้ไม่ยากเย็นนัก

คนขับแท็กซี่ พาผมมาส่งเกสเฮ้าส์แห่งหนึ่งชื่อ T.setan Guest House ซึ่งอยู่ห่างจากตลาดจุดศูนย์กลางของเมืองไม่มากนัก ดูสภาพห้องราคา 250 รูปีใช้ได้ทีเดียวสิ่งที่ผมชอบมากที่สุดก็คือ หน้าต่างห้องนี้มองเห็นภูเขาหิมะที่ปกคลุมอยู่บนยอดเขาในมุมที่สวยงาม ถึงกับแพ้ด้วยความตื่นตื้นอยู่คนเดียว นี่มันสวรรค์ชัดๆ เกสเฮ้าส์แห่งนี้มีเพียงผมคนเดียวเท่านั้นที่เป็นลูกค้า ช่างเป็นแขกที่มีความสำคัญซะเหลือเกิน

ผมจัดการกับกระเป๋าตัวเองเตรียมเอาเสื้อกันหนาวออกมาแขวนจะได้หยิบมาใช้ง่าย ๆ เพราะอากาศตอนนี้หนาวเย็นเหลือเกิน อย่างนี้สีถึงจะเรียกว่าหนิร้อนมาพึ่งเย็น เพราะอากาศเดือนเมษายนที่เมืองไทย มันโหดร้ายน้อยซะเมื่อไหร่กันแล้ว ก็ต้องแข็งสุดขีด เสื้อผ้าของผมเลอะเปรอะเปื้อนไปด้วยน้ำหวานเสลบลูบอยน้ำเชียวกับน้ำแดง ดันมาแตกเลอะเต็มกระเป๋า พอเจ้าของที่พักเห็นก็เลยให้ผมเอาเสื้อไปซัก ดีที่ไม่เปื้อนทั้งกระเป๋าไม่อย่างนั้นคงแย่กว่านี้

ตกลงกับคนขับให้เขาขับรถนำเที่ยวไปเที่ยวรอบ ๆ เมืองเลห์ก่อน ผมกางหนังสือไกด์บุ๊กดูว่าเขาดูว่าวันนี้จะไปไหนได้บ้าง จริง ๆ แล้วผมอยากไปเที่ยวทะเลสาบบันกอง (pangong)มากที่สุด แต่สำหรับการเหมารถไปคนเดียวมันแพงมากตั้ง 5,000 รูปี เพราะระยะทางไกลมากจากตัวเมืองเลห์ ผมไม่รู้ว่าจะแชร์เหมารถไปกับใคร

ผมเลยบอกคนขับกับเจ้าเกสเฮสท์ ว่าพรุ่งนี้ผมอยากไปทะเลสาบปันกองให้หาคนแชร์รถไปกับผมด้วย

วันนี้เราจะพาผมไปวัดต่างๆที่อยู่นอกเมืองเลห์ที่อยู่เส้นทางเดียวกัน เพราะวัดที่เมืองเลห์นี้มีหลายที่เหลือเกิน แต่ละที่ก็กระจายกันไปคนละทิศคนละทาง ผมชอบเลห์อีกอย่างก็ตรงที่ราคาค่าโดยสารแต่ละที่จะมีราคาตายตัวอยู่แล้ว ไม่ต้องกลัวว่าจะโดนโกง มีราคามาตรฐานที่กำหนดไว้แล้ว ตามระยะทางใกล้ไกล ไม่ต้องไปสู้รบตบมือกับคนขับเจ้าเลห์เหมือนที่ผ่านมา ราคาอยู่ที่ 1,700 รูปีแต่เขาเห็นผมมาคนเดียว เขาเลยลดให้ผม 1,500 รูปี

วัดเฮมิส (Hemis gompa) เป็นวัดที่ใหญ่โต มีอยู่หลายหลัง สร้างติดกับเชิงเขาอันแห้งแล้ง บนยอดเขามีหิมะปกคลุมบ้างประปราย อยู่ห่างจากเลห์ประมาณ 45 กิโลเมตร สร้างเมื่อต้นศตวรรษที่ 17 ดูอายุแล้วเก่าแก่ทีเดียว วันนี้ดูจะร้างนักท่องเที่ยวนัก มีผมเพียงคนเดียวเท่านั้นที่มาเยี่ยมชมเยือน วัดเก่าแก่ใหญ่โตทำไมถึงได้เงียบเหงาโดดเดี่ยวแบบนี้ เหมือนมาชมวัดร้างมากกว่า อาจจะเป็นเพราะว่าผมมาเที่ยวค่อนข้างช้าและเป็นช่วงหน้าหนาว ซึ่งนักท่องเที่ยวน้อยก็เป็นได้

ผมไม่เจอพระแม้แต่รูปเดียว ไม่รู้ท่านหลบไปอยู่ที่ไหนกันหมด เจอเพียงคนงานที่กำลังซ่อมแซมถนนหนทางเข้าวัดกลุ่มหนึ่ง ไม่น่าเชื่อว่าวัดแห่งนี้จะเปิดรับนักท่องเที่ยวให้เข้าพักได้ น่าสนใจทีเดียวเพราะคนไทยน่าจะคุ้นเคยกับการพักที่วัดอยู่แล้ว ถ้าอยากหาความสงบ เรียนรู้วิถีชาวพุทธอีกนิกาย ซึ่งเป็นพุทธคนละนิกายกับเถรวาทแบบไทย แต่ผมก็ไม่ทราบ่ว่า ราคาเท่าไร มีเงื่อนไขยังงัย เพราะไม่เห็นพระสักรูปไม่รู้จะถามใคร

บรรยายภาพ - วัดเฮมิส (Hemis gompa)

คนขับพามาเที่ยวชมวัดเป็นที่แรกซึ่งเริ่มจากวัดที่ไกลที่สุดแล้วค่อยขับรถยนต์กลับเข้าเมือง ซึ่งเส้นทางนี้เป็นทางเส้นเดียวกับที่ไปมะนาลี เสียหายที่ผมไม่ได้นั่งรถโดยสารมาจากมะนาลี เพราะช่วงนี้เป็นปลายฤดูหนาวหิมะยังไม่ละลายเส้นทางยังไม่เปิดให้รถวิ่ง ใครจะมาช่วงเดือนเมษายนจึงต้องมาทางเครื่องบินอย่างเดียว

ผมเคยสัมผัสความกลืนอายวัดทิเบตมาบ้างแล้วในเมืองจางเจียหยาน ประเทศจีน วัดชงจ้านหลิน ซึ่งอลังการกว่าวัดเฮมิสมาก เลยมีความรู้สึกเฉยๆมากกว่า การมาชมวัดแห่งนี้ของผมในวันนี้เลยไม่ได้สร้างความประทับใจเท่าไร แต่ก็ไม่ได้ลืมที่จะไปอธิฐานขอพรที่วงล้อหมุน เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจให้ตัวเอง ที่มีตัวหนังสือเขียนว่า Please Rotate Prayer Wheels Clockwise อยู่ด้านหน้า

สภาพภูมิประเทศของเลห์ ดูแห้งแล้งเหมือนดาวดวงไหนสักแห่งที่ผม
ไม่คุ้นเคย ผมไม่รู้ว่าที่นี้จะบอกให้ Stazin จอดรถเมื่อเจอวิวภูเขาหิมะสวย ๆ ผมไม่แน่ใจ
ว่า คนที่นี่จะมองมันยังไง แต่สำหรับผม มองว่ามันสวยแปลกตาดี แต่ถ้าให้มาใช้ชีวิตอยู่
ที่นี่ผมก็ไม่แน่ใจว่าจะอยู่ได้ตลอดรอดฝั่งหรือเปล่า

คนขับเป็นหนุ่มโสดอายุ 28 ปี ชื่อ Stazin เขาเป็นชาวทิเบตที่เกิดและโต
ที่นี่เขาเป็นคนที่มีอัธยาศัยดีเหมือนกับชาวเมืองเลห์ทั่วไป ที่นับถือศาสนาพุทธ เขาทำงาน
ขับรถมานานแล้ว กับเงินเดือน 4,000 รูปี ไม่รวมค่าคอมมิชชั่น ผมไม่ได้ถามเธอว่าเขา
เล่าให้ฟังเอง เพราะการถามเรื่องเงินเดือนไม่ว่าสังคมประเทศไหนคงไม่เหมาะไม่ควร
เขาเคยขับไปส่งนักท่องเที่ยวจากเลห์ไปแคชเมียร์มาหลายครั้งแล้ว ผมหูผึ่งทันทีเพราะ
อยากเห็นวิวทิวทัศน์ระหว่างทางมาก

“ เมืองไทย ทะเลคงสวยมากสินะครับ ผมเกิดมายังไม่เคยเห็นทะเลเลย ” Stazin
ถามผมในขณะที่ขับรถอยู่

“ ถ้าคุณอยากเห็นทะเล ไปที่เมือง Goa ก็ได้ นี่ ผมยังอยากไปเที่ยวเลย ไม่ต้องไปถึง
เมืองไทยหรอก ”

“ นอกจากทะเลแล้ว คุณอยากไปเที่ยวไหนเธอ ” ผมถาม Stazin

“ สิงคโปร์ ผมเคยดูในหนัง มันสะอาดและทันสมัยมากเลย แล้วก็อยากไปเที่ยว
เมืองไทยด้วย ” ผมว่าเขาก็ตอบเอาใจผมไปนั่นแหละ ดูท่าทางเขาแทบจะไม่รู้จักเมืองไทย
เลยด้วยซ้ำ

“ ทะเลที่เมืองไทยสวยมาก แต่ก็ไม่มีภูเขาหิมะแบบที่นี่ แต่อินเดียมีทุกอย่าง ทั้งทะเล
หิมะ ทะเลทราย ” Stazin ทำท่าเออออห่อหมก ไปกับผมด้วย

“ เพราะอย่างนี้ใช่ไหม คุณได้ถึงเดินทางมาที่นี่ ” แนนอนคนเราเดินทางไกล ก็แสวงหา
ในสิ่งที่แตกต่างจากบ้านตัวเองทั้งนั้นแหละ

พล. Stazin ได้เห็นทะเลครั้งแรกในชีวิตแล้วที่เมือง Goa ตามที่ผมแนะนำ เขาไปกับ ภรรยาสองคน ดูเขามีความสุขและตื่นเต้นมากทีเดียว ส่วนผมก็ได้ไปเมือง Goa เช่นกัน

ตอนที่ 4 เมืองเลห์จิตวิญญาณแห่งชาวพุทธ

ระหว่างทางมีชาวบ้านยืนโบกรถเข้าตัวเมืองด้วย แต่ Stazin รอให้ผมอนุญาตก่อนว่าจะให้จอดรับไหม ผมไม่ขัดข้องอยู่แล้วมีที่ว่างเหลือเฟือ แถวนี้อู่กันดารคงหารถเข้าเมืองยาก แต่เขาให้เหตุผลว่าเราต้องแวะเที่ยววัดตามรายการอีกหลายที่ กลัวชาวบ้านจะเสียเวลารอ เขาเลยไม่จอดรับ ผมเห็นด้วยกับเขาเป็นอย่างมาก เพราะไม่ใช่มีคนโบกรถขออาศัยเข้าเมืองแค่รายเดียว ตามรายการยังเห็นมีอีก 2-3 ราย

วัดติกเซ่ (Thiksey gomba) อยู่ติดกับถนนสายหลักเช่นเดียวกับวัดเฮมิส ถึงวัดแห่งนี้จะมีชื่อเสียงโด่งดังกว่าวัดเฮมิสมาก แต่ก็ไม่ค่อยมีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมชมเลย ดูเจียบเหงามากไม่เห็นพระสักรูปเช่นเดียวกัน ผมก็สัมภาษณ์คนขับว่าท่านไปหลบอยู่ไหนกันหมด วัดติกเซ่สร้างขึ้นมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 15 ซึ่งเป็นวัดนิกาย เกลุกปะ นิกายหมวกเหลือง ซึ่งเป็นนิกายเดียวกับองค์ดาไลลามะองค์ปัจจุบัน

ผมเคยเห็นในหนังสือท่องเที่ยว เป็นวัดที่สวยงาม หนังสือท่องเที่ยวเล่มไหนก็ต้องมีรูปวัดนี้ตลอด วัดแห่งนี้ตั้งอยู่บนเนินเขาที่ไม่สูงมากนัก ตั้งตระหง่านอยู่บนเนินเขาโดดเด่นเป็นสง่า สามารถขับรถขึ้นไปที่ลานจอดรถของวัดได้ พอขึ้นไปบนวัดมองเห็นวิวทิวทัศน์ที่อกเขา

สวยงามสุดลูกหูลูกตา มองเห็นบ้านเรือนชาวเมืองข้างล่างเป็นหย่อมๆเหมือนเมืองตุ๊กตาจำลอง
มองเห็นแม่น้ำสินธุ (Indus River) ที่คนขับบอกว่าไหลเข้าประเทศปากีสถาน

รูปปั้น พระศรีอาริยเมตไตรย์ (Maitreya Buddha) หรือที่ฝรั่งเรียกว่า Future Buddha ตามความเชื่อของชาวทิเบต พระพุทธศาสนา มีอายุเพียง 5,000 ปี ซึ่งตอนนี้ใช้เวลามาถึงครึ่งทางแล้ว จากนั้นก็จะเสื่อมสูญสิ้น พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันที่ชาวพุทธกราบไหว้กันอยู่ทุกวันนี้ ก็คือ พระพุทธเจ้าองค์ที่ 27 ส่วน พระศรีอาริยเมตไตรย์ก็คือตัวแทนของพระพุทธเจ้าองค์ใหม่ในอนาคตองค์ที่ 28 นั่นเอง ชาวทิเบตเชื่อว่า หากใครได้สร้างพระพุทธรูปพระศรีอาริยเมตไตรย์หรือได้วาดภาพของท่านลงในภาพังกา ตายไปก็จะได้ขึ้นสวรรค์ชั้นฟ้า

บรรยายภาพ - รูปปั้น พระศรีอาริย์เมตไตรย์ (Maitreya Buddha Future Buddha) อยู่ในวัดดิกเซ่

รูปปั้นพระอาริย์เมตไตรย์ ตั้งอยู่กลางวัด มีความสูงเท่าตึก 2 ชั้นเลยทีเดียว ด้านล่างจะเป็นฐาน พอขึ้นไปบนวัดอีกชั้น ก็จะเจอกับพระพักตร์ของท่านพอดี ซึ่งสามารถจุดธูปเทียนกราบไหว้ได้ จะว่าไปแล้วหากใครมาเยือนเมืองเลห์แล้ว ไม่ได้มากราบไหว้หรือเยี่ยมชม รูปปั้นนี้แสดงว่ามาไม่ถึงเมืองเลห์ก็คงไม่ผิดนัก เพราะวัดแห่งนี้คือจุดเด่นอีกแห่งของวัดพุทธแบบทิเบตที่มีมากมายหลายวัดที่อยู่รายล้อมเมืองเลห์

Stazin ถามว่าอยากจะไปดูวัดอีกไหม เพราะตามรายการยังมีวัดให้เยี่ยมชมอีก แต่อาการง่วงนอน และเพลียจากการเดินทางตอนกลางคืน ทำให้ผมต้องยอมแพ้ แม้ว่าตัวเองจะเป็นชาวพุทธก็ตามทั้งๆที่ใจยังอยากแต่สังขารมันไม่ไหว ตอนนี้ อยากจะพักผ่อนหลับนอนเต็มทน ทั้งที่เวลาแค่บ่าย 2 โมงเท่านั้นเอง ขอกลับมานอนพักผ่อนเอาแรงก่อน ไม่มีกะจิตกะใจจะดูอย่างอื่นต่อแล้ว

มาตื่นเอาตอนเกือบ 6 โมงเย็น ครอบครัวที่ผมพักด้วยประกอบด้วยสมาชิก 3 คนมีหัวหน้าครอบครัวชื่อ Thupstan และ ภรรยา กับหลานสาวแสนซนผมขอเรียกเธอว่าคุณแม่บ้าน ส่วนหลานของเธอ ผมเรียกว่า หนูน้อยแก้มแดงแล้วกัน เพราะแก้มหนูน้อยแดงยังกะลูกมะเขือเทศสุกเลย ผมจำชื่อเธอทั้งสองไม่ได้จริงๆมันยากมากกับการที่จะจำชื่อของชาวทิเบต และผมก็ไม่ได้จดใส่สมุดซะด้วยสิ ผมเคยประเมินค่าชื่อของชาวตะวันตกที่มีชื่อซ้ำๆกันมันช่างไม่สร้างสรรค์เอาซะเลยอย่าง David , peter , Adam, Sarah ,Jennifer บอกเราครั้งเดียวก็จำได้ขึ้นใจแล้วมันดีอย่างนี้เอง

คุณแม่บ้านเรียกให้ผมไปนั่งเล่นที่ห้องรับแขก รอทานอาหารเย็น ตอนที่ผมตัดสินใจว่าจะพักที่นี่ ผมบอกว่าจะทานอาหารที่นี่ 2 มื้อคือมื้อเช้ากับมื้อเย็น เพราะผมอยากเรียนรู้

อาหารแบบลาดักแท้ๆ แม้ว่าจะแอบหวังกันว่าคงไม่ถูกปากแน่ๆ อีกอย่างช่วงนี้หาอาหารกินค่อนข้างยากเพราะว่า ร้านอาหารต่างปิดกิจการกันหมด ไปเดินที่ตลาดแทบจะหาร้านอาหารไม่ได้เลย มีเพียงร้านขนมปังท้องถิ่นเท่านั้นที่พอจะหาмаากินกันตายได้บ้าง

วันนี้อากาศหนาวมากจึงมีพัดลม Heater มาเปิดให้ความอบอุ่น ดูแล้วก็แปลกดีเหมือนกันเพราะเกิดมาไม่เคยเห็นเครื่องแบบนี้มาก่อนเลยก็คงจะเปรียบได้กับพัดลมที่เมืองไทย แต่กลับมีไอร้อนออกมาให้ความอบอุ่นแทน วันนี้ที่ห้องรับแขกประจำบ้านมีเพียงผมคนเดียว ปกติถ้าช่วงฤดูท่องเที่ยวจะมีแขกที่มาพักที่นี่มารอทานอาหารเย็นเต็มไปหมด เป็นแขกคนเดียวของบ้านช่างดูมีความสำคัญซะเหลือเกิน อาหารเย็นมื้อนี้ ผมได้นั่งทานพร้อมกับสมาชิกของบ้านทั้ง 3 คน พร้อมหน้าพร้อมตา

อาหารเรียกน้ำย่อยคือเครื่องดื่มที่ออกรสหวานนิดๆ สดชื่นๆ น้ำชาที่มีถั่วลิสงเป็นส่วนผสม รสชาติหาความกลมกล่อมอร่อยไม่ได้เลย ตามด้วยอาหารหลักซूपผักผสมเต้าหู้ รสชาติไม่ถูกปากอย่างที่คิดไว้ไม่มีผิด ผมก็ไม่ได้คาดหวังอะไรมากมายกับอาหารแบบลาดักหรอกสำหรับผมแล้วมันเป็นอาหารที่กินเพียงเพื่อให้มีชีวิตรอดแค่นั้นเอง ผมยังจำการมาเที่ยวอินเดียครั้งแรกที่ ราชาสถาน ได้ดี ทริปนั้นผมรอดตายเพราะประทังชีวิตด้วยผลไม้เป็นหลักตลอด 8 วันที่ใช้ชีวิตในอินเดีย

บรรยายภาพ - มะเขือเทศทิเบตน้อย จอมชน

ผมเคยได้ยินชื่อเสียงห้องน้ำเมืองเลห์มานาน ว่ายังเป็นส้วมหลุม หลังจากเสร็จกิจ ก็ตักดินกลบแทนการราดน้ำ ผ่านไปสักระยะก็จะกลายเป็นปุ๋ยชั้นดีไว้ใส่พืชผักสวนครัว น่าทึ่งจริงๆ แม้แต่ของเสียก็กลายเป็นของมีประโยชน์ขึ้นมาได้ คงจะคล้ายๆ กับเมืองจีนที่ใช้ของเสียจากมนุษย์สดๆ รดผัก กันเลย โดยจะปล่อยให้ไหลไปกับรางสู่แปลงผักโดยตรง ผักที่ได้รับปุ๋ยนี้จะเจริญเติบโตเร็วกว่าปุ๋ยแบบอื่นมาก รสชาติหวานกรอบผมก็ไม่เคยเห็นกับตาหรอก

นิกรภาพไม่ออกเหมือนกัน รับรู้จากการอ่านหนังสือและเรื่องเล่าจากปากต่อปากเท่านั้น ผมอยากมีโอกาสลองใช้ห้องน้ำแบบเลห์บ้างจังเลย ว่ามันจะเป็น

แบบไหนนะ เพราะเคยใช้ห้องน้ำแบบไม่มีประตู อันลือลั่นของประเทศจีนมาแล้ว แต่
วันนี้ไม่มีห้องน้ำแบบนี้ให้ใช้แล้ว เพราะเกสเฮ้าส์ที่ผมพัก ก็เหมือนกับโรงแรมทั่วไป
ห้องน้ำแบบนี้คงมีอยู่นอกเมืองหรือบางที่กระมัง

อากาศที่หนาวจัดของเมืองเลห์ ตอนอาบน้ำเขาจึงผสมน้ำอุ่น
จากเครื่องทำน้ำร้อน ให้ผมอาบ จะอาบน้ำตอนไหนก็บอกเขา จะได้น้ำร้อนผสมใส่กระ
แบ่งใบเล็กไว้คอยเรา น้ำที่อาบก็ต้องใช้อย่างจำกัด จะจ้วงตักแบบกระหน่ำตามอำเภอใจ
ไม่ได้ เพราะน้ำที่นี่ค่อนข้างหายาก ใช้น้ำที่ละลายมาจากหิมะบนยอดเขา อากาศหนาว
แบบนี้สำหรับผมแค่นี้ก็เกินพอแล้ว ใ้ครั้นจะชักแห้งไม่อาบเลย ก็ดูยังงี้ๆอยู่สำหรับคน
ที่มาจากเมืองร้อน ที่ชินกับการอาบน้ำวันละ 2 รอบ ไม่ใช่ชาวชนเผ่าดอกไม้ชาวดัก ที่
จะอาบน้ำเดือนละครั้งหรือบางคนสามเดือนอาบน้ำที

บรรยายภาพ – หมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งของเมืองเลห์มองจากด้านบนวัด Thiksey Gompa

บรรยายภาพ – ครอบครัวเจ้าของเกสเฮาส์ ชาวเมืองเลห์

ตอนที่ 5 ให้อ้อมกอดของขุนเขา

เมื่อคืนนอนหลับเป็นตายภายใต้ผ้าห่มอุ่นที่ thupstan หิวน้ำครอบครัวชนมาให้ ผมนะสะใจไปเลย คงกลัวผมจะหนาว เพราะที่นี่ไม่มีเตียงไฟฟ้าเหมือนที่เมืองจีน ตื่นมาประมาณ 7 โมงเช้า เดินไปที่หน้าต่างมองออกไปข้างนอก ภาพที่เห็นข้างหน้า ช่างสวยงามเหลือเกิน ภูเขาตั้งตระหง่านอยู่ข้างหน้าสุดลูกหูลูกตา สลับซับซ้อนลดหลั่นกันไป ข้างบนยอดเขาปกคลุมไปด้วยหิมะ อ่อนนุ่มขาวสะอาดตา

ด้านล่างของบริเวณหลังบ้าน คุณแม่บ้านกำลังเตรียมดินเพื่อจะเพาะปลูกผักใน ฤดูร้อนที่กำลังจะมาถึง ภาพที่เห็นทำให้ผมนึกถึงคุณแม่ขึ้นมาทันที ผู้หญิงสองคนนี้อยู่ห่างกันคนละมุมโลก ต่างภาษา ต่างวัฒนธรรมและเชื้อชาติ แต่บทบาทและหน้าที่ของความเป็นแม่ ไม่ได้แตกต่างกันเลย ฉากหลังของคุณแม่ของผมเป็นปากกล้วย แต่ฉากหลังของที่นี่เป็นภูเขาที่ปกคลุมหิมะสูงชัน ผมแอบมองเธออยู่นานจนเธอสังเกตเห็น เธอกล่าวทักทายอรุณสวัสดิ์พร้อมกับรอยยิ้ม ในขณะที่มือยังถือพลั่วอยู่

ตอนเด็กผมตื่นขึ้นมามองออกไปข้างนอกหน้าต่าง ก็เจอคุณแม่อือจอบอยู่ทุก
เช้าเช่นกัน ผมโตมาทุกวันนี้ก็เพราะจอบและเสียมของคุณแม่ที่ขุดดินปลูกผักเลี้ยงผมมาแบบนี้
แหละ เจอภาพที่ประทับใจขนาดนี้มีหรือที่ ผมจะไม่ไปสัมผัสแบบใกล้ชิด ลงไปดูเธอเตรียมดินปลูก
ผัก ทั่วๆที่หน้ายังไม่ได้อ่างเลย

แปลงผักที่นี่ทำเป็นแปลงตารางเล็กๆ เพื่อกักน้ำไว้ตอนปล่อยน้ำเข้ามา ส่วน
น้ำก็เป็นน้ำที่ละลายมาจากหิมะบนยอดเขาสูง ไหลมาตามร่องน้ำผ่านหน้าบ้านของใครของมัน
ใครจะใช้น้ำก็เปิดทางเดินของน้ำเข้าแปลงผัก เมื่อได้ที่แล้วก็ปิดทางเดินของน้ำ เป็นวิถีชีวิต และภูมิ
ปัญญาพื้นบ้านที่สืบทอดกันมารุ่นสู่รุ่น พอน้ำแห้งก็เอาผ้าพลาสติกมาคลุมไว้ ยิ่งมาดูใกล้ๆก็ยิ่ง

นึกถึงอดีตสมัยเด็กๆของตัวเอง ที่เคยช่วยแม่เตรียมแปลงปลูกผัก คอยหยอดเมล็ดข้าวโพดเดินตามหลังแม่ที่ซุดหลุมไว้รอก่อนหน้า แล้วก็ใช้เท้ากลบ

“ คุณรู้ไหม ตอนผมเป็นเด็ก ก็ช่วยคุณแม่ทำงานแบบนี้แหละ ” ผมรีบคุยโว

“ เมื่อก่อน ฉันก็มีคนช่วยเหมือนกันนะ แต่ตอนนี้ลูกชายทั้ง 2 คน ของฉัน เขาไปเรียนหนังสือที่มหาวิทยาลัยใน นิวเดลี ”

เธอคงเห็นผมสนใจแปลงผักมาก ก็เลยพาผมไปดูแปลงผักในร่มของเธอ ตอนแรกผมเห็นโรงเรือน มุงพลาสติกสีขาว ผมก็ไม่ทราบหรอกว่า นี่คือโรงเรือนผักในร่ม ที่ต้องใช้พลาสติกทำเป็นหลังคา ก็เพราะว่ากันหิมะตกใสนั่นเองและก็วางก้อนหินทับไว้บนหลังคาพลาสติกกันลมพัด เพราะตอนนี้ยังเป็นฤดูหนาวอยู่ ปลูกผักกลางแจ้งไม่ได้ ต้องปลูกในโรงเรือนผักถึงจะโต มีทั้งผักกวางตุ้งและ ผักกาด ผักดูน่ากินมาก

“ เดี่ยวตอนเย็น ฉันจะผักให้กินนะ ตอนนี้ผักหายากราคาแพงมากเลย ต้องนำเข้ามาจากเมืองอื่น ” ดูเหมือนเธอจะรู้ใจ โชคดีอะไรอย่างนี้ที่ได้มาพักกับครอบครัวนี้ ได้เรียนรู้และเห็นวิถีชีวิตของชาวทิเบตแบบใกล้ชิด

Stazin คนขับรถ มาแจ้งข่าวว่าวันนี้ไม่มีใครไปทะเลสาบบ้านกงเลย เขาถามหา กับเพื่อนร่วมอาชีพจนหมดแล้วก็ไม่มีใครไปทะเลสาบบ้านกงเลย เพราะช่วงนี้นักท่องเที่ยวน้อยมาก ถ้าเป็นช่วงฤดูท่องเที่ยวละก็หาง่ายมาก แค่มาลงชื่อไว้ เจ้าของเกสเฮ้าส์ก็จะจัดการหาคนแชร์เหมารถให้

“ ที่นี่เคยมีคนไทยมาพักด้วยนะ ” Thustans เอารูปถ่ายหนุ่มไทยมาให้ผมดู พร้อมกับนักท่องเที่ยวคนอื่น ภาพเหล่านั้นถ่ายหน้าร้อนที่หน้าบ้าน ดอกไม้บานสะพรั่งสวยงาม ซึ่งแตกต่างกับตอนนี้มาก ที่มีแต่ความแห้งแล้ง รวมทั้งสมุดลายเซ็นของนักท่องเที่ยวทั่วโลก ที่เขียนความประทับใจ ฝากไว้เป็นอนุสรณ์ ผมเปิดดูไม่มีนักท่องเที่ยวไทยเลย เลยจัดการเขียนเป็นภาษาไทยซะเลย

“ เดียวกลับถึงเมืองไทย ผมจะส่งรูปมาให้ นะครับ ” ผมตั้งใจจะทำเหมือนกับ
นักท่องเที่ยวคนอื่นทั่วโลกที่มาพักที่นี่

อาหารเช้าวันนี้ปรุงโดยคุณแม่บ้าน ที่ว่างจอบวางเสียมชั่วคราว เข้าครัวมา
ทำอาหารให้สมาชิกในบ้าน ผมรู้สึกชื่นชมเธอมาก นอกจากทำงานปลูกผักสวนครัวแล้ว หน้าทีของ
แม่ครัวก็ต้องไม่ขาดตกบกพร่อง อาหารเช้าวันนี้คือขนมปัง คล้ายๆนาน ผมก็ไมรู้หรอกว่ามัน
เรียกว่าอะไรกินกับแยมผลไม้ แม้จะคุ้นเคยกับแยมผลไม้ แต่ไม่คุ้นเคยกับขนมปังแบบลาดักเลยมัน
ช่างจี๊ดจ๊าดไม่มีรสชาติเอาเสียเลย เพราะปกติผมจะกินกับขนมปังแผ่น นึ่งกินพร้อมกับสมาชิก
ครอบครัวเหมือนเดิม ผมกลายเป็นสมาชิกของครอบครัวนี้ไปแล้วโดยปริยาย

เจดีย์สันติภาพ Shanti stupa คือจุดหมายปลายทางของผม มองเห็นตั้งแต่อยู่บนเครื่องบินแล้ว และมองเห็นได้จากหน้าต่างห้องนอนของผมเช่นกัน เจดีย์สันติภาพแห่งนี้สร้างโดยพระนักบวชชาวญี่ปุ่น สร้างขึ้นเพื่อประกาศศาสนาและสันติภาพของโลก เดินจากที่พัก ลัดเลี้ยวตามลำธารที่ตื้นเขิน ไม่มีน้ำลึกหยด เวะทักทายพูดคุยกับชาวบ้านพอหอมปากหอมคอ คนที่นี่อัธยาศัยดีมาก พวกเขาคงจะคุ้นเคยกับนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี

กว่าจะถึงไต่บันไดมาถึงข้างบนก็เล่นเอาเหนื่อยเหมือนกัน พักถ่ายรูปเป็นระยะ เดินขึ้นบันไดยิ่งสูงก็ยิ่งเห็นวิวทิวทัศน์สวยขึ้น อากาศที่นั่นเบาบางทำให้เหนื่อยง่ายกว่าปกติ แต่ผมก็ไม่ค่อยรู้สึกเท่าไรหรอก แทบจะไม่รู้สึกตัวเลยด้วยซ้ำ คงเพราะเพลินและตื่นตาตื่นใจกับความสวยงามของภูเขาหิมะที่เป็นภูเขาสูงเสียดฟ้า โอบล้อมเมืองเลห์เอาไว้

อาการ Altitude sickness อาการแพ้ความกดอากาศในที่ที่มีความสูงมาก ๆ ที่ว่ามันเป็นยังไงก็ไม่รู้จัก กับความสูง 3,500 เมตรจากระดับน้ำทะเลของเมืองเลห์ เพราะตอนที่ไป แชงกริลา ก็ไม่มีความรู้สึกแตกต่างเหมือนกัน อาจจะเป็นเพราะความสูงไม่มากเท่าไรหรือ อาจจะเป็นเพราะสุขภาพของผมยังแข็งแรงอยู่ก็ได้ แต่ก็เคยรู้มาว่ามีนักท่องเที่ยวชาวไทยเสียชีวิตมาแล้วตอนที่ไปเที่ยวแชนกรีลา

พอปีนบันไดมาถึงข้างบน อยากจะตะโกนออกไปให้ขุนเขารับรู้ ว่า ข้ามาถึงแล้ว เหมือนที่เคยตั้งใจไว้ว่าสักวันหนึ่ง ผมจะมาเยือนเมืองแห่งนี้ให้ได้ ได้แต่รอคอยวันนั้นจะมาถึง วันนี้ความฝันเป็นจริงแล้ว ตอนนี้มีเพียงนักท่องเที่ยวคือผมคนเดียวเท่านั้น มองไปทางไหนมีแต่ความว่างเปล่า ที่นี่ถือว่าเป็นจุดชมวิวที่สวยงามโรแมนติคมาก สามารถมองเห็นเมืองเลห์ ข้างล่างสุด ลูกหูลูกตา แม้แต่ Sankar gompa วัดอีกแห่งที่ตั้ง อยู่บนเนินเขาอีกลูกเช่นกัน

วัด Sankar gompa ใช้ความพยายามในการปีนบันได ไม่ต่างกับเจดีย์สันติภาพ ขณะที่กำลังจะถึงจุดหมาย ละอองสีขาวจากปากฟ้า ไปรยปรายลงมาเบาๆ ผมอธิษฐาน

ให้มันหล่นลงมามากกว่านี้ แต่เหมือนโชคจะไม่เข้าข้างผม ละอองหิมะมลายหายสิ้นไปอย่างรวดเร็ว เคยเจอแต่หิมะที่กองอยู่บนพื้น แต่ยังไม่เคยสัมผัสกับหิมะตกมากพากฟ้าเลย

เจอนักท่องเที่ยวสองสามี ภรรยาชาวเยอรมันอยู่ที่นี้ก่อนหน้าผมนานแล้ว กำลังจะเดินทางกลับ แต่ก็ยังฉกฉวยโอกาสให้พวกเขาถ่ายรูปให้ผมได้ทัน และยังได้ทำหน้าที่เป็นทูตประชาสัมพันธ์ให้สองคนนี้เดินทางไปเที่ยวเมืองไทยด้วย วิวด้านบนที่วัดแห่งนี้ สวยไม่แพ้เจดีย์สันติภาพเช่นกัน แต่ที่ดีกว่าก็คือเจอนักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลีย กำลังยืนซึมซับบรรยากาศอันสวยงาม ของภูเขาหิมะที่อยู่รอบ 360 องศาของเมืองเลห์

“ คุณจะมีอยู่ลาตักนานเท่าไรครับ ” ผมเอ่ยถามนักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลีย

“ 3 สัปดาห์ครับ ผมตั้งใจจะไปให้ทั่วลาดักเลย ผมชอบช่วงที่นักท่องเที่ยวน้อยแบบนี้ แหะละ มันไม่วุ่นวาย ”

น่าอิจฉาจังเลย ผู้หญิงออสเตรเลียที่ผมเจอที่ร้านขายของที่ระลึก ก็เที่ยวลาดัก 3 สัปดาห์เช่นกัน ในขณะที่ผม พรุ่งนี้ต้องเดินทางจากลาดักแล้ว ทั้งที่ยังมีที่ผมอยากไปอีกบานเบอะเยอะแยะ ถ้าไม่ตกเครื่องบิน ผมคงมีเวลาเพิ่มขึ้นอีกวัน

“ แต่ผมไม่ชอบเลย ไปไหนก็ไม่สะดวก ร้านค้าก็ปิดกิจการเกือบหมด ”

สังคม หน้าที่การงาน วิถีชีวิต วัฒนธรรม คงทำให้เรามีมุมมองที่ต่างกัน ถ้าผมเลือกได้ผมคงไม่เลือกที่จะมาช่วงวันหยุดยาวเทศกาลสงกรานต์แบบนี้ ผมจะมาน้ำร้อนจะได้ไปไหนสะดวก ไม่ต้องพลัดสถานที่สวยๆแบบทริปนี้

“ ผมเคยไปเที่ยวเมืองไทย 2 ครั้ง แล้วนะ ผมชอบเชียงใหม่กับกระบี่มากเลย ”

“ แล้วคุณไม่ชอบพัทยาเหรอ ” ผมถามเผื่อหยั่งเชิง

“ ผม ชอบศิลปะ วัฒนธรรม ชอบธรรมชาติ ประเทศไทยมีวัดสวยๆตั้งเยอะ ทะเลก็สวยมาก ” “ไม่
ว่าเขาจะพูดมาจากใจจริงหรือแค่สร้างภาพ คำตอบของเขาทำเอาผมใจขึ้น ชอบคุณสวรรค์ ไม่ใช่
นักท่องเที่ยวนักที่มองเห็นเมืองไทยเป็นแค่ ดินแดนแห่งเชกส์ ราคาถูกเท่านั้น

บรรยายภาพ - วิวด้านบนจาก วัด Sankar gompā

ตอนที่ 6 ลีสันแห่งเมือง Leh

ตลาด Main Bazaar สถานที่น่าสนใจมากที่สุดแห่งหนึ่งของลาดัก เสน่ห์ของตลาดแห่งนี้คือความหลากหลาย ความมีชีวิตชีวาอย่างแท้จริง เดินผ่านชุมชนมุสลิมเล็กๆ ที่แทรกตัวอยู่ในหมู่ ชาวพุทธลาดัก โดยมีมัสยิดเป็นศูนย์รวมจิตใจ ตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ใจกลางเมือง ชุมชนมุสลิมเหล่านี้ มีความโดดเด่นแตกต่าง ทั้งด้าน ศาสนา จารีตประเพณี แม้กระทั่งรูปร่างหน้าตาที่มองเห็นครั้งแรก ก็พอจะแยกออกได้แล้ว มันเป็นการผสมผสานที่ลงตัวมาก แต่งแต้มให้เมืองเล็กๆ แห่งนี้ มีสีสัน และน่าสนใจขึ้นมาก แม้จะมีความหลากหลาย และแตกต่างแต่ก็ไม่แตกแยก พวกเขาอยู่ด้วยกันอย่างสงบ

มีร้านทำขนมปังหลายเจ้าของชุมชนมุสลิมเหล่านี้ เขาจะนวดแป้งเป็นก้อนกลมๆ แล้วเอาไปแปะอังกับเตาดิน ลักษณะเหมือนโองน้ำ พอสุกกรอบได้ที่ก็มาวางใส่ถาดสแตนเลส ไล่ขายให้กับคนที่เดินผ่านไปมา มีทั้งลักษณะแผ่นแป้งกลมๆ คัล้านาน และขนมปังกรอบเป็นก้อนๆ ผมลองซื้อกินดู รสชาติช่างจี๊ดจี๊ดเหลือเกิน สัมกับราคาถูกๆ ของมัน แต่ในยามที่อาหารการกินหายากเหมือนเช่นในตอนนี้ ก็พอช่วยให้ขนมปังรสชาติจี๊ดจี๊ด พอหอมแก้มประทังชีวิตไปได้

ตลาดใจกลางเมือง เห็นคนเขามุงดูอะไรก็ไม่รู้เต็มถนนสองข้างทาง เลยรีบเข้าไปดู ปรากฏว่าเป็นขบวนแห่ของลามะที่สวมหมวกแดงเหมือนหงอนไก่ที่เคยเห็นในหนังสือและสารคดีท่องเที่ยว เดินขบวนร่วมกับเหล่าบรรดาเถรน้อยที่ เดินเป่าปี่ ตีกลอง ผ่านใจกลาง

ถนน ท่ามกลางความสนใจของเหล่าชาวเมืองเลห์และนักท่องเที่ยวชาวตะวันตก ที่ต่างก็กดชัตเตอร์กันยกใหญ่ บางคนวิ่งตามขบวนแห่ของลามะ ดักหน้าดักหลังเหมือนปาปารัตซี่ที่ไม่ปาน

ผมก็ไม่ว่าจะมึนงานแบบนี้ด้วย เพียงแค่บังเอิญผ่านมาเห็น แม้ว่าจะไม่ว่าลามะเหล่านั้นแห่ขบวน เพื่อจุดประสงค์ใด แต่ก็ถือว่าโชคดีที่ได้ดูทัน แม้ว่าจะไม่กินาที แล้วขบวนแห่ก็เคลื่อนไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว จนหายลับไปกับตา แล้วทุกอย่างก็กลับสู่ปกติอย่างรวดเร็วเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

บรรยายภาพ - หมู่มุสลิมชายชนมบังหน้าร้าน ใจกลางเมืองเลห์

ตลาดกลางเมืองเลห์ คือความมีชีวิตชีวาอย่างแท้จริง ไม่ว่าจะเป็นร้านขายของที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว ผลผลิตทางการเกษตรที่ส่วนมากจะเป็นหัว ส่วนพืชผักสีเขียวเป็นต้นเป็นใบนั้นคงจะหายากเต็มทน ในช่วงหน้าหนาวแบบนี้ เดินไปที่ไหนก็น่าสนใจไปหมด แม้ไม่มีมุมไหนที่น่าสนใจมากนัก แต่ก็ไม่น่าเบื่อ แค่ได้เดินดูชาวบ้าน เอาผลผลิตทางการเกษตรมาวางขาย ไม่ว่าจะเป็นหัวมันแกว มันฝรั่ง หอม กระเทียม ก็สร้างความประทับใจแล้ว นอกจากนั้นยังมีผลไม้ตากแห้ง ไม่ว่าจะเป็นเมล็ด Almond , walnut , apricot มากมายหลายเจ้า เต็มสองทางเดินฟุตบาท

ร้านขายของที่ระลึก จำพวกกระเป๋าย่าม ถุงมือ ผ้าพันคอ หมวกไหมพรม สีสันสดใสละลานตา ก็ดูน่าซื้อหา แม้ไม่ได้จับจองเป็นเจ้าของ แค่ได้เดินดูก็สร้างความเพลิดเพลินได้แล้ว ทั้งสินค้าคนท้องถิ่นและสินค้านำมาจากที่อื่น ทั้ง เครื่องประดับ ต่างหู เสื้อผ้า ผ้าคลุมไหล่ สร้อยคอพร้อมจี้ สร้อยคอลูกปัด โดยเฉพาะลูกปัดโบราณอายุนับพันปีแบบ ลูกปัดทราวดีซึ่งผมสะสมอยู่ แต่พอเห็นราคาของมันแล้ว คงต้องถอย เพราะไม่แน่ใจว่ามันเป็นของแท้เก่าแก่จริงหรือเปล่า

Thupstan นอกจากจะเป็นเจ้าของเกสเฮ้าท์แล้วเขายังมีร้านหนังสือน่ารักที่ตั้งอยู่ใจกลางเมืองเลห์ ซึ่งเป็นร้านหนังสือสารคดีท่องเที่ยว พ็อกเก็ตบุ๊ก ภาษาต่างๆ ไว้แลกเปลี่ยนซื้อขายกัน นอกจากนั้นยังมีโปสการ์ดสถานที่แสนสวยทั่วลาดัก ไม่ว่าจะเป็นวัดต่างๆ ทะเลสาบบึงกอง ทะเลสาบโมริริ และวิวเทือกเขาหิมาลัยอันสูงเสียดฟ้า

แต่ที่สะดุดตาผมมากที่สุดคือ ภาพโปสการ์ดชนเผ่าดอกไม้มัน ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชายจะมีดอกไม้ติดไว้บนหัว ผมพอจะทราบข้อมูลของชนเผ่านี้มาบ้าง โดยเฉพาะเรื่องที่ทำเอาผมทึ่งมากว่า ชนเผ่านี้อาบน้ำแค่เดือนละครั้งเท่านั้น ผมถาม Thupstan เขาบอกว่าชนเผ่านี้อยู่ไกลจากตัว

เมืองพอสมควร ผมช่วยอุดหนุนภาพโปสการ์ดซะหลายใบ จ้องมองภาพเหล่านั้นแล้วได้แต่ถอน
หายใจด้วยความเสียดายพร้อมกับสบถ ด้วยความอาฆาตอยู่ในใจ

“ ฝากไว้ก่อนเถอะ คราวหน้าผมจะกลับมาแก้แค้นให้ได้ ”

ผัดผักอาหารเย็น ตามคำพูดของคุณแม่บ้าน ไม่น่าเชื่อว่าจะได้กินผักปลอด
สารพิษที่อยู่ในโรงเรือนพลาสติก วันนี้ได้กินอาหารพร้อมหน้าพร้อมตากันเหมือนเมื่อก่อน มีญาติ
ของเจ้าบ้านและสมาชิกใหม่ ลูกจ้างชาวเนปาล มาเพิ่ม บรรยากาศดูเป็นกันเอง นี่ถ้าพักตาม
โรงแรมคงไม่ได้ บรรยากาศแบบนี้ รสชาติผัดผักวันนี้ เป็นผัดที่แย่ที่สุดที่เคยกิน มันจืดชืดไร้
รสชาติเหมือนอาหารมือที่ผ่านมา เพราะไม่ได้ใส่ ซอสถั่วเหลือง ซีอิ๊วขาว น้ำมันหอย ไม่กลม
กล่อมเหมือนผัดผักเมนูโปรดของผมที่เคยกิน แต่ผมก็รู้สึกดีที่ได้ร่วมวงทานอาหารกับสมาชิกของ
ครอบครัว รสชาติอาจไม่สำคัญเท่าบรรยากาศและความรู้สึก

บรรยายภาพ - วัด Sankar gomp

ตอนที่ 7 มุ่งหน้าสู่แคชเมียร์

จ่ายเฉพาะค่าห้อง 2 คืน 500 รูปีประมาณ 265 บาท ซึ่งถือว่าถูกมาก ส่วนอาหาร thupstan และคุณแม่บ้านไม่คิดแม้แต่รูปีเดียว สองสามีภรรยาใจดีกับผมมาก อาจจะเป็นเพราะถูกชะตากับผม ด้วยความเป็นชาวพุทธเหมือนกัน นับถือศาสนาองค์เดียวกัน หรืออาจจะ มีทัศนคติที่ดีต่อคนไทยหรืออะไรผมก็ไม่ทราบ แต่ผมรับรู้ถึงความอบอุ่นเป็นกันเอง เมื่อมาพักที่นี่ แม้จะเป็นระยะเวลาแค่ 2 วัน เหมือนเป็นสมาชิกของครอบครัวมากกว่า แม้ว่าครอบครัวนี้จะทำธุรกิจ แต่ก็ไม่ได้ยึดมั่นผลประโยชน์แค่อย่างเดียว ถ้าเป็นไปได้ผมไม่อยากจะจากที่นี่ไปเลย อยากจะอยู่ที่นี้สัก 7 วัน

stazin โทรมาบอกว่ามารับผมไปสนามบินไม่ได้เพราะวันนี้ต้องพาแขกไปเที่ยว แต่เช้า thupstan เลยต้องขับรถไปส่งผมเองที่สนามบินเอง โดยมีแม่หนูน้อยแถมแดงหลานสาวแสนซน ร้องขอไปด้วย โบกมือลาคุณแม่บ้านเธอบอกว่าถ้ามาคราวหน้าให้มาพักกับครอบครัวเธออีก

ผมต้องหาโอกาสมาเยี่ยมเยือนที่นี่อีกให้ได้ มีหลายอย่างที่ผมพลาด ไม่ว่าจะเป็นวัดอีกหลายแห่ง ทะเลสาบบ้านกอง ชนเผ่าดอกไม้ และวิถีชีวิตของชาวทิเบตที่อยู่นอกเมือง ถ้าบุญ

ถึงผมก็อยากมาหาเพื่อนและเดินทางด้วยรถประจำทาง จากมะนาลีมา เมืองเลห์ ทิวทัศน์ข้างทางคงจะสวยงามและอยากจะไปแคชเมียร์ด้วยรถประจำทางเช่นกัน

เสียงคุยกันจ่อแจเป็นภาษาไทย ที่แสนจะคุ้นเคย ถ้าเป็นทีอื่น คงไม่ใช่เรื่องแปลกนัก แต่ช่วงนี้อยู่ในช่วงวันหยุดยาว เทศกาลสงกรานต์ของไทย ลาดักคือจุดหมายปลายทางที่คนไทยใฝ่ฝัน เพราะความเป็นเมืองร้อนที่ไม่มีภูเขาหิมะสวยแบบลาดักนั่นเอง ด้วยความที่พูดภาษาเดียวกัน ทำให้เรารู้กันอย่างรวดเร็ว

คนไทยกลุ่มนี้มาด้วยกัน 9 คน ต่างก็แชร์ข้อมูลว่าไปเที่ยวไหนกันมาบ้าง การที่พวกเขาพากันเป็นกลุ่มเลยสามารถเหมารถไปเที่ยวนอกเมืองได้ ซึ่งต่างกับผม หัวเดียวกระเทียมลีบ อยากจะไปไหนต้องเหมารถไปคนเดียว ไม่มีคนหาร ถ้าผมมาหาท่องเที่ยว ก็คงไม่มีปัญหา

“ กระเป๋าสื่อผ้าของใคร ช่วยไปยืนยันด้วยครับ ” เจ้าหน้าที่สนามบินชี้ไปที่กระเป๋าที่เหลืออยู่ใบเดียว

“ ของผมเองครับ ” มัวแต่คุยเพลิน คนอื่นเขาออกไปยืนยัน กระเป๋าทั้งหมดแล้ว เนื่องจากลาดักและแคชเมียร์เป็นชายแดนที่มีความอ่อนไหวทางการเมืองสูง จึงต้องเข้มงวดในเรื่องความปลอดภัยเป็นพิเศษ เมื่อเช็คอินแล้ว ก่อนนำกระเป๋าขึ้นเครื่องบิน ผู้โดยสารต้องไปยืนยันความเป็นเจ้าของสัมภาระของตน

Air india ทะยานขึ้นฟ้า พร้อมกับวิวทิวทัศน์ ภูเขาหิมะเป็นร้อยเป็นพันลูกสวยงาม อยากจะเอื้อมมือไปจับหิมะสาวสะอาดจังเลย สักพักพอพ้นภูเขาหิมะก็มาถึงอีกน่านฟ้า มองลงไปเห็นทุ่งสีเขียวและสีเหลืองอร่ามเต็มท้องทุ่ง แสดงว่ามาถึงแคชเมียร์แล้ว ผมคิดว่ามันน่าจะเป็นทุ่งดอกมัสตาร์ด

ภาพถ่ายใหญ่ยักษ์ภูเขาหิมะ ของกุลมาร์คที่ติดอยู่ที่สนามบิน ทำเอาผมถึงกับตกตะลึง หิมะสีขาวสะอาดปกคลุมเทือกเขาอันสลับซับซ้อน ตัดกับต้นสนสีเขียวขจี อยู่ใต้ท้องฟ้าอันสดใส การท่องเที่ยวอินเดียโปรโมทว่านี่คือ สวิตเซอร์แลนด์แห่งเอเชีย พร้อมกับบอก

งบประมาณเปรียบเทียบระหว่างกุลมาร์คกับสวิสเซอร์แลนด์ในราคาที่แตกต่างกันมาก แต่ได้บรรยากาศแบบสวิสเซอร์แลนด์ มันเป็นภาพที่สวยงาม จนผมชักจะอดใจไม่ไหวอยากเจอของจริงเร็วๆ เสียแล้ว

เจ้าหน้าที่สนามบิน บอกว่าเมื่อวานนี้มีกลุ่มคนไทยมาที่เมืองศรีนาการ์ประมาณ 300 กว่าคน ซึ่งส่วนใหญ่มากับทัวร์ ทำเอาประหลาดใจ ไม่น่าเชื่อว่าคนไทยจะเยอะขนาดนี้ งานนี้คงได้เจอคนไทยทั่วเมืองศรีนาการ์แน่ๆ

ผมยังลังเลว่าจะขอตามไปกับกลุ่มคนไทย หรือว่าจะฉายเดี่ยวดี เพราะเห็นกลุ่มนั้นต่อรองกับนายหน้าโรงแรมยื้อกันไปยื้อกันมานานเหลือเกิน จนคนที่มาเที่ยวบินเดียวกันเขาไปไหนต่อไหนกันหมดแล้ว ใจหนึ่งก็อยากไปกับพวกเขาด้วยใจหนึ่งก็อยากอยู่คนเดียว และผมก็ไม่แน่ใจว่าเขาอยากจะให้ผมไปด้วยหรือเปล่า สำหรับคนที่ไปไหนมาไหนคนเดียวทุกทริปมันเป็นเรื่องเล็กมากสำหรับผม

“ จะเข้าร่วมกลุ่มกับพวกเขาไหมคะ ” หนึ่งในสมาชิกเอ่ยปากขึ้นมา ผมรอคำถามนี้มานานแล้ว

10 ชีวิตก็มุ่งหน้าสู่เมืองศรีนาการ์เสียทีด้วยรถตู้ คิโนนี้จะนอนบนบ้านเรือที่ทะเลสาบดาล (Dal Lake) ซึ่งดูเหมือนจะเป็นข้อบังคับที่ใครมาศรีนาการ์แล้วไม่ได้นอนบ้านเรือ ดูเหมือนจะมาไม่ถึงแคชเมียร์ วันนี้ผมขอเป็นผู้ตามแล้วกัน หัวหน้ากลุ่มเอาใจก็เอากันมากับเขาก็ต้องเป็นผู้ตามที่ดีอย่าเรื่องมาก เพราะตอนนี้เรากำลังจะลงเรือลำเดียวกันแล้วนี่ แถมยังเป็นเรือสุดพิเศษ ชื่อว่า ชิคารา(Shikara) ซะด้วยสิ

บรรยายภาพ – ชีวิตชีวาสีสันของทะเลสาบดาล

หลังจากที่จัดการเรื่องต่างๆในเมืองเสร็จแล้ว กลุ่มสาวๆก็กลับไปพักผ่อนที่บ้านเรื่อ เพราะคงเหนื่อยหนำกับการต่อรองกับเอเจนซีท่องเที่ยวของอินเดีย นี่ขนาดแนะนำจากหนังสือ Lonely Planet แล้วยังไม่น่าเชื่อถือพูดจาวกวันไปมาดูไม่น่าไว้วางใจทำให้เสียเวลามาก เลยทำให้พวกเราพลาดไปไม่ทันเวลาชมสวนดอกทิวลิป เพราะเลยเวลาปิดทำการแล้ว

พินันทก็เลยชวนผมน้องต้นและสาวเจ๊ียบ ไปเดินเล่นในเมืองเก่า โดยหารถตุ๊ก ตุ๊ก ตอนแรกกะว่าจะขึ้นรถเมลล์แต่พอเห็นสภาพผู้โดยสารแออัดยัดเยียดล้นทะลักออกมา

นอกรถแล้วเปลี่ยนใจทันที ดูไปแล้วเมืองเมืองศรีนาการ์เป็นเมืองที่อุ่นวยพอสมควร รถก็เยอะคนก็เยอะ

มาถึงมัสยิด Jama Masjid ซึ่งเป็นมัสยิด ที่เก่าแก่ตั้งอยู่ใจกลางเมืองเก่า สำหรับผู้หญิงต้องคลุมผมจึงจะเข้าไปได้ ตรงกลางมัสยิด มีน้ำพุด้วย ช่างในชาวมุสลิมกำลังละหมาดกันอยู่พอดี บางคนก็พาลูกหลานมานั่งเล่นที่สนามหญ้า เด็กๆที่นี่หน้าตาน่ารักมากกระโดดไปทางแขกขาวบางคนก็เหมือนฝรั่ง ได้ถ่ายรูปเด็กหลายคน โดยเฉพาะเด็กน้อยผู้ชายหน้าตาบ้องแบ๊วน่ารักอดเหลือเกิน อายุประมาณหนึ่งขวบ อารมณ์ดียิ้มสู้กล้องตลอด โดยมีคุณแม่นั่งดูอยู่ข้างๆเห็นพวกเราเอ็นดูเด็กเธอก็ปล่อยให้เราถ่ายรูปกับหนูน้อยตามสบาย พวกเราก็เลยรุมกดชัตเตอร์ใส่หนูน้อยไม่ยั้ง

ผมมีความสุขกับการถ่ายรูปเด็กๆมาก แต่ละคนหน้าตาน่ารักเหลือเกิน ไม่ว่าจะเด็กผู้ชายหรือเด็กผู้หญิง แม้กระทั่งผู้ใหญ่ก็ชอบให้ถ่ายรูปให้ พอถ่ายเสร็จเราก็โชว์ให้เขาดู พอเห็นรูปตัวเองแล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ คงเป็นเพราะคนที่นี่ไม่ค่อยได้มีโอกาสถ่ายรูปเท่าไร บางคนก็ให้ e-mail ไว้ เพื่อส่งรูปให้เขา แต่บางคนแค่เห็นรูปตัวเองบนกล้องก็ดีใจแล้ว

นอกจากมัสยิดพวกเรามาเดินเล่นในเมืองเก่าดูวิถีชีวิตของชาวศรีนาการ์ เมืองเก่าแห่งนี้ช่างสมกับชื่อจริงๆบ้านเรือนของที่นี่เก่าจนเห็นหลังคาเป็นสังกะสีสีแดงอมน้ำตาล ตัวบ้านสร้างจากอิฐสีน้ำตาลและไม่ปนกันไป คนมุสลิมที่นี่เป็นมิตรกับนักท่องเที่ยวมากพอเห็นพวกเรากร็อง

“ Thailand Thailand ” ผมถามว่าทำไมถึงรู้ว่าพวกเราจากเมืองไทย เขาบอกว่าตอนนีไปไหนเจอแต่นักท่องเที่ยวไทยเป็นส่วนใหญ่ ผมก็เลยบอกว่าเป็นช่วงหยุดยาวของเมืองไทย คนไทยออกไปเที่ยวต่างประเทศเยอะและเป้าหมายหนึ่งที่คนไทยสนใจก็คือแคลเมียร์แห่งนี้แหละ

เห็นประตูบ้านหลังหนึ่งสีสนิมลวดลายงามก็เลยพากันไปถ่ายรูปลับกับประตูบ้าน
เขา หญิงชาวมุสลิมเจ้าของบ้านคงได้ยินเสียงพวกเรารุยกันก็เลยเปิดประตูออกมาดู เชื้อเชิญให้
เข้าไปในบ้าน พวกเราก็เลยเข้าไปแบบงงๆ ตอนนี้อยู่กับลูกชายตัวน้อยสองคน พอลูกชายของ
เธอเห็นกล้องก็วิ่งเข้าไปในบ้านไปอุ้มไก่มาถ่ายรูปด้วย ก่อนกลับพินนทีให้ยาหม่องตราลิงถือลูกท้อ
เจ้าของบ้านเป็นที่ระลึกดด้วย พินนทีบอกว่าคนอินเดียชอบลิง ถ้าเป็นชาวฮินดูละก็แน่นอนเพราะลิง
เป็นพวกเดียวกับหนุมานที่ชาวฮินดูนับถือ แต่ชาวมุสลิมนี้ลืมนึกก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่ดูแล้วคน
แคชเมียร์ดูน่ารักเป็นมิตรกับนักท่องเที่ยวมากทีเดียว

เดินชมเมืองกันอยู่ดีๆ ก็มีเด็กนักเรียนหญิง 2 คนมาทักทาย คงอยากจะฝึก
ภาษากับชาวต่างชาติ พร้อมกับยื่นขนมที่เธอกำลังเดินกินอยู่ส่งให้เราชิมคนละชิ้น สาวเจี๊ยบก็เลย
เตือนว่าอย่ากินหมดทุกคนนะ อาจจะโดนวางยาก็ได้ เหลือไว้คนหนึ่ง เพื่อมีอะไรจะได้ตามคนมา
ช่วย ผมก็อดขันในความรอบคอบของเธอไม่ได้ เดินคุยกันไปเรื่อยๆ เธอก็ชวนพวกเราไปเยี่ยมบ้าน
เธอ แต่ดูท่าทางจะไกล พวกเราก็เลยไม่ไป เพราะตอนนี้ก็เริ่มมืดแล้ว พวกเราก็เลยนั่งรถตุ๊กตุ๊กกลับ

วันแรกของการมาเยือนแคชเมียร์ของผมมีความรู้สึกรู้สึกว่าผมเริ่มจะหลงรักแคช
เมียร์เข้าให้แล้ว ได้มานอนบ้านเรือที่ทะเลสาบดาลสมใจอยาก แถมยังมีเพื่อนเที่ยวอีกต่างหาก
อะไรจะดีขนาดนี้

จุดหมายปลายทางอาจไม่สำคัญเท่ากับเรื่องราวที่เจอระหว่างทาง มันเป็นอย่างนี้เอง

ตอนที่ 8 ตลาดผักลอยน้ำทะเลสาบดาล

ตอนเช้าตรู่เรามีแผนจะไปเที่ยวชมตลาดซื้อขายแลกเปลี่ยนผักของชาวเมืองศรีนาการ์ สมาชิกยังเป็นกลุ่มเดิมเหมือนเมื่อก่อน เพิ่มสาวเฒ่าอีกคนส่วนคนอื่นเขาไม่ไปกัน ระหว่างทางที่อยู่บนเรือได้ยินเสียงคนไทยคุยกันเป็นระยะ แต่ละลำคงมีจุดหมายเดียวกัน แม้แต่บ้านเรือที่เราล่องเรือผ่านก็เจอคนไทย ส่งเสียงทักทายกันพอเป็นพิธี เมืองศรีนาการ์ตกเป็นเมืองขึ้นของไทยต่อจากอังกฤษแล้วหรือนี่

เรือพายชนผักของพ่อค้าที่ใส่ชุดเฟรน (Pheran) ชุดพื้นเมืองที่ผู้ชายแคสเมียร์เขาใส่กัน ต่างก็บรรทุกผักเต็มลำมุ่งหน้าสู่ตลาดผัก ตลาดผักเช้ามีผักหลายชนิด บางอย่างก็ไม่คุ้นตาเอาเสียเลยนอกจาก หัวไชเท้า บีทรูตสีแดงสด แครอทสีส้มสด ที่บรรทุกเต็มลำเรือเคียงคู่กับผักสีเขียวสด ซึ่งคงจะเป็นผักเมืองหนาว

ตลาดแห่งนี้ไม่ขายเพียงแค่ผักเท่านั้น แต่ยังมีดอกไม้หลากสีสันชนมาเต็มลำเรือ ช่างเป็นเรือที่นำมออะไรอย่างนี้ ดอกไม้แต่ละชนิดล้วนแต่ไม่คุ้นตาทั้งนั้น คงจะเป็นดอกไม้เมืองหนาวเช่นกัน พ่อค้าพายเรือแวะมาทักทายพวกเรา และส่งดอกไม้ให้สาวเอหนึ่งช่อ พร้อมกับเสนอขายเมล็ดดอกไม้ด้วย เขาเปิดอัลบั้มรูปให้ดูประกอบการขาย ถ้าซื้อถุงนี้ จะได้รูปดอกไม้ตามภาพ

ผมก็ไม่แน่ใจหรอกว่ามันจะเพาะขึ้นหรือเปล่า เลยลองสั่งซื้อมาดู 4 อย่าง แบ่งให้เจ๊ียบกับน้องต้นลองเอาไปปลูกด้วย พอกลับเมืองไทยลองเพาะดู ถึงรู้ว่ามันไม่ขึ้น สงสัยคงเหมาะกับเมืองหนาว จังหวัดที่อากาศหนาวเย็นอย่างเชียงใหม่ มันอาจจะขึ้นก็ได้ ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน

ตลาดขายผักกลางน้ำแห่งนี้ เป็นตลาดค้าส่ง ผักที่นี่จึงมีราคาถูกกว่าบนฝั่งมาก ผักที่นำมาขายก็เป็นผักที่ปลูกรอบเกาะในทะเลสาบดาลันนั่นเอง ตัดมาขายกันมาสดๆ เรือขายผักของพ่อค้าดูแน่นแออัดยัดเยียด หัวเรือเกยกันไปมา แต่ก็ค่อยๆ เคลื่อนเข้าออกทีละลำอย่างช้าๆ ถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน บางลำขายสินค้าหมดแล้วก็นั่งคุยกันถามสารทุกข์สุกดิบกัน ดูแล้วก็เพลินดีเหมือนกัน เพราะมันคือวิถีชีวิตของพ่อค้าชาวมุสลิมจริงๆ มิเสียแรงที่อุตส่าห์ตื่นแต่เช้ามาดูแลตลาดน้ำที่มีสีสันแห่งนี้

แม้ว่าผักสดจะนำซื้อหาไปปรุงเป็นอาหาร แต่เราคงอุดหนุนไม่ได้ เพราะคงไม่มีเวลามานั่งทำอาหาร ได้เพียงแค่อุดหนุนเมล็ดดอกไม้ และโยเกิร์ต ธรรมชาติที่ขายเป็นถ้วยที่วางขายหน้าบ้านเรือตอนที่พวกเราล่องเรือผ่าน พวกเราช่วยอุดหนุนกันคนละกล่องสองกล่อง แต่พอชิมแล้วรสชาติเปรี้ยวและจี๊ดจ๊าดมากเพราะเป็นโยเกิร์ตแท้ไม่มีส่วนผสมของน้ำตาล คงเป็นเพราะพวกเราคู่ขึ้นกับโยเกิร์ตรสหวานผสมผลไม้หลากชนิด ขนาดว่าผมชอบกินโยเกิร์ตอยู่แล้ว ยังขอยอมแพ้

ก่อนถึงบ้านเรือที่พวกเราพัก คนพายเรือพาเราแวะขึ้นไปดูแปลงผักที่ปลูกบนฝั่งทะเลสาบดาล เป็นแปลงผักปลูกอยู่ข้างๆ บ้านขนาดหลายไร่ กำลังเจริญงอกงาม รอวันเก็บผลผลิต ช่างเป็นทำเลที่สวยงามและเป็นผืนดินที่อุดมสมบูรณ์ซะเหลือเกิน จึงไม่น่าแปลกที่ผักที่นี่จะเจริญงอกงามไปด้วย

พวกเราแวะไปทักทายเจ้าของแปลงผัก พวกเธอต้อนรับพวกเราด้วยรอยยิ้มอย่างเป็นมิตร แม้ว่าจะรู้สึกอายและประหม่าตามประสาผู้หญิงมุสลิม ซึ่งอาจไม่คุ้นเคยกับผู้ชายแปลกหน้าแถมยังเป็นคนที่พูดกันคนละภาษาอีก แต่ก็มีผู้หญิงมุสลิมคนหนึ่งยินดีที่จะถ่ายรูปกับพวกเราด้วย

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเราจะได้ถ่ายรูปกับผู้หญิงมุสลิม ซึ่งเป็นคนเดียวที่ยอมให้ถ่ายรูปของเธอด้วยความเต็มใจแบบเป็นกันเองมากๆ ส่วนผู้หญิงคนอื่นๆก็รีบเลี่ยงๆให้พ้นรัศมีกล้องแล้วมียิ้มยืนดูห่างๆ พวกเราจึงรีบจ้องควมกันถ่ายรูปกับเธอยังกับเธอเป็นซูเปอร์สตาร์ ชั่วเดียว เธอเปลี่ยนใจเพราะมันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะได้ถ่ายรูปกับผู้หญิงมุสลิม

การได้นั่งเรือในทะเลสาบดาลถือเป็นความสุนทรีย์อย่างหนึ่งของการมาเที่ยวเมืองศรีนาการ์เลย์ทีเดียว แม้แต่ไม้พายก็ทำให้พวกเรารู้สึกประทับใจสะดุดกับความน่ารักของใบพายรูปหัวใจสีเหลืองสดใส โดยเฉพาะไม้พายของเรือที่พวกเรานั่ง เขียนข้อความว่า

“ Your satisfaction is my happiness ” (ความพอใจของคุณ คือความสุขของผม)

วันนี้คนพายเรือตอนทำงานคนเดียวดูจะน่ารักเหมือนกับข้อความที่เขาเขียนไว้บนไม้พาย ซึ่งแตกต่างกับเมื่อวานตอนที่รวมกลุ่มกับคนพายเรือเจ้าเล่ห์อย่างกับคนละคน พวกเราเลยชักภาพกับไม้พายกันคนละรูปสองรูป การนั่งเรือชิลๆ สิ่งหนึ่งที่ทำให้ผมเพลิดเพลินก็คือการ ได้ชมไม้พายรูปหัวใจของเรือนี้แหละ เพราะแต่ละลำสีสันทดลายนจะออกแบบ แตกต่างกันไป ตามแต่ความชอบของแต่ละคน บางลำไม้พายก็เป็นสีไม้ธรรมชาติ บางลำก็สีสดใสจัดจ้าน ถ้าจะบอกว่า ไม้พายคือหัวใจของเรือชิลๆก็คงไม่ผิดนัก

ตอนที่ 9 ชมทุ่งดอกมัสตาร์ดพาสเทล

การจราจรของเมืองศรีนาการ์แห่งนี้ วินัยการขับรถไม่ได้ต่างเมืองอื่นของอินเดียแต่อย่างใด ปาดหน้าปาดหลัง เพราะเป็นเมืองใหญ่ประชากรและรถราก็เยอะตามไปด้วย นี่ก็จะแข่งก็แข่งขอให้มีแค่ช่องพอจะเบียดไปได้ คำกล่าวที่ว่ารถที่อินเดียนั่น ถ้าไม่มีแอร์ก็ไม่มีอะไร แต่ถ้าไม่มีแอร์แล้วละก็ จะขับรถในประเทศอินเดียไม่ได้เลย ก็คงจะจริงอย่างที่เขารู้ว่าไว้ จึงไม่แปลกที่จะได้ยิน เสียงแตรบีบกันสนั่นหวั่นไหวตลอด

นี่เป็นครั้งที่สองของการมาเยือนอินเดียเลยพอจะชินอยู่บ้าง แต่จะว่าไปแล้ว ก็ยังไม่เห็นอุบัติเหตุเกิดขึ้นสักครั้ง คงเป็นสไตล์ของใครของมัน คนเมืองนี้เขาก็คงชินในแบบของเขา เพียงแต่เราคนต่างเมืองอาจจะไม่คุ้นแค่นั้นเอง

ผมนั่งข้างหน้ากับพืชนที่โกลัๆกับไซเฟอร์ พอผมเห็นอะไรที่สนใจผมจะรีบถามคนขับทันที แกก็ตอบอะไรไม่ได้สักอย่าง เพราะแกพูดภาษาอังกฤษได้บ้างบางคำเท่านั้น ไม่สามารถอธิบายเป็นเรื่องราวได้ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องแปลกสำหรับคนอินเดีย แต่แกก็ยังอุตสาหะให้กลับไปถามเอเจนซี่ให้ จนสาวเอ๋เธออดขำไม่ได้

“ ไปคันนูเกิ้ล น่าจะง่ายกว่านะพี่ ”

ออกจากเมืองมาได้ไม่นานเห็นทุ่งดอกไม้กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา ซึ่งน่าจะเป็นดอกไม้ที่ขึ้นเองตามธรรมชาติ จึงมีรถของนักท่องเที่ยวและคนที่ผ่านไปมาจอดเรียงรายสองข้างทางเป็นแนวยาว เพื่อลงไปถ่ายรูป ดอกไม้ สีขาว สีชมพู สีแดง สีเหลือง ทั้งดอกเล็กดอกใหญ่ สลับกันละลานตาไปหมด ลักษณะดอกคล้ายกับดอกบัวและดอกทิวลิป ต่างคนที่ต่างจับจอง

พื้นที่ส่วนตัว ในการถ่ายรูป แต่ก็ยังมีชาวพื้นเมืองมาขอถ่ายรูปด้วย เลยจัดให้ไปคนละรูปสองรูป เสียค่าที่บริเวณแห่งนี้เต็มไปด้วย เสไฟฟ้าขนาดใหญ่ ถ่ายรูปออกมาจึงได้ของแถมที่รบกวนรบกวนตามด้วย ไม่ใช่ผมคนเดียวที่คิดแบบนี้ ขนาดพี่อ้อยหัวหน้าทีม แยกปั่นออกมาซะเสียงดัง

ถนนที่มุ่งหน้าไปพาสาลแกมสวยงามมากสองข้างทางเต็มไปด้วยทุ่งดอกไม้
มัสตาร์ดสีเหลืองอร่ามตลอดเส้นทาง จะเรียกว่าถนนสายนี้ปูไว้ด้วยทุ่งดอกไม้คงไม่ผิดนัก
พวกเราตัดสินใจไม่ถูกว่าจะจอดถ่ายรูปตรงไหนดี ผ่านไปตรงไหนก็สวยไปหมด จนในที่สุดมาถึง
โค้งที่ทุกคนพอเห็นแล้วต่างตะลึงในความงาม ชนิดที่ไม่ต้องลงมติเป็นเอกฉันท์ เพราะฉากหลัง
ของทุ่งมัสตาร์ดแห่งนี้มีภูเขาที่ปกคลุมไปด้วยหิมะอยู่เบื้องหลัง ซึ่งต่างจากทุ่งมัสตาร์ดที่อื่น ทุ่ง

มัสตาร์ดสีเหลืองอร่ามตัดกับภูเขาหิมะสีขาว สวยจนไม่รู้จะบรรยายยังไง พอลงจากรถได้เท่านั้นแหละต่างวิ่งกันหามุมสวยคนแต่ละคน

ผมเพลินกับการถ่ายรูปที่นี่มากจนทางเกยขึ้นสไลด์ไปด้วยละของเกษรสีเหลืองของดอกมัสตาร์ดเต็มไปหมด นอกจากทุ่งมัสตาร์ดแล้วข้างทางยังมีลำธารสวยงามที่ให้บริการล่องแก่งด้วยแต่อากาศหนาวเย็นช่วงนี้คงไม่เหมาะกับการล่องแก่งนัก นอกจากนั้นสองข้างทางยังมีสวนแอปเปิ้ลตามรายทางให้ชมด้วย เสียดยที่มาไม่ตรงกับฤดูที่ลูกแอปเปิ้ลออกลูก ถ้าได้ไปชมสวนแอปเปิ้ลก็คงจะเป็นความรู้สึกที่พิเศษมากๆสำหรับคนไทย เพราะช่วงหน้าแอปเปิ้ลออกลูกชาวสวนจะเปิดให้เข้าไปชมสวนด้วย

พอมาถึงพาสาลเกมรถตู้ของพวกเรา ยังไม่จอดเลยก็มีคนวิ่งกรูกันเข้ามาที่รถของพวกเรา วิ่งตามรถฝุ่นตรลบอบอวน แทบจะเหยียบกันตาย ยังกับเห็นชุมทรัพย์ก้อนใหญ่อยู่ตรงหน้า เพื่อนำเสนอบริการของพวกเรา เห็นแล้วได้แต่ถอนหายใจ คนที่นี้ต้องปากกัดตีนถีบแย่งกันทำมาหากินขนาดนี้เลยหรอ คนอื่นอาจจะพอเข้าใจ แต่สำหรับหนุ่มน้อยวัย 16 ที่เพิ่งออกมาเผชิญโลก ถึงกับเอ่ยปากถามคุณแม่อ้อย ด้วยความสงสัย

“ เขาวิ่งตามรถทำไมหรอแม่ ต้องตีขนาดนี้เลยหรอ ”

จำนวนคนให้เข้ามาทำไมมันเยอะกว่านักท่องเที่ยวอีก จึงไม่น่าแปลกที่จะแย่งลูกค้ากันขนาดนี้ พอลงจากรถเท่านั้นแหละ ก็โดนล้อมหน้าล้อมหลังเสนอให้ใช้บริการขี่ม้าชมวิวรอบๆเมืองพาสาลเกม ให้อุ่นวายเป็นหมด เจอแบบนี้คงไม่มีใครอยากจะเป็นซูเปอร์สตาร์ดาวดังจากเมืองไทยกันหรอก ต้องรอให้เจ้าของม้าสลายตัวก่อน ค่อยเจรจาต่อรองกันอีกที ถึงแม้ว่าต่างคนต่างแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกันหาลูกค้า แต่ก็ไม่เห็นพวกเขาทะเลาะกันเลย เป็นเรื่องที่น่าทึ่งมาก

บรรยายภาพ – ลมโชยบาร์เบอร์ บริการตัดผมข้างทาง

ภูมิทัศน์ของเมืองห้อมล้อมไปด้วยภูเขาป่าสน บนยอดเขาสูงๆจะปกคลุมไปด้วยหิมะ มีแม่น้ำ Liddar ไหลผ่านกลางหุบเขาข้างตัวเมือง กลิ่นขี้ม้าก็เหม็นตรลบอบอวนไปทั่ว เพราะคอกม้าก็อยู่บริเวณใกล้ๆกับลานจอดรถเลย สภาพเจ้าของม้าก็ดูสกปรกมอมแมม แววดาเต็มไปด้วยความหิวกระหาย วิงวอน แต่ก็เต็มไปด้วยความหวังอยู่ลึกๆ

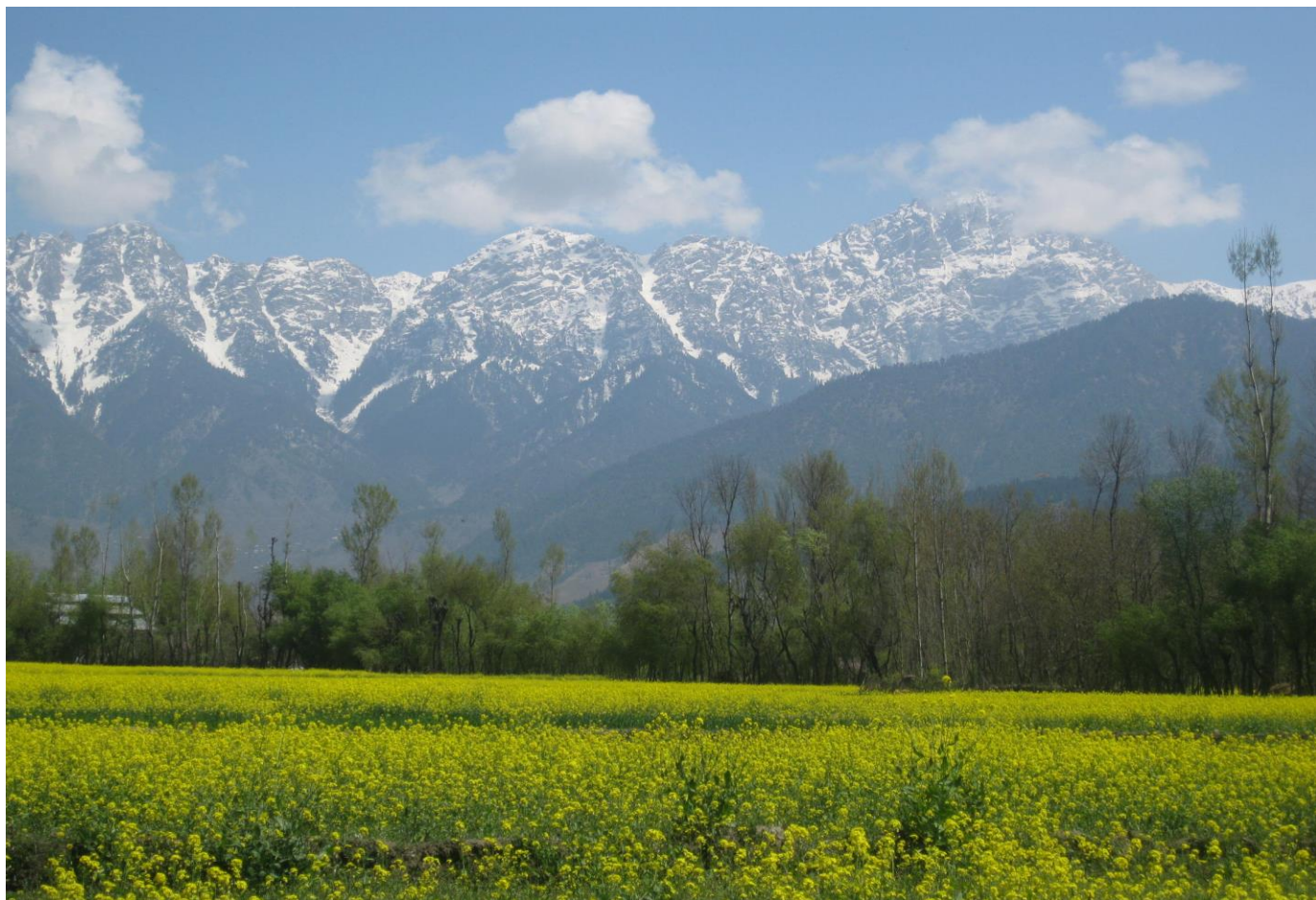
ให้ตายเหอะ ผมไม่เคยเห็น แววดาแบบนี้ที่ไหนมาก่อนเลย

พวกสาว ๆ ทั้ง 6 คนตกลงว่าจะขี่ม้าชมเมืองพาฮาลแกม ส่วนผมพีนนท์พี่อ้อย และน้องต้นขอเดินเล่นในตัวเมือง หาซื้อของที่ระลึกฝากคนที่เมืองไทยแทนก็แล้วกัน ความตั้งใจ

แรกว่าจะมาขี่ม้าเมื่อมาถึงพาสกาลเกม พอมาถึงจริงๆกลับหมดอารมณ์ที่อยากจะขี่ม้าขึ้นมาทันที ตั้งแต่ได้เห็นภาพเหล่าบรรดาเจ้าของม้าวิ่งตามรถแล้ว ณ. วินาทีนั้น ผมไม่มีความรู้สึกว่าจะไม่อยากจะใช้บริการขี่ม้าเลย แต่กลับรู้สึกหดหู่มากกว่า เก็บแรงไว้ไปขี่ม้าที่โซนนามาร์กดีกว่า เพราะไหนๆก็ตั้งใจจะไปที่นั่นอยู่แล้ว

น่าเสียดายที่วิวทิวทัศน์ที่อยู่รายรอบพาสกาลเกมดูสวยมาก แต่ตัวเมืองกลับสกปรก ทรุดโทรม พลอยทำให้บรรยากาศที่สวยงาม ต่ำต้อยด้อยค่าลงไปอย่างมาก ถ้าดินแดนแห่งนี้อยู่ในประเทศที่เจริญแล้วนักการเมืองท้องถิ่นใส่ใจกับการพัฒนาผังเมืองและความสะอาด ดินแดนแห่งนี้คงจะเรียกว่า สวรรค์ ได้อย่างเต็มปากเต็มคำ จะดูโหดร้ายเกินไปไหมถ้าผมจะพูดว่า

“ พาสกาลเกมดีทุกอย่าง แต่ไม่ดีอย่างเดียว ที่มีคนอินเดียอยู่ ”

ตอนที่ 10 ตะลุยกุลมาร์ก สวิตเซอร์แลนด์แดนภาระตะ

ตั้งแต่เข้ามาสั่งลาบรรยากาศรอบๆทะเลสาบดาล ตอนแรกผมตั้งใจไว้ว่า
อยากจะลงว่ายน้ำเล่นที่ทะเลสาบดาล เพราะน้ำใสมากมองเห็นสาหร่ายใต้น้ำชัดแจ๋ว แอบเกริ่นไว้
กับน้องต้นว่าจะลงว่ายน้ำด้วยกัน เพราะอยากจะเก็บความประทับใจไว้ที่ทะเลสาบดาลให้แปลก
กว่าใคร จะมีนักท่องเที่ยวสักกี่คนที่มาพักที่นี่แล้วได้ว่ายน้ำเล่นที่ทะเลสาบแสนสวยเหมือนผม แต่
เนื่องจากกลับคำทุกวันประกอบบกับอากาศที่หนาวเย็นจนแล้วจนรอดก็ไม่ได้ว่ายน้ำกันเลย

มองไปเห็นเรือแจวลำเล็กจอดอยู่ใต้ท้องบ้านเรือ ก็เลยนึกสนุก รู้สึกคันไม้
คันมือ อยากพายเรือเล่น ตามประสาคนที่โตมากับสายน้ำ ที่พายเรือมาตั้งแต่เด็ก ไปบอกคนเฝ้า
บ้านเรือว่า ขอพายเรือเล่นได้ไหม ตอนแรกเขาลังเลเล็กน้อย เขาก็บอกว่าได้แต่ต้องลองพายเรือให้
ดูก่อน เขาคงห่วงความปลอดภัย ที่จะบังคับทิศทางของเรือได้หรือเปล่า เกิดอุบัติเหตุขึ้นมามัน
จะเป็นเรื่องใหญ่ แหม่ง่ายยิ่งกว่าปลอกกล้วยเข้าปาก พอเขาเห็นลีลาการพายเรือผมแล้ว เขาให้
เอาเรือไปพายเล่นแต่โดยดี เข้าทางผมละสิ

บรรยายภาพ – ชาวแคชเมียร์กำลังเก็บสาหร่ายได้นำที่ทะเลสาบดาล

เหมือนเด็กได้ของเล่นชิ้นใหม่ที่ถูกใจ ไม่พ่ายรูปหัวใจสีไม้ธรรมชาติจึงถูกจ้วงลงน้ำอย่างรวดเร็ว เหมือนนกที่ติดปีกบินออกจากรัง เพราะมันช่างอิสระเสรี พอตีมองไปเห็นสาวเจียบกำลังนั่งเล่นอยู่คนเดียวที่หน้าระเบียบบ้านเรือ เลยชวนมาพายเรือเล่นด้วยกันซะเลย พายเรือออกไปดูบ้านเรือหลังอื่นที่อยู่รายล้อมรอบทะเลสาบ มันช่างเป็นความรู้สึกที่พิเศษจริงๆ เป็นโอกาสที่หาไม่ได้ง่ายๆ มันเป็นคนละความรู้สึกที่เรานั่งเรือชิลารอบนบะนุ่มๆ ที่มีคนพายเรือให้

น้องดันเห็นผมกับเจียบพายเรือเล่นกลางทะเลสาบ โบกมือเรียกให้ไปรับอยากหัดพายเรือมั่ง ผมบอกวิธีว่าถ้าต้องการให้เรือไปทางซ้ายทางขวาจะจ้วงทางไหน ถอยหลังทำไ้

คงจะถูกใจน้องต้นมาก แม้ว่าจะยังงอๆงะๆ เหมือนพายเรือวนอยู่ในอ่าง การพายเรือก็
เหมือนกับการขับรถนั่นแหละ ก็ต้องฝึกหัด ต้องใช้ความชำนาญเหมือนกัน เคยดูหนัง ละคร ฉากที่
พระเอกพายเรือ ดูบ้างจะรู้ทันทีว่า พายเรือไม่เป็น คงจะฝึกก่อนเข้าฉากไม่กี่ชั่วโมง เช่นเดียวกับน้อง
ต้นที่จับไม้พายครั้งแรกในชีวิต โดยมีคุณแม่อ้อย ส่งเสียงเชียร์ลูกชายเจื้อยแจ้ว อยู่บนบ้านเรือ

“ เอาไปไม่ได้เลยลูก ว่าพายเรือเป็นก็เพราะหัดพายเรือที่ทะเลสาบดาล นี้แหละ ”

บรรยายภาพ – ห้องนั่งเล่นภายใน Houseboat

ถนนที่มุ่งสู่กุลมาร์ก (Gul Marg) สายนี้แยกกว่าเมื่อวานมาก ถนนเป็นหลุมเป็นบ่อ เศษขยะเกลื่อนถนน ไม่ต่างจากเมืองอื่นๆของอินเดียสักเท่าไร รถมอเตอร์ไซด์วิ่งกันขวักไขว่ ผังเมืองก็ไร้ซึ่งความเป็นระเบียบ บ้านเรือนสองข้างทางก็เก่าทรุดโทรมมาก ความสกปรกกับอินเดียนี้เป็นของคู่กันอยู่แล้ว การมาเยือนอินเดียครั้งแรกผมรู้สึกตกใจกับขยะกองโตที่ทัชมาฮาล ริมฝั่งแม่น้ำยมนา ขนาดสถานที่ท่องเที่ยวชื่อดังระดับโลกยังไม่รอด นับประสาอะไรกับชานเมืองศรีนาการ์ พอออกมานอกเมืองก็เป็นทุ่งนาเปล่าๆที่มีน้ำขัง ทุ่งนาบางที่ก็มีดอกมัสตาร์ดบ้างหรือมั่วหมื่นเป็นกระจุกๆ ไม่เยอะและสวยงามเหมือนเส้นทางไปพาฮาลแกมเมื่อวานนี้

ช่วงใกล้ถึงกุลมาร์กเริ่มมองเห็นเทือกเขาสวยงามปกคลุมไปด้วยหิมะวิวิธวิทัศนเริ่มสวยขึ้นเรื่อยๆ พวกเราจอดรถกินข้าวที่เชิงเขาเมือง Tang marg ซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็กๆและมีสถานีรถไฟประจำทางต่อเข้าเมืองศรีนาการ์ ขณะที่กินข้าวมีขอทานผู้หญิงอุ้มท้องโตใกล้คลอดแต่งตัวมอมแมมมาขอเศษเงิน

พวกเราเลยเรียไร้ให้คนละเล็กคนละน้อย ขอทานคือสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของอินเดียก็ว่าได้ แต่ที่นี้ยังถือว่าน้อยกว่าเมืองอื่นของอินเดีย ตอนที่รถจอดเติมน้ำมันก็มีเด็ก 4 คน มาเกาะกระจกรถขอเงินด้วย พวกเราให้ขนมกับลูกอม แต่เด็กก็ยังไม่ยอมไป คงอยากจะได้เงินมากกว่า จนลูกคนขี้นรถต้องตวาดเสียงดัง เด็กถึงได้สลายตัว

ลานหิมะกว้างไกลสุดสายตา ทำเอาพวกเราตื่นตื้นตันกันใหญ่ตามประกาศนเมืองร้อน หน้าร้อนลานหิมะตรงนี้ มันจะกลายเป็นสนามกอล์ฟเขียวขจีซึ่งได้ชื่อว่าเป็นสนามกอล์ฟที่สูงที่สุดในโลก โรงแรมที่เราพักปกคลุมไปด้วยหิมะสูงท่วมหัว เว้นไว้เฉพาะทางเดินเข้าโรงแรมเท่านั้น วันนี้อากาศไม่แจ่มใสเลยขมุกขมัวไปด้วยเมฆดำ ทำท่าเหมือนฝนกำลังจะตั้งเค้า ลางร้ายกำลังจะเคลือบคลานเข้ามาแล้ว

พวกเรานั่งรถลากเลื่อนที่ลานหิมะกว้างโดยใช้แรงงานคนลาก เพื่อจะไปยังกระเช้าลอยฟ้า หลังจากที่เราเสียเวลาเจรจาตกลงราคาเงื่อนไขกันนานมาก ซึ่งเป็นเรื่องปกติอยู่แล้วสำหรับ

การติดต่อกับคนอื่นเดีย เพราะก็ไม่ว่าจะหลงกลแขกเมื่อไหร่ อย่าได้เผลอเชียว ไม่อย่างนั้นก็มีหวังโดนแขกฟันหัวแบะ

หิมะด้านล่างนี้ ค่อนข้างสกปรก เพราะโดนรอยเท้าขี้ขี้แล้วขี้แล้ว ถึงกระนั้นพวกเราก็สนุกสนาน เพราะเป็นเรื่องแปลกใหม่ใกล้ตัวไปได้แค่ครึ่งทาง ฝนราก็เทมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา แต่ละคนวิ่งไปหลบฝนกันจ้าละหวั่น

ตอนเช้าเสียเวลากับเอเจนซี่ นานพอสมควร เพราะหาคนขับรถไม่ได้ มาถึงกุลมาร์กกว่าจะตกลงเงื่อนไขกับคนลากกระดานเลื่อนกันได้ แถมยังต้องมาเสียเวลากับฝนฟ้า กว่าฝนจะหยุดก็กินเวลาเป็นชั่วโมง พวกเราจึงต้องผิดหวังกับการนั่งกระเช้าลอยฟ้าขึ้นไปชมภูเขาหิมะด้านบน กระเช้าปิดให้บริการแล้ว ผมรู้สึกสงสารเพื่อนร่วมทางมาก คงพลาดโอกาสอันดีเสียแล้ว อุตส่าห์ตื่นตื่นมาถึงที่ การได้สัมผัสหิมะ มันง่ายนักเธอสำหรับคนเมืองร้อน

ภูเขาหิมะขาวโพลนสวยเหมือนแดนสวรรค์ เหมือนคนยกเอาภูเขาหิมะแสนสวยมาประเคนไว้ให้อยู่ตรงหน้า แต่ไม่อาจเอื้อมถึง ผม พี่นัท น้องเจี๊ยบ น้องต้น จึงพากันไปเดินเล่นแค่เชิงรอบชุมชนหมู่บ้านกุลมาร์ก เพราะคงไม่มีอะไรดีไปกว่านี้แล้ว ผมยังมีโอกาสแก้ตัวในวันพรุ่งนี้ แต่พวกเขาคงหมดสิทธิ์แล้ว เพราะฝนเจ้ากรรมแท้ๆที่ทำให้พวกเราพลาดการไปขึ้นกระเช้า ได้แต่มองไปบนยอดเขาหิมะแสนสวยตาละห้อย ด้วยความเสียดาย

บรรยายภาพ – ลานสนามหญ้าที่ปกคลุมไปด้วยหิมะหนาเตอะ ซึ่งน้ำร้อนจะเป็นสนามกอล์ฟที่สูงที่สุดในโลก

ตอนที่ 11 จั๊นกระเช้าลอยฟ้าชมยอดเขาकुलมาร์क

พี่อ้อย พี่นนท์และน้องเจี๊ยบพวกเราแลกอีเมล เพื่อมีโอกาสได้เดินทางร่วมกันอีก ไล่ออกไปที่แสดงว่าผมได้รับการยอมรับกลายเป็นสมาชิกของกลุ่ม วันนี้กลุ่มของพี่อ้อย ต้องเดินทางกลับแล้ว รู้สึกพวกเขาจะมีปัญหากับเอเจนซี่รถเช่า เห็นโทรศัพท์เคลียร์กันไม่ลงตัวสัก ที่ สงสัยทางโน้นคงจะตลกตลกอะไรสักอย่าง ผมก็หวังว่ารถคงจะไปส่งพวกเขาที่สนามบินได้ ทันเวลา ใครที่มาเที่ยวอินเดียแล้วไม่โดนคนอินเดีย หลอกแสดงว่ามาไม่ถึงอินเดีย แล้วแต่ว่าใคร จะโดนน้อยโดนมาก เช่นเดียวกับผมขนาดว่าทำการบ้านมาดีแล้ว ยังเสียเหลี่ยมคนอินเดียจนได้

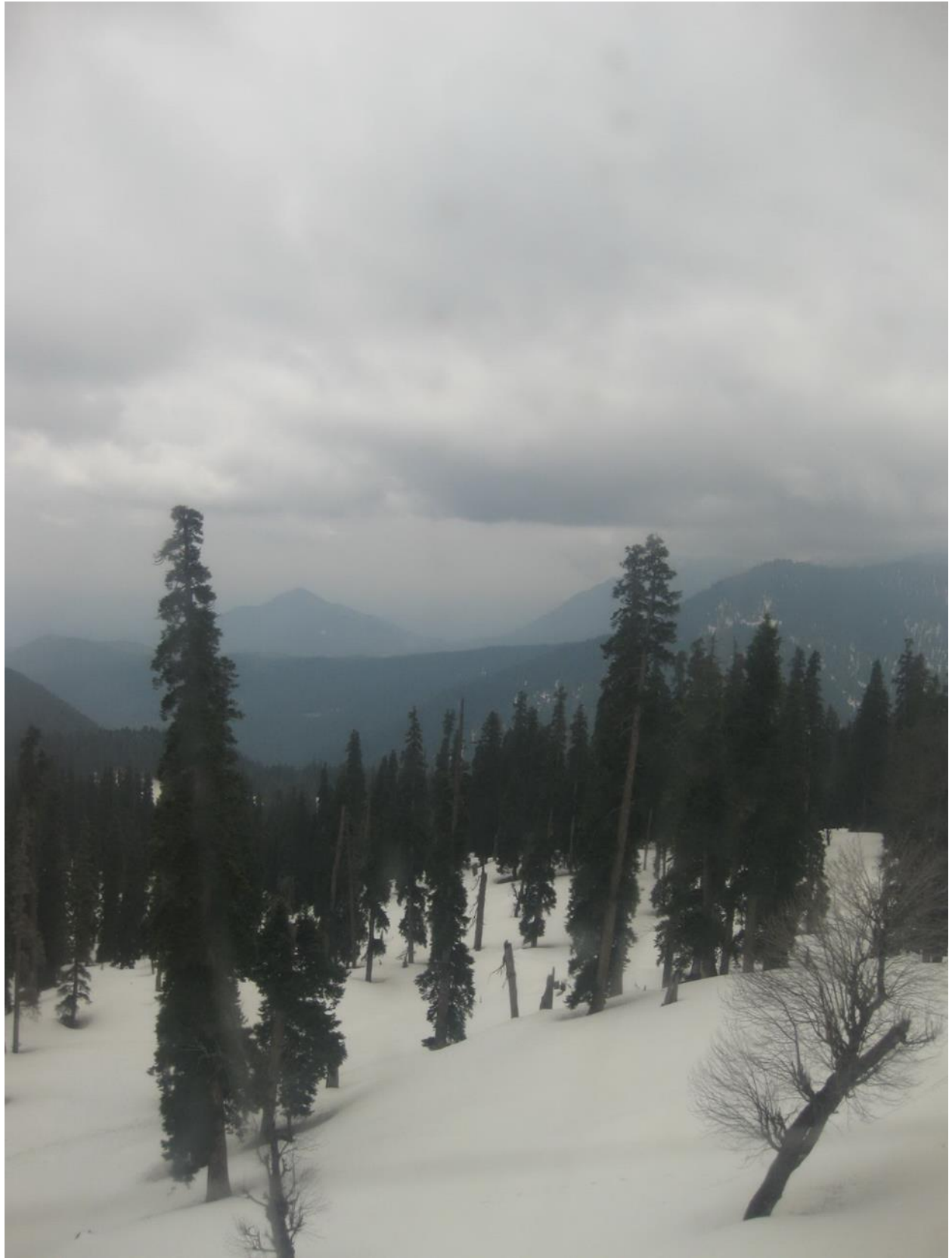
ตอนที่ผมไปเที่ยวราชาสถานคราวที่แล้ว แต่ครั้งนั้นมันเป็นเพราะความผิดพลาด ของผมเอง ที่ตื่นไม่ทันรถไฟ เลยทำให้คนอินเดียพันหัวเบะ จ่ายค่ารถโดยสารที่แพงกว่าคน ท้องถิ่นมาก เพราะกลัวว่าจะไปไม่ทันเวลาตามแผนที่วางไว้ เลยยอมจองตั๋วรถด่วนพิเศษ พอขึ้น รถไปสอบถามคนท้องถิ่นถึงได้รู้ราคาที่แตกต่างกันเกือบสองเท่า

คำพูดปากต่อปากที่ถ่ายทอดมากันมาถึงกลโกง เทคนิคต่างๆของพวกที่หากินกับ นักท่องเที่ยว ผมเจอมาหมดแล้ว มันไม่ใช่คำพูดที่เกินจริงเลยสักนิด ใครที่เป็นนักท่องเที่ยวมือใหม่ ไม่ควรมาเที่ยวอินเดีย ตามลำพัง ควรฝึกวิทยายุทธ์ไปเที่ยวประเทศอื่นมาก่อน ใครที่ไม่เคยโดน เล่ห์เหลี่ยมของคนอินเดียเลยแสดงว่าเขาคงทำบุญมาเยอะมากๆ

เคยมีคนพูดว่า การที่คนอินเดีย ต้องโกงนักท่องเที่ยวก็เพราะความยากจน เขาไม่ คิดถึงเรื่องความถูกต้องเรื่องคุณธรรมหรอก ขอให้ได้เงินมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเป็นพอ ผมก็พอจะ เข้าใจและเห็นด้วย คนเราสามารถทำได้ทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองอยู่รอด แต่เมื่อเริ่มเดินทางมากขึ้น

จึงได้คิดว่า มันไม่น่าจะใช่ซะทีเดียว เพราะผมเคยไปเที่ยว ประเทศที่ยากจนเหมือนกัน ทำไมไม่
ต้องสู้รบตบมือ ขับเคี่ยวกันขนาดนี้ ไม่เห็นจ้องแต่จะหลอกนักท่องเที่ยวแบบอินเดียเลย

ผมจำได้ตอนเหมารถม้าไปเที่ยวทะเลเจดีย์ที่พุกาม ผมกับเพื่อนร่วมทางชาวไทยที่
เจอกันระหว่างทางเหมือนกับทริปนี้ เราสองคนให้ทิปเจ้าของรถม้า ผมเห็นสีหน้าแววตาอาการ
การดีใจของเขาแล้ว กลับมีความรู้สึกผิดมาก เมื่อเทียบกับการบริการของเขา ทำไมผมไม่มีเงิน
เยอะกว่านั้นนะ จะได้ให้ทิปเขาไปมากๆเอาไปเลี้ยงจุนเจือครอบครัวของเขาต่อไป

บรรยายภาพ – ภาพที่งดงามที่ถูกบดบังด้วยอากาศครึ้มฟ้าครึ้มฝน

ถ้าลากลุ่มของพื้อยหน้าโรงแรม รู้สึกขอบคุณพวกเขาที่ให้ผมร่วมทางมาด้วย วันนี้ต้องจากกันแล้ว รู้สึกใจหายเหมือนกัน เข้าไปเก็บกระเป๋าเตรียมย้ายโรงแรม เพราะราคาที่มันแพงเกินไปสำหรับผม ราคา 2,500 รูปี ย้ายไปโรงแรมใกล้ๆ กันที่ผมแอบไปสำรวจมาเมื่อวานนี้ ในราคาห้องละ 700 รูปี ราคานี้คงจะถูกที่สุดแล้ว แต่ถ้าเทียบกับเมืองอื่นของอินเดียแล้ว สภาพห้องคงประมาณ 200 รูปีเท่านั้น

แต่สำหรับผมแล้วผู้ยึด concept “ นอนหลับฝันดีผีไม่หลอก ” จึงไม่น่าจะมีปัญหาอะไร ต่อแต่นี้ไปผมไม่มีเพื่อนเดินทางแล้ว ต้องไปไหนคนเดียวอีกครั้ง พอแยกตัวออกมาคนเดียวแล้วรู้สึกดีเหมือนกัน คู่มืออิสระ นี่ก็อยากจะทำอะไรยังงี้ก็ได้ ไม่ต้องรอมติเอกฉันท์ ได้ตัดสินใจเอง ไม่ต้องรอใคร ที่พลาดโอกาสก่อนหน้านี้ ก็ม่ัวแต่รอเสี่ยงส่วนใหญ่นี้แหละ ความคล่องตัวเลยมีน้อย มารู้อีกทีก็หมดเวลาไม่ต้องทำอะไรกันแล้ว

วันนี้ผมตั้งใจว่าจะเรียนเล่นสกี และขึ้นกระเช้าลอยฟ้า ไปข้างบนยอดเขา สำหรับการ เล่นสกีมันเป็นความใฝ่ฝันของผมมานานแล้ว หลังจากที่ค้นข้อมูลมาว่าที่กุลมาร์กคือที่เรียนสกีที่ถูกที่สุดในโลก ผมเคยอ่านรีวิวในอินเทอร์เน็ตของนักท่องเที่ยวชาวไทยว่าเขาเรียนสกีชั่วโมงละ 200 รูปี ผมมีราคาอยู่ในใจแล้ว เดียวได้รู้กัน

ระหว่างที่เดินไปสถานีกระเช้า Gondola มีคนลากรถเลื่อนมาห้อมล้อมหน้าหลังเต็มไปหมด บอกปิดแทบไม่ทัน นอกจากนั้นยังมีครูสอนสกีมาเสนอคอร์สสำหรับมือใหม่ตลอดทาง ไม่ต่างกับเมื่อวานนี้ บางคนเสนอราคาพร้อมอุปกรณ์คนสอน ราคา 800 รูปี บางคน 1,000 รูปี และ 1,500 รูปี ดูเหมือนว่าราคาค่าสอนแต่ละคนไม่เท่ากันสักเจ้า ไม่รู้ว่ามาตรฐานมันอยู่ตรงไหนแล้วมีเงื่อนไขอะไรบ้าง บอกตามตรงว่าผมไม่ไว้ใจ ครูสอนสกีพวกนี้เลย

เจอนักท่องเที่ยวอินเดียกลุ่มใหญ่กำลังออกกันหน้าประตูช้อปปิ้งอยู่ ประมาณ 50 คน แต่พี่แขกแก่ใช้เวลาานเหลือเกินในการขายตัว กว่าที่จะถึงคิวผมยืนรอจนขาแข็ง นักท่องเที่ยววันนี้ส่วนใหญ่จะเป็นชาวอินเดียที่มากันเป็นครอบครัว เด็กๆสนุกกับการปั้นหิมะเป็นก้อนกลมๆ แล้วปาใส่กันเป็นที่สนุกสนาน ดูแล้วพอจะรู้ว่ามาจากภูมิภาคเขตร้อนของอินเดียที่ไม่มีหิมะไม่อย่างนั้น คงไม่ตื่นเต้นกันขนาดนี้ ผมพอจะเข้าใจความรู้สึกของพวกเขา ถ้าเป็นผมก็คงจะทำแบบนั้นเหมือนกัน เพียงแต่ว่า ผมไม่รู้จะปาใส่ใคร

หนุ่มอินเดียชาวซิกข์มาขอถ่ายรูปกับผม ดูท่าทางเขาจะชอบหมวกไหมพรมสีเหลือง สดรูปหน้ากว้างที่ผมสวมอยู่ ระหว่างทางที่ผมเดินมา เห็นชาวอินเดียฮือฮา กันใหญ่ สงสัยเป็นแฟชั่นแปลกใหม่สำหรับคนที่นี่ แม้กระทั่งเด็กผู้ชายอินเดียก็ดูจะชอบใจไม่น้อย ผมเลยถือโอกาสถ่ายรูปกับน้องเขาซะเลย รวมทั้งพี่สาวหน้าคมของเขาด้วย ชาวอินเดียกลุ่มนี้เป็นชาวฮินดูที่มาจากเมืองอื่น เรื่องการถ่ายรูปกับพวกเขาเลยไม่มีปัญหาอะไร

ราคาขึ้นกระเช้า phase 1 ราคา 300 รูปี ขึ้นไปกับครอบครัวชาวอินเดีย อากาศวันนี้ดูอึมครึมครึ้มฟ้าครึ้มฝนไม่ต่างจากเมื่อก่อน มองขึ้นไปบนยอดเขาที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ อากาศสลัวมัวหมองมองไม่ค่อยเห็นเท่าไร ความสวยก็ลดลงไปตามระดับ ขอภาวนาอย่าให้ฝนตกเลย เมื่อวานก็บอบช้ำพอแล้ว

ได้ความสูงมาสักพักมองลงไปข้างล่างเห็นกระท่อมบนเขาประมาณ 10 กว่าหลัง ที่ปกคลุมด้วยหิมะจนท่มหลังคา เห็นรอยเท้าเดินเข้าออกกระท่อมด้วย แสดงว่ายังมีคนอาศัยอยู่ในกระท่อมบ้าง อุดสงสัยไม่ได้หิมะหนาขนาดนั้นจะกินอยู่กันยังไง เคยได้ยินว่าชาวบ้านแถวนี้หน้าหนาวจะอพยพไปอยู่ที่อื่น เวลาหิมะละลายถึงจะกลับมาใหม่

วิวจากกระเช้า มองลงไปข้างล่างสวยมากหิมะขาวโพลนสลับกับสีเขียวของต้นสน นี่ถ้าแดดออกคงจะสวยกว่านี้มาก ภาพที่เห็นที่สนามบิน ที่โฆษณาเปรียบเทียบกุลมาร์กกับทิวทัศน์ที่สวิตเซอร์แลนด์ แทบแยกไม่ออกเลยระหว่างสถานที่ทั้งสองแห่ง แต่กุลมาร์กได้เปรียบใน

เรื่องของการใช้จ่าย ไม่ต้องเดินทางไปถึงยุโรปก็สัมผัสบรรยากาศแบบนั้นได้
ตอนนี้ เริ่มเชื่อแล้วว่า ของเขาดีจริงๆ

Do's
Engage The Registered Service Providers Only
Pay As Per The Prescribed Rates
Help Us to Keep the Gulmarg Neet & Clean

Don't's
Don't Throw The Garbage In The Surroundings
Don't Park & Wash Your Vehicle On The Road Side
Don't Spoil The Beauty Of Gulmarg By Any Means

ATTENTION PLEASE: -Kindly Engage Registered Service Providers
Prescribed Rates for Different Service Providers

(A) Tourist Guide (Registered) = Rs 500/- Per day.
(B) Pony and Sledge:-

S.NO	SERVICE PROVIDER	FIRST HOUR OF RIDE	SECON HOUR OF RIDE	SUBS HOUR
1.	PONY WALLA	RS. 300/=	RS. 200/=	
2.	SLEDGE PULLER	RS. 300/=	RS. 200/=	

(C)Garments on Rent:-

ITEM.	LONG COAT	GUM BOOT	GLOVES
RATE.	Rs. 45/-Per Day	Rs.45/-Per Day	RS.10/-Per Day

For Help Contact:-
(01958-354439, 354487, 354499)

ตอนที่ 12 เมนูน้ำแข็งไสสไตล์คนเมืองร้อน

กระเช้า Gondola นำผมมาถึง Phase 1 ผมถึงกับตะลึง ไม่นึกว่าภูเขาหิมะด้านบนมันจะสวยงามขนาดนี้ คนละโลกกับข้างล่างเลย หิมะด้านบนขาวสะอาดตา พอมาถึงที่นี่ผมถึงรู้ว่าข้างบนมีครูสอนสกีด้วย เยอะแยะเต็มไปหมด จนไม่รู้ว่าจะเลือกเรียนกับใคร โชคดีเหลือเกินที่ผมไม่ด่วนตัดสินใจเรียนสกีข้างล่างก่อน

ผมรู้สึกตื่นเต้นเป็นอย่างมากที่ได้เห็นบรรยากาศการเล่นสกีแบบอินดี้ อินเดียว โดยเฉพาะเด็กตัวเล็กๆดูจะสนุกสนานเป็นพิเศษ ถึงจะเล่นสกียังไม่ได้แต่ก็มี รถจักรยานสกีที่ล้อไม่ใช่วงกลม แต่เป็นแผ่นกระดานสกีแล้วมีคนลาก ส่วนเด็กโตก็เรียนสกีเต็มรูปแบบ พร้อมกับพ่อแม่ ผู้ใหญ่บางคนกว่าจะทรงตัวได้ ล้มแล้วล้มอีก ต้องคอยให้ครูสอนคอยพยุง ผมเห็นแล้วอดใจไม่ไหว ผมรอคอยโอกาสนี้มานานแล้ว

ลองไปสอบถามดู เลยโดนครูสอนสกีรุมตามระเบียบ ต่างแย่งกันเสนอตัวไม่รู้ใครเป็นใคร ส่วนใหญ่จะยัดเยียด ให้ผมเรียนเต็มวัน ในราคา 1,000 รูปี ผมว่ามันเป็นการผูกมัดเกินไป ผมก็ไม่รู้ว่า มันจะเล่นยาก จะสนุกแค่ไหน จะเปลืองกลางคันหรือเปล่า และที่สำคัญที่สุดผมไม่มีเวลามากขนาดนั้น เพราะผมต้องเจียดเวลาขึ้นกระเช้าไปเที่ยวข้างบน phase 2 ด้วย

คุยกับคนอื่นเดียวนี่ปวดหัวมากๆผมชักรำคาญแล้ว จากประสบการณ์ครั้งก่อน ผมรู้ว่าอย่าไปต่อความยาวสาวความยืดกับคนอื่นเดีย เพราะยังไงไม่มีทางที่จะเอาชนะความอึดของคนอื่นเดียได้ ผมก็เลยยื่นข้อเสนอไปว่าผมจะเรียนในราคาชั่วโมงละ 200 รูปี เรียนกี่ชั่วโมงก็คิดตามนั้น ใครรับข้อเสนอนี้ได้ผมก็จะเรียนด้วย แต่ถ้าไม่ได้ราคานี้ ผมก็ไม่เรียน แล้วก็เดินหนีทันที

“OK OK”

สุดท้าย มันได้ผลมีครูคนหนึ่งตะโกนไล่หลังแล้ววิ่งตามผมมา เขารับข้อเสนอของผม ผมรู้ว่ามันจะต้องได้ผลจึงใช้วิธีนี้ ผมก็ล้งไปเอาสมุดบันทึกออกมาจากเป้ บอกว่าเราต้องเซ็นสัญญากันก่อน ครูสอนสก็เขางงเล็กน้อยยิ้มเจื่อนๆ ผมเขียนเวลาเริ่มต้นเรียน วันที่เรียน ค่าเรียน ชั่วโมงละ 200 รูปีพร้อมกับใส่สกุลเงินด้วย จะเรียนกี่ชั่วโมงก็คิดตามนั้น ผมยื่นสมุดให้เขาเซ็นชื่อกำกับ พร้อมกับยกกล่องขึ้นบันทึกภาพไว้เป็นหลักฐาน ป้องกันไว้เดี๋ยวมะม่ะม่ะไม่ใช่ลายเซ็นของเขา ดูเหมือนจะเคียวเหลือเกิน แต่บางครั้งคนเราก็ต้องจำเป็นต้องร้ายกาจชะบ้างเพื่อปกป้องตัวเอง

ผมยังจำความร้ายกาจของคนอื่นเดียคราวที่แล้วได้ดี ไม่มีหลักฐานเอียงให้ตาย ยังไงก็ไม่มีทางที่จะชนะ ตอนที่เขาอยากได้เงินจากเราให้ทำอะไรเขาก็ยอมทุกอย่างอยู่แล้ว ดูเหมือนว่าจะโหดร้าย แต่สำหรับคนอื่นเดียแล้ว ไม่มีอะไรที่โหดสำหรับมนุษย์สายพันธุ์ชาวอินเดีย เขาบริการดีถูกใจเรา เราก็ให้ทิปเขาก็ได้ จะได้ขึ้นมื่นทั้งสองฝ่าย แต่ให้ตายเหอะ ส่วนใหญ่จะจากกันด้วยรอยแค้นซะมากกว่า

บรรยายภาพ – บรรยายภาพการเรียนสกีในแบบชาวอินเดียนในวันที่ฟ้าฝนไม่เป็นใจ

ครูสอนสกีบอกวิธีสอนใส่รองเท้าให้ผม สอนการทรงตัว และสอนวิธีการหยุดสกี แล้วก็ให้สกีไปข้างหน้า ตอนแรกสกีได้นิดเดียวก็ล้มแล้ว สักพักเริ่มสกีได้ไกลขึ้น และเริ่มพัฒนาความลาดชันมากยิ่งขึ้น ดีที่ตอนล้มมันไม่เจ็บเพราะมีหิมะนุ่มรองรับ แต่ก็ทำให้เปียกแฉะเหมือนกัน ครูบอกว่าตอนเดินย้อนขึ้นมามาบนเนินให้เอากระดานสกีพาดบนไหล่ มือหนึ่งก็ให้ถือไม้สกีไว้พยุงตัว ผมไม่ได้เน้นการเรียนแบบจริงจังแค่เรียนเอาман อยากสัมผัสการเล่นสกีสักครั้งหนึ่งในชีวิตแค่นั้นเอง

ตอนที่ผมสกีลงที่ลาดชันแล้วต้องเดินขึ้นมabenเหนื่อยมากๆ เพราะต้องย่ำบนหิมะท่วมเข่า กว่าที่จะขึ้นมาได้เล่นเอาเหนื่อยหอบ ขณะที่เดินย่ำหิมะก็พยายามสอดสายสายตาหาจุดที่หิมะสะอาด ห่างไกลผู้คน เพื่อทำตามความฝันที่ตั้งใจเอาไว้ เพราะชักหวั่นๆกับการได้เห็นหนุ่มอินเดียยืนฉีใส่หิมะ ดำน้ำดำตาขนาดนั้น

บรรยายภาพ – ลีลาการเล่นสกีของหนุ่มชิกซ์

ตอนพักเหนื่อยครูสอนให้ผมทำแก้อหิมะ โดยใช้ไม้สกีด้านท้ายปักลงหิมะเป็นคู่ขนาน แล้วเอาไม้ค้ำการทรงตัวพาดไปที่ล็อกเท้า ผมลองทำดูมันนั่งได้จริงๆเลยนั่งพักเหนื่อยและ

คุยกับเขาเรื่องต่างๆ เสร็จจากสอนแล้วเขานั่งรถลงไปที่เมืองTangmarg ข้างล่างเชิงเขา ตอนเช้าก็ขึ้นเขามาทำงาน เป็นอย่างนี้ทุกวัน ตอนแรกผมนึกว่าเขาพักอยู่บนนี้ซะอีก

ผมรู้สึกประทับใจครูสอนสกีคนนี้พอสมควร ดูเขาเอาใจใส่และแนะนำอย่างดี โดยเฉพาะตอนถ่ายรูป ไม่ว่าผมทำอะไรก็มีครูคอยถ่ายรูปให้ตลอด ทั้งกำลังสกี ตอนลั่นนอนแผ่สองสิ่งหัวเราะท้องแข็ง ตอนนั่งพักเหนื่อย เรียกว่าไม่พลาดสักข้อ เกมยังถ่ายวิดีโอให้อีกถูกใจผมที่สุด

แล้วก็ถึงตอนที่ผมรอคอยมานานผมสกีมายังจุดที่ไม่มีค๋อยมีใครสกีหรืออย่าทำมาถึง กวักมือเรียกให้ครูเดินมาหาเพราะไปผมฝากไว้กับครู หยิบขวดซอสพริกที่บรรจุน้ำหวานเฮลบลูบอยสีเขียวออกมา ราดลงบนหิมะเขียนเป็นชื่อของผมเอง เสียดยที่น้ำแดงมันแตกเลอะใส่กระเป๋าสื่อผ้าไม่เหลือสักหยด ยังดีที่เหลือน้ำเขียวอยู่ครึ่งขวด

ผมบรรจุบีบขวดน้ำหวานจารึกชื่อของผมลงบนหิมะที่สะอาดอ่อนนุ่ม พร้อมกับรูปหัวใจด้านล่างเสียดยที่ไม่มีนมข้นอยู่ด้านบน ราดน้ำเขียวเสร็จผมลองชิมดูอร่อยดีเหมือนกัน ไม่ต่างจากน้ำแข็งใสราดน้ำหวานเลย เพียงแต่ไม่มีนมข้นราดบนน้ำแข็งใสเหมือนที่เคยกิน ในที่สุดความตั้งใจของผมก็สำเร็จเสร็จสิ้นลงแล้ว แม้ว่าจะไม่สมบูรณ์แบบเท่าไรนัก

ตอนที่ 13 เรียนสกี ถูกที่สุดในโลก

ตอนแรกผมนึกว่าการเล่นสกีมันจะยากกว่านี้ มันสนุกกว่าที่คิดไว้ซะอีก ได้แค่นี้ผมก็พอใจแล้ว เวลา 3 ชั่วโมงไม่น้อยไม่มากเกินไป ผมตั้งใจว่าจะจ่ายทิปครูสอนสกีให้เพิ่มอีก 2 ชั่วโมง เพราะประทับใจที่เขาถ่ายรูปถ่ายวิดีโอให้ผมเป็นอย่างดี ตั้งแต่หัดตั้งไข่ล้มลุกคลุกคลานจนพอที่จะสกีได้

ขณะกำลังนั่งพักเหนื่อย หลังจากที่ได้เล่นสกีจนพอใจแล้ว เตรียมเงินจะจ่ายครูสอนสกี ก็ได้ยินเสียงคุยกันเป็นภาษาไทย คนอื่นเมื่อเห็นคนไทยด้วยกันต่างแดน อาจจะไม่อยากสนทนาปราศรัยด้วยด้วยเหตุผลส่วนตัวสารพัดล้านแปด แต่สำหรับผมมันไม่ใช่ ก็เลยเข้าไปทักทายตามประสาคนชอบพูดคุย พี่ผู้หญิงคนหนึ่งถามผมว่า

“ น้องทำไมถึงกล้ามาเที่ยวอินเดีย คนเดียวคะ ”

“ ผมเคยมาเที่ยวอินเดียแล้วครับ ถ้าเตรียมข้อมูลมาดีก็ไม่น่ากลัวอะไร ”

“ เป็นพี่นะไม่เอาด้วยหรอก พี่กลัว พี่ถึงมากับทัวร์ไง ”

ผมได้แต่อมยิ้ม ผมบอกว่าผมเพิ่งเล่นสกีมา ราคาชั่วโมง 200 รูปี ผมเรียน 3 ชั่วโมง จะให้ทิปเขา 2 ชั่วโมงเป็น 400 รูปี คุณป้าคนหนึ่งรีบพูดขึ้นว่า

“ อย่าไปไหนนะ มันจะเสียราคา เดี่ยวคนไทยมาจะได้ราคานี้อีก ” ขณะที่คุยกันอยู่นั้น ครูสอนสกีก็เดินมาพอดี บอกผมว่า

“ ค่าเรียนชั่วโมง 200 US Dollar ทั้งหมด 3 ชั่วโมงเป็น 600 US Dollar ” เขาพูดหน้าตาเฉย

“ 200 รูปี ไม่ใช่ 200 US Dollar ” ผมแย้งกลับ เขายังทำเป็นหูทวนลม ไม่ยินดียินร้าย ผมชักจะโมโห เลยล้วงเอาสมุดออกมาให้เขาดู ดีที่ผมใส่สกุลเงินต่อท้ายด้วย เขาก็ยิ้มเจื่อนๆ แบบซ้ำๆ ที่เล่นที่จริง คนอินเดียนี้มันผลอไม่ได้จริงๆหรือนี่ ก็เลยจ่ายเขาไป 600 รูปี จากตอนแรกว่าจะให้ทิปแล้วเชียว ดันมายั่วโมโหซะก่อน

“ นี่แหละคนอินเดีย เราต้องทนเขาไม่อย่างนั้น มีหวัง โดนเขาโกงตายเลยพี่ ” ผมหันไปพูดกับพี่ผู้หญิงคนไทย

“ นี่ไงพี่ถึงไม่กล้ามาเที่ยวอินเดียเอง แล้วน้องจะไปไหนต่อคะ ”

“ ผมจะขึ้นกระเช้าชั้นบนสุด แล้วพวกพี่ไปมายังครับ ”

“ ยังเลย เขามาแค่ชั้นเดียว เดี่ยวพวกพี่ก็ลงกันแล้ว ” นี่แหละหนាកมาเที่ยวกับทัวร์ อยากจะทำอะไรตามใจก็ได้ เขาจะจัดให้ยังงี้ก็ต้องอย่างนั้น โชคดีเหลือเกินที่ผมหลุดวงโคจรนั้นมาแล้ว

ที่เขาบอกว่ากุลมาร์กคือที่เรียนสกีที่ถูกต้องที่สุดในโลก คงจะจริงอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะที่ยุโรปเพื่อนผมบอกว่าชั่วโมงละ 40 ยูโรทีเดียว ขอขอบคุณการตัดสินใจของตัวเองมากๆ ที่ขึ้นมา Phase 2 กับราคาค่าตัว 500 รูปี ตอนแรกลังเลเพราะดูแล้วอากาศไม่เป็นใจเท่าไร แต่พอขึ้นมาแล้ว มันสวยเหลือเกิน ภูเขาหิมะขาวสะอาดกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา เสียตายที่วันนี้มองไม่เห็นยอดเขา K2 ของประเทศปากีสถานซึ่งเป็นยอดเขาที่สูงอันดับ 2 ของโลกรองจากยอดเขา Everest ประเทศเนปาล ขนาดวันนี้อากาศไม่เปิดมันยังสวยขนาดนี้ ถ้าอากาศดีท้องฟ้าเปิด มันจะสวยขนาดไหน

ชั้นบนสุดคนน้อยมาก สูงขนาดนี้ยังมีครูสอนสกีอีก แต่ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครสนใจ ถ้าไม่อยากเล่นหรือเล่นไม่เป็น เขาก็ให้สกีไปกับเขาด้วย โดยให้เกาะเอวเขาไว้ด้านหลังแล้ว

เหยียบพื้นไม้เดียวกัน เขาเสนอราคาที่ชั่วโมงละ 700 รูปี พอไม่มีใครสนใจ ก็ลดเหลือ 500 จนนในที่สุดเหลือ 200 รูปี ถึงได้ลูกค้าหนุ่มน้อยที่มาจากมুমไบ

“ ที่มুমไบ มีหิมะไหมน้อง ” ผมถามหนุ่มน้อยชาวมุมไบ ที่ออกอาการลิงโลดเหลือเกินที่ได้เห็นหิมะ

“ ไม่มีครับ มุมไบร้อนมากกกก ”

ขณะที่ชื่นชมความงามภูเขาหิมะอยู่那儿 หิมะก็ตกลงมาแบบไม่คาดคิดมาก่อน เสียดยที่มันเป็นหิมะที่มาพร้อมกับสายฝน แทนที่พวกเราจะวิ่งเข้าไปหลบหิมะในอาคารเหมือนคนอื่น กลับพากันยืนตากหิมะเฉยเลย ผมพอจะเข้าใจคนที่มาจากเมืองร้อนเหมือนกัน ว่าทำไมพวกเราถึงยินดีที่จะยืนให้หิมะตกใส่ ผลัดกันถ่ายรูปให้กันและกันเป็นที่สนุกสนาน หัวเราะชอบใจกันใหญ่ แล้วจู่ๆหนุ่มน้อย 2 คนพี่น้อง เกิดนึกสนุกขึ้นมา ถอดเสื้อกันหนาวออก ยืนจังก้าแบ่งกลั้ม ทำความหนาวว่าใครจะอดดีกว่ากัน อันนี้ผมขอยอมแพ้แล้วกัน

ข้ากลับผมไม่ยอมนั่งกระเช้าคนเดียวเหมือนตอนขาขึ้น เพราะกระเช้าอยู่ดีก็ติดขัด ไม่เคลื่อนที่ ค้างเติงอยู่อย่างนั้น นานถึง 2 นาที แต่ขาลงคราวนี้กลับราบรื่นเหลือเกิน มองลานสกีที่ phase 1 จากกระเช้าเห็นคนกำลังเล่นสกีเต็มไปหมด ผมยังอยากที่จะใช้เวลาอยู่เก็บความทรงจำแสนสวยไว้นานๆ แต่พอมองขึ้นไปบนท้องฟ้า ดูเหมือนว่าเมฆกำลังตั้งเค้า อีกไม่นานฝนก็คงจะเทกระหน่ำลงมา เลยยอมตัดใจรีบลงดีกว่า

ข้างล่างที่ลานหิมะกว้างก็ยังมีคนเรียนสกีเยอะเหมือนกัน แต่ถ้าเทียบบรรยากาศความสะอาดสวยงามกับข้างบนแล้ว มันช่างแตกต่างกันเหลือเกิน ราคาค่าเรียนสกีก็ไม่ได้ต่างกันเลย ขณะที่เดินกลับที่พักก็มีคนลากกระดานเลื่อน ให้ใช้บริการของเขา ในราคา 100 รูปี ผมบอกว่าเคยนั่งเมื่อก่อนแล้ว และมันก็ใกล้ถึงที่พักผม เดินไม่กี่ก้าวก็จะถึงโรงแรมที่ผมพักแล้ว อย่าว่าแต่ 100 รูปีเลยให้นั่งฟรีผมก็ไม่เอา เขาก็ยังเดินตามผมเรื่อยๆอย่างไม่ย่อท้อ เห็นว่ายังไงผมก็ไม่นั่งแน่แล้ว

“ ผมไม่มีพ่อแม่ มีน้องสาวน้องชายหลายคนที่ต้องเลี้ยงดู ช่วยเห็นใจผม
หน่อยเถอะครับ ”

เจอไม้นี้เข้าไปผมก็พูดไม่ออก ขำมันเย็นยะเยือกพอกับหิมะ ก้าวเท้าแทบไม่ออกเหมือนกัน

ฝนเทกระหน่ำมาตั้งแต่หัวค่ำไม่มีทีท่าว่าจะหยุดเลย ได้แต่นั่ง ทอดสายตา มอง
ยอดเขาหิมะท่ามกลางสายฝนโปรยปรายทางหน้าต่างตาละห้อย อยากจะออกไปเดินย่ำหิมะเล่น
อยากออกไปดูชีวิตผู้คน ยังมีอะไรอีกมากมายที่น่าสนใจสำหรับชุมชนบนเขากุลมาร์กแห่งนี้ ผมก็
คงทำไม่ได้เสียแล้ว

บรรยากาศมันไม่เป็นใจเอาเสียเลย ทุกอย่างมันหยุดชะงัก พังทลายหายสิ้นไป
พร้อมกับสายฝน ต้องทนอุดอู้อยู่ในห้องคนเดียว ทำให้จิตใจของผมมันห่อเหี่ยวไปด้วย นี่คือ
เหตุผลว่า ทำไมผมถึงได้เกลียดกลัวฝนนัก ตอนที่ออกเดินทางท่องเที่ยว ผมจำไม่ได้หรอกว่า
ตลอดชีวิตนี้ ฝนได้ทำลายโอกาสดีๆ ของชีวิตไม่รู้กี่ร้อยกี่พันครั้งแล้ว

บรรยายภาพ – บรรยากาศชั้นบนสุดของเทือกเขากุลมาร์ก

ตอนที่ 14 ชมทุ่งดอกทิวลิป ในวันฝนปรำ

หิวกระเป๋ามารอที่ห้องอาหาร เจอผู้จัดการซึ่งเป็นลูกชายเจ้าของโรงแรมพอดี ผมสั่ง จัย ซาโลนมแบบอินเดีย มากินรองท้อง พร้อมกับนั่งคุยกับผู้จัดการ ผมเล่าให้แกฟังว่าเมื่อวานไปเล่นสกีมา แกบอกว่าเพื่อนแกเป็นคนจัดทริปเล่นสกี ในหน้าหนาว ช่วงเดือนธันวาคม มกราคม จะมีนักสกีจากทั่วโลกเดินทางมาที่นี่

ใครจะไปเล่นสกีบนยอดเขาต้องนั่งเฮลิคอปเตอร์ขึ้นไป เขากางแผนที่ให้ผมดู มีหลายจุดที่เล่นสกีได้เรียงรายกันไปตามยอดเขาหิมะ เขาบอกว่าถ้าอยากเล่นเป็นแบบมืออาชีพ ต้องเรียน 10 วันขึ้นไปแล้วจะมีครูพานั่งกระเช้าขึ้นไป แล้วสกีลงมาข้างล่าง คงเห็นว่าผมสนใจก็เลยพาไปดูห้องเก็บอุปกรณ์เล่นสกี ทั้งห้องเต็มไปด้วยอุปกรณ์เล่นสกีเต็มไปหมด กองพะเนินเทินทึก เป็นภูเขาเลากา

รถโดยสาร ลงจากเขาราคา 20 รูปี โดยมีผมคนเดียวที่เป็นผู้โดยสาร โดยมีลุงแก่ๆ เป็นคนขับ นั่งคุยกับลุงมาตลอดทาง ท่ามกลางฝนตกที่เทกระหน่ำมาตั้งแต่เมื่อคืน รู้สึกชื่นชมคนอินเดียมาก ส่วนใหญ่จะพูดภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานกันได้แทบทุกคน รถมาส่งผมที่สถานีเชิงเขาเมือง Tangmarg ลุงเก็บค่าโดยสารผม 30 รูปี ซึ่งผมรู้ราคาจริงอยู่แล้วเพราะสอบถามราคาจากผู้จัดการโรงแรมและเด็กยกกระเป๋ามาแล้ว แต่ผมก็ตั้งใจให้ลุง มันจะคุ้มค่าน้ำมันหรือเปล่ายังไม่รู้เลย

มาตั้งหลักที่เมืองศรีนาการ์ คราวนี้คงไม่มีปัญญานอนบ้านเรือเหมือนคราวก่อนแล้ว แต่ผมได้จองโรงแรมไว้แล้ว ซึ่งอยู่ใกล้กับเอเจนซีเช่าจักรยานเหมาหนัองเอง ผมแอบไป

สำรวจมาเห็นราคา 300 รูปีซึ่งคงจะถูกที่สุดในถนน บูลเลอวาร์ด (boulevard street) ใกล้ทะเลสาบดาล ถ้าทำเลแถวนี้จะราคา 1,500 รูปีขึ้นทั้งนั้น

ตั้งใจว่าจะไปชมสวนดอกไม้ ไปขอข้อมูลผู้จัดการโรงแรม ชื่อ Saleem แกก็จดชื่อสวนดอกไม้ใส่กระดาษมาให้ พร้อมทั้งอาสาจะไปเรียกรถตุ๊กตุ๊กต่อรองราคาให้เสร็จสรรพ ตกลงกับคนขับรถเสร็จ แกก็เดินมาบอกผมว่า ไปชมสวนดอกไม้ 3 แห่ง ราคา 300 รูปี กลับ 6 โมงเย็น

สวนแรกต้องเจอด้านทหารถือปืนจังก่า ซึ่งเป็นเรื่องปกติของแคชเมียร์อยู่แล้ว ไม่
ว่าที่ไหนก็มีทหารถือปืนทุกจุด คุยกับคนขับนิดหน่อยก็ให้ผ่าน สวนนี้ชื่อ mughal garden
cheshma shahi ค่าเช่า 10 รูปี เด็กอายุต่ำกว่า 12 ปี ราคา 5 รูปี คนต่างชาติหรือคนอินเดียจ่าย
ในราคาเดียวกัน ดอกไม้ที่สวนใหญ่มีแต่ต้นยังไม่ออกดอกเลย การจัดสวนก็ธรรมดาตามาก ตั้งอยู่
เชิงเขา มองเห็นทะเลสาบดาลสุดลูกหูลูกตา เดินดูประมาณ 10 นาทีก็กลับ เพราะไม่เห็นมีอะไร
น่าสนใจสักเท่าไร

สวนดอกทิวลิป Tulip garden ซึ่งอยู่ไม่ไกลกันนัก ค่าเช่า 50 รูปี พอก้าวพ้นประตู
ทางเข้า มองไปที่สวนเห็นดอกทิวลิปสีแสนสดใสเต็มทุ่งสารพัดสีปลูกสลับกันไป นี่คือครั้งแรกจริงๆที่
เห็นดอกทิวลิปเยอะขนาดนี้ อดที่จะตื่นเต้นไม่ได้ ปลูกเป็นแปลงแยกสีแยกพันธุ์ นี่ไม่ถึงว่า ทิว
ลิปจะมีหลายสีหลากหลายพันธุ์ขนาดนี้ นี่ก็เสียค่ายแทนกลุ่มพี้ออย ที่พลาดโอกาสได้ชมสวนดอกไม้
แสนสวยแบบนี้

ดอกไม้ละลานตาขนาดนี้ ถ่ายรูปมุมไหนก็สวยไปหมด แม้ว่าต้องวิ่งหลบฝนเป็น
ระยะ ผมก็ไม่ถอย มีความรู้สึกของตัวเองเป็นผีเสื้อท่ามกลางทุ่งดอกไม้ บินไปดมดอกนี่บินไปหอม
ดอกนั้น เพลิดเพลินจำเริญใจ เพิ่งรู้ว่าดอกทิวลิปแต่ละสีแต่ละพันธุ์กลิ่นจะไม่เหมือนกัน กลิ่นจะ
หอมอ่อนๆเหมือนดอกบัว

เดินชมดอกทิวลิปไปก็ได้ยินเสียงเจ้าหน้าที่เป่านกหวีด บรีด ๆ ตลอดเวลา เพราะ
อย่าเข้าเข้าไปในแปลงดอกทิวลิปลึกไปหน่อย เพื่ออยากจะได้ภาพมุมที่สวยงามที่สุด หนึ่งในเสียง
นกหวีดนั้นก็ยังมีผมรวมอยู่ด้วย เพราะความสวยของดอกไม้ทำให้ลืมหันตัว ใครเด็ดดอกไม้ก็จะโดน
ปรับ 500 รูปี มีป้ายเตือนไว้อย่างชัดเจน ไม่อย่างนั้น คงไม่เด็ดดอกทิวลิปไว้ให้คนมาที่หลังชื่นชม
แน่ๆ เพราะเห็นตัวอย่างมาแล้ว ตอนไปพาสาลเกม เห็นดอกไม้ทั้งเกลื่อนถนน หลังจากที่ชื่นชม
มันเบื่อแล้ว

นักท่องเที่ยวส่วนมากมาจากต่างเมือง คนหนึ่งมาจากแคว้น อัลสั้ม ตอนแรกเขาก็นึกว่าผมเป็นคนอินเดียที่มาจากบ้านเดียวกับเขา ผมก็ลืมนึกไปว่าประเทศอินเดียกว้างใหญ่มาก มีหลายเชื้อชาติเผ่าพันธุ์รวมกัน จะแปลกอะไรล่ะ ถ้าเขานึกว่าผมมาจากอัลสั้ม แคว้นที่อยู่ใกล้ประเทศพม่า ซึ่งรัฐนี้ก็มีคนไทยเชื้อสายอาหม อาศัยอยู่ เขาอาจจะคิดว่าผมเป็นลูกหลาน ชาวไทยอาหมก็ได้

คนขับมารอที่หน้าประตูทางเข้าพอดี พอเห็นผมเท่านั้นแหละ แกว่โย้วโย้วใหญ่เลย หาวว่าทำไมผมไปนานจัง ให้เวลาชมสวนดอกไม้ทั้งสามที่ 50 นาทีเท่านั้น เขาบอกจะกลับไปส่งผมที่โรงแรมเพราะหมดเวลาแล้ว ผมไม่สนใจจะอยู่นานเท่าไรก็ได้ เพราะหมดเวลา ตอน 6 โมงเย็น ตอนนี้ก็เหลือเวลาอีกตั้งนาน ที่ผมไม่เห็นสัญญาณก่อนก็เพราะว่า เจ้าถิ่นเป็นคนติดต่อให้ คงไม่มีอะไรตุกติก ยิ่งไงสองคนนี้น่าจะรู้จักกันมาบ้าง จะว่าผมฟัง Saleem ไม่รู้เรื่องเป็นไปไม่ได้แน่นอน เพราะเขาเขียนเวลาและจำนวนเงินใส่กระดาษให้ผมดูด้วยพร้อมทั้งชื่อสวนดอกไม้ทั้ง 3 แห่ง ผมก็ไม่กลับแน่นอน ยิ่งไงคนที่ถือเงินย่อมเหนือกว่าวันยังค่ำ

“ ข้าไม่ใช่หมุสยาบให้แกเชื่อดง่าย ๆ นะเว้ย ”

เขาเห็นผมเอาจริง ด้วยการชี้หน้าให้สงบปากสงบคำ ก็เลยไปส่งผมแบบเสียไม่ได้ กำลังขึ้นเนินพลัดพลื่นกับการชมสวนดอกไม้อยู่ดีๆ ไม่น่ามาทำให้โมโหเลย ผมก็นึกไม่ออกเหมือนกันถ้าผมเป็นหญิงไทยตัวเล็กๆ เดินทางมาคนเดียวเจอคนขับอินเดียแบบนี้ จะมีกำลังต่อกรกับเขายังไง

สวนที่ 3 Mughal Garden Nishat แห่งนี้อยู่ติดทะเลสาบดาลเลย มีน้ำพุในทะเลสาบดาลด้วย ค่าเข้า 10 รูปี สวนแห่งนี้ไม่เน้นดอกไม้ แต่จะเน้นการตกแต่งสวนด้วยต้นไม้แทน รมรื่นไปด้วยไม้ต้นใหญ่ และมีน้ำพุประดับเป็นทางยาว ช้างหลังติดภูเขา ด้านหน้าติดทะเลสาบดาล

เจอคนไทยอีกแล้ว ช่วงนี้ไปไหนก็เจอแต่คนไทย สวนทิวลิปที่ผ่านมาเมื่อกี้ก็เช่นกัน เลยทักทายพอหอมปากหอมคอ กลุ่มนี้มากันเป็นครอบครัวและมากับทัวร์ เท่านั้นยังไม่พอเจอสาวไทย 3 คน พวกเธอบอกว่าเห็นผมตั้งแต่เมื่อวานที่กุลมาร์กแล้ว พรุ่งนี้อาจจะไปโซนามาร์กโดยจะเหมารถไปกันเอง ผมบอกว่าจะไปเหมือนกัน เลยขอติดรถไปด้วยได้ไหม เธอบอกว่า

ยังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะไปหรือเปล่า เพราะรอดูฝนก่อน ถ้าเกิดไม่ไปจะทำให้ผมรอเก้อเปล่าๆ ฟังดู
เข้าท่า เพราะขนาดผมเองยังไม่มั่นใจเลยว่าพรุ่งนี้จะไปดีไหม

บรรยายภาพ – ทหารขวัญใจชาวอินเดียพบเจอได้อยู่ทั่วไปทุกมุมของแคชเมียร์ เนื่องจากเป็นพื้นที่อ่อนไหว

สไตรลิสและตากล้องในร่างเดียวกันจัดทำให้เสร็จสรรพ ทั้งทำกอดอก ทำ สะเอว ยกมือขึ้นสองข้างแล้วชี้ขึ้นบนฟ้า แล้วก็ทำทำสะเอวอีกมือข้างหนึ่งชี้ขึ้นบนฟ้า เหมือนเดิม ผมเลยจัดไปตามใบสั่ง โดยถ่ายด้วยกล้องตัวเอง พอกดดูรูปตัวเอง ใจกลายเป็น คนรับใช้เจ้าชายสุดต๋านมาเลเชียซะงั้น โถ โถ โถ ก็ตัวดำเป็นเหนียงซะขนาดนั้น จะเป็นเจ้าชาย เปอร์เซียแขกขาวไปได้ยังไงเล่า

เดินผ่านซุ้มบริการถ่ายรูป มีชุดให้เช่าถ่ายรูปด้วย เมียงๆมองๆสักพักน่าสนุกดี เลยให้เขาจับแต่งตัวให้ อยากจะเป็นเจ้าชายแขกเปอร์เซียดูบ้าง เป็นเสื้อแขนยาวบางๆสีฟ้าทึมๆ คลุมหัวเข้า ปักลายดอกไม้สีทอง คาดหัวด้วยผ้าสีชมพูพันรอบๆหมวกสีทอง เจอการแต่งตัวสไตล์ นี้ ก็นึกไม่ออกเหมือนกัน จะโพสต์ทำยังไง

กลับมาถึงโรงแรมคนขับขอเงินเพิ่ม ผมไม่ยอมจ่าย และจะจ่าย 300 รูปีเท่าที่ กับ Saleem แจ้งผมไว้เท่านั้น ผมยื่นเงินให้ เขาคว้าไปแบบไม่เต็มใจ ผมบอกให้ไปคุยกับ Saleem แล้วกันว่าตกลงกันไว้ยังไง

พอคนขับรถเจอหน้า Saleem เท่านั้นแหละสงครามโลกครั้งที่ 3 ก็เกิดขึ้นทันที สองหนุ่มทะเลาะกันลั่นโรงแรม ชนิดที่ไม่มีใครยอมใคร เห็นแขกสองคนทะเลาะกันแบบเอาเป็น เอาตายแล้วชนหัวลูกจริงๆ ขนาดคนที่พูดภาษาเดียวกัน ยังไว้วางใจกันไม่ได้ นับประสาอะไรกับ นักท่องเที่ยวต่างถิ่น คนอินเดียนี่มันไว้วางใจไม่ได้เลยเหวอ

หลังจากสงครามโลกจบลง ผมเดินออกมาดูเหตุการณ์ว่าเป็นอย่างไร ตกลง
เรื่องมันเป็นอย่างไรกันแน่ ชาลลีคงไม่อยากต่อความยาวสาวความยืด

“ ช่างมันเถอะ มันจบแล้ว อย่าไปใส่ใจกับคนเง่าพันธุ้นั้นเลย ”

ตอนที่ 15 พระยาน้อยชมตลาด

รอรถโดยสารที่ Dal gate จากการสอบถามเส้นทางไปโซนามาร์กของ Saleem ผู้จัดการโรงแรมที่ผมพัก คั่นไหนมาผมถามหมด แต่ก็ยังไม่ใช่สักคัน ก็เลยถามคนแถวนั้นว่าจะไปโซนามาร์กต้องไปรอรถตรงไหน เขาก็บอกทางให้ ว่าสถานีไปโซนามาร์กเดินไปอีกสถานีไม่ใช่รอที่หน้าทะเลสาบดาลตรงนี้ มีน้ำละทำไมถึงไม่เจอรถจุดหมายปลายทางของผมสักที ข้อมูลที่เขาบอกมา มันไม่ใช่ซะแล้ว

ดินถามคนไปเรื่อยๆ แล้วก็เจอสถานีรถบัสเล็กๆ มีนักท่องเที่ยวฝรั่งกลุ่มหนึ่งรอรถอยู่ แสดงว่ามาถูกที่แล้ว เข้าไปจองตั๋วบอกว่าจะไปโซนามาร์ก คนขายตัวยกมือบอกให้รอก่อน แล้วก็หันไปถามผู้โดยสารคนอื่นแล้วก็ก้มหน้าก้มตาออกตั๋วต่อไป แอบมองชำเลืองดู เห็น แกออกตั๋ว แล้วอยากจะบ้าตาย ที่นี้ไม่มีการใช้คอมพิวเตอร์อะไรทั้งนั้น แม้แต่เลขที่ตั๋วก็นั่งมือเขียนเอา ตัวไหนหนึ่งจึงใช้เวลานานมาก ทั้งที่มีผู้โดยสารแค่ 3 คนเท่านั้น

ผมรอประมาณ 15 นาที แกส่งตั๋วให้ผู้โดยสารเสร็จ ก็เงยหน้ามาบอกผมว่า วันนี้ไม่มีรถไปโซนามาร์ก ต้องรอวันพรุ่งนี้ เพราะช่วงนี้ไม่มีผู้โดยสารรถจะออกวันเว้นวัน ได้ยินคำตอบแล้วอึ้งกิมกิปนกับผิดหวังเล็กน้อย

นี่คือข้อเสียของการมาเที่ยวนอกฤดูท่องเที่ยว การเดินทางโดยขนส่งสาธารณะไม่สะดวกสบายเอาเสียเลย แล้วทำไมไม่บอกผมตั้งแต่แรก ให้ผมเย็นรอทำไมตั้งนาน พรุ่งนี้ผมต้องบินกลับนิวเดลีตอนบ่าย 2 โมง ยังไงก็กลับมาไม่ทันแน่

เดินออกมาหน้าสถานีเจอรถตู้มาดักรอนักท่องเที่ยว ผมบอกว่าจะไปไชนามาร์ก เขา
คิดราคา 2,000 รูปี ผมก็เลยบอกว่าไปคนเดียวและก็ไม่มั่นใจว่าฝนจะตกหรือเปล่า เขาก็บอกฝนไม่
ตกหรอก ถ้าไปจริงๆเขาจะลดให้ 1,700 รูปี ราคานี้ผมจ่ายได้ เพราะ ใกล้เคียงจบทริปแล้ว
งบประมาณยังเหลือ ปัญหามันอยู่ที่ฝนมากกว่า อุตุส่าห์จ่ายตั้งแพงแต่ต้องไปเจอฝนเล่นงาน มัน
คงไม่คุ้มแน่ๆ ถ้าเป็นรถโดยสารถึงไปเจอฝน ก็ยังไม่น่าเสียดาย เพราะว่าจ่ายแค่ไม่กี่ร้อย

บรรยายภาพ – เรือขายของพบได้ทั่วไปที่ทะเลสาบดาบบริการถึงบ้านเรือที่พักกันเลย

มองขึ้นไปท้องฟ้าเห็นฝนตั้งเค้าทำท่าจะตกแล้ว นึกขึ้นได้ว่ายังมีสถานีรถประจำทางอีกที่หนึ่งที่ผมขอข้อมูลมาจากโรงแรมที่ผมพักในกุลมาร์ก หยิบกระดาษแผ่นนั้นออกมาดูชื่อสถานี Batmaloo Bus station เขาบอกว่าใช้เวลาเดินทาง 4 ชั่วโมง พร้อมบอกชื่อโรงแรมและราคามาพร้อมสรรพหากต้องการจะค้างคืน

ความหวังยังไม่สิ้นคิดอยู่นาน บวก ลบคูณหาร วกไปเวียนมาหลายรอบจะไปหรือไม่ไปดี ในที่สุดผมก็ตัดสินใจไม่ไปดีกว่า (หลังจากกลับเมืองไทยแล้วผมได้ข้อมูลจากคนไทยที่ไปโซนามาร์กในวันนั้นว่า ฝนตกหนักมากวิ่งหลบฝนตลอดไม่ได้เที่ยวเลย แสดงว่าการตัดสินใจของผมวันนั้น ถูกต้องแล้ว)

เดินกลับมาตั้งหลักที่ dal gate เดินสำรวจดูโรงแรมที่อยู่รายล้อม dal gate เล่นๆ ราคาสูงพอๆกับ boulevard street แถวที่ผมพักเลย แต่ทำเลความสวยงาม สู้แถวที่ผมพักไม่ได้เลย เดินตามถนนไปเรื่อยๆดูวิถีชีวิตของชาวเมืองศรีนาการ์ ผ่านชุมสายรถเมล์เห็นกระเป๋าทะโกนบอกจุดหมายปลายทางเรียกผู้โดยสารกันทุกคัน ไม่ต่างจากประเทศอื่น

ผมยังนึกถึงตอนที่ไปเที่ยวราชสถานคราวที่แล้ว เห็นวิธีการเรียกผู้โดยสารของคนอินเดียแล้วอดขำไม่ได้ ที่สถานีรถประจำทางเมือง Ajmer อีตาดูงกระเป๋ารถ 2 คนโก่งคอร้องเรียกผู้โดยสารเมือง Jodhpur กับเมือง Jaiper อีตาดูงที่หน้าตาเหมือนนกหัวขวานร้องเรียกผู้โดยสาร

“ ใจัด ปู๊ดดดดดดดดดดดดดดดดด ” คำลงท้ายชื่อเมืองนี้โหยหวนมาก สิ้นเสียงเมืองแรก ตามด้วยอีตาดูงอินทรียัคี๊วขาวอีกเมือง

“ .จัย ปู๊ดดดดดดดดดดดดดดดดด ” สลับกันอยู่อย่างนั้นนานมากไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย สงสัยแก่กลัวคนฟังจะเบื่ออีตาดูงนกหัวขวาน แกก็เลยเปลี่ยนสำเนียงเป็น

“ ใจัด ใจัด ใจัด ใจัด ใจัด ปู๊ดดดดดดดดดดดดด ” คำสุดท้ายนี้โหยหวนอีกตามเคย อีตาดูงอินทรียัคี๊วขาวอีกเมืองก็ไม่ยอมน้อยหน้า

“ จัย จัย จัย จัย จัย ปู้ดตดตดตดตดตดตดตดตดต ” อีตาลุงสองคนแข่งกัน
ตดเรียกผู้โดยสาร จนถึงเวลารถออก ผมทั้งอีตาลุง 2 คนจริง อย่างน้อยก็ทำให้การรอคอย ไม่น่า
เบื่อจนเกินไป

แต่ที่นี่ไม่มีกระเปารถแข่งกันตด คงจะมีแต่กระเปารถที่หมั่นไส้ใครบางคน ที่
เรียกยังงี้ก็ไม่ยอมก้าวเท้าขึ้นรถสักที ไม่รู้มันจะรอรถสายอะไร เอาแต่ยืนอมยิ้มอยู่ได้ เขาบอกว่า
ถ้าอยากให้รู้วิถีชีวิตของคนเมืองไหน ให้ไปดูที่ตลาดสดกับป้ายรถเมล์ ของคนเมืองนั้น ก็คงจะมี
ส่วนจริงอยู่ไม่น้อย แต่สำหรับผมคนที่หาความสุขได้ง่ายๆ แค่มายืนดูชาวเมืองเดินทางเปลี่ยนรถ
ไปยังจุดหมายปลายทาง ก็สร้างรอยยิ้มให้ผมได้แล้ว

แล้วฝนก็ตกมาจริงๆ ฝนหลบฝนตั้งนานก็ไม่มีทีท่าว่าจะหยุด เดินกลับไปตลาด
สด Dal gate ที่นี่ไม่มี 7-11 ไม่มี Macro ,Lotus มีแต่ร้านค้าของชาวบ้าน ทั้งร้านขายเนื้อสัตว์
ขายผักผลไม้ ขายหนังสือ ร้านขายขนมแบบอินเดีย แยกกันชัดเจน ทั้งร้านค้า แผงลอย รถเข็น
และแบกะดิน แม้กระทั่งปลาสดจากทะเลสาบดาด

คนที่นี่อัธยาศัยดีมาก ขอถ่ายรูปใครก็เต็มใจอย่างยิ่ง ยิ้มแก้มแทบปริ ตอนเราโชว์
ภาพให้ดู วันนี้ถ่ายรูปชาวเมืองศรีนาการ์เยอะมากๆ ทั้งเด็ก ทั้งหนุ่ม คนแก่ เสียดยายที่ถ่ายผู้หญิง
ไม่ได้ แค่เห็นยกกล้องขึ้นเล็งแค่นั้นแหละ รีบหันหน้าหนีเลย แม้แต่ผู้หญิงที่นั่งขอทานกับพื้น เธอยัง
รีบยกมือมาปิดหน้า ทั้งที่ผมไม่ได้ตั้งใจจะถ่ายรูปเธอซะหน่อย

บรรยายภาพ – ตลาดสดแกว่ย่าน Dal Gate

เดินไปไหนก็มีแต่คนชวนคุย มีแต่คนเรียกให้ไปหา ถามว่ามาประเทศอะไร ไปเที่ยวไหนมาบ้าง ชอบประเทศเขาไหม ผมเลยช่วยอุดหนุน ผลไม้ ทั้งกล้วย มะม่วง แคนตาลูป เพราะชอบกินผลไม้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว และอยากรู้ว่ารสชาติผลไม้ของที่นี่สู้เมืองไทยได้หรือเปล่า ผลไม้่นำมาจากเมืองอื่น ราคาพอกๆกับผลไม้ที่เมืองไทย พอผมได้ลิ้มลองแล้วรสชาติมันห่างไกลผลไม้เมืองไทยมาก

มะม่วงรสจี๊ดซัดหาความอร่อยไม่เจอ กล้วยหอมรสชาติก็ไม่หอมหวานเหมือนกล้วยหอมเมืองไทย แม้แต่แคนตาลูปก็จี๊ดซัดไร้ความกลมกล่อมเช่นกัน ผม

ก็ไม่ว่าถ้าคนที่นี้ได้ลิ้มลองรสชาติผลไม้ไทย เขาอาจจะบอกว่าไม่อร่อยก็ได้ เพราะรสชาติความอร่อยของแต่ละชาติอาจไม่เหมือนกัน

ตลาดที่นี่พ่อค้าล้วนเป็นผู้ชายทั้งนั้น เหมือนกับย่านมุสลิมทั่วไป ตลาดสด dal gate แห่งนี้ นอกจากจะขายผัก ผลไม้ ของกินแล้ว เรายังมีร้านขายหนังสือ ร้านขายของชำ ร้านขายยา ร้านตัดผม ร้านขายเสื้อผ้า และร้านร้านของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยว สลับกันไป ของที่ระลึกมองดูก็รู้เลยว่า เป็นสินค้ามาจากแคชเมียร์ ไม่ว่าจะเป็นเรือซิคาราทั้งลำใหญ่ลำเล็ก แจกัน กำไล เชิงเทียนล้วนเป็นงานศิลปะที่ผูกพันกับวิถีชีวิตของชาวแคชเมียร์ทั้งนั้น ผมเลยได้อุดหนุนสินค้าไปหลายชิ้น หนึ่งในนั้นคือเรือ ซิคารา ที่ผมสุดแสนประทับใจนั่นเอง

บรรยายภาพ – พ่อค้าชาวแคชเมียร์สุดเท่ นั่งขายเห็ดแถวตลาดสด Dal Gate

ตอนที่ 16 เดินเล่นตลาดเก่าเมืองศรีนาการ์

ทำทางผมคงจะหลงทางเสียแล้ว กะว่าเห็นอะไรน่าสนใจก็จะลงตรงนั้น โดยยึด Kashmir Fort เป็นจุดศูนย์กลางหาว่าหลงหรือจับทิศทางไม่ได้ เพราะตั้งอยู่บนเนินเขาสูงเล็กๆโดดเด่นเป็นสง่าใกล้ๆเมืองเก่า เห็นทหารกลุ่มหนึ่งยืนถือปืนอยู่ก็เลยเข้าไปถามทาง ว่าย่านเมืองเก่าเดินไปทางไหน แทนที่จะดูน่ากลัวกลับมีความรู้สึกที่ผ่อนคลาย ปลอดภัย สบายๆมากกว่า ถึงแม้ว่าเขาจะอยู่ในชุดทหาร มือถือปืนน่าเกรงขาม แต่ทว่ากลับมีรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยมิตรจิตต่อนักท่องเที่ยว

เดินชมบ้านเรือนของเมืองเก่า จึงได้เห็นวิถีชีวิตของชาวเมืองแบบดั้งเดิมของคนรุ่นตารุ่นยาย เครื่องครัว ภาชนะต่างๆที่ทำด้วยทองเหลืองและทองแดงที่ทำด้วยมือ และวางขายอยู่ในบ้านเลย ส่วนใหญ่จะเห็นผู้ชายแก่ๆที่นั่งพับเคาะภาชนะอยู่หน้าบ้าน ซึ่งคนรุ่นใหม่จะยังคงสืบทอดต่อไปหรือไม่ บ้านเรือนเก่าๆที่อยู่ริมน้ำเจelum Jhelum River ยังคงสะท้อนอดีตชีวิตความเป็นอยู่วิถีชีวิตชาวเมืองเก่าได้เป็นอย่างดี

บรรยายภาพ – คุณลุงสวมชุดพื้นเมืองเฟรน แบบที่ผู้ชายชาวแคสเมียร์ใส่ท่ามกลางร้าน แฟชั่นวัยรุ่นแบบตะวันตก

แต่การแต่งกายของวัยรุ่นชายชาวเมืองเก่านี่ดี กลับแต่งตัวแบบชาวตะวันตก
ทั้งนั้น เสื้อยืดกางเกงยีนส์ แจ็คเก็ตแขนยาว บางคนก็ใส่เสื้อเฟรน (Pheran) แบบผู้ชายชาวแคส
เมียร์ทั่วไป แต่ข้างล่างกลับนั่งกางเกงยีนส์หน้าตาเฉย จึงไม่น่าแปลกที่จะเห็นร้านเสื้อผ้าผู้ชาย
สมัยใหม่ กระจายอยู่ทุกหัวมุมถนนไม่ว่าจะเป็นที่ ตลาด dal gate หรือตลาดย่านเมืองเก่าแห่งนี้
ทั้งกางเกงยีนส์ เสื้อยืด แจ็คเก็ต เสื้อกันหนาว เสื้อเชิ้ตทั้งแขนสั้นแขนยาว สีล้วนสดใส

เสื้อผ้าส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าก๊อปปี้ยี่ห้อดังๆทั้งนั้นไม่จะเป็นยี่ห้อ Puma,
Adidas, Nike, G-STAR, Dolce & Gabbana, Burberry , Calvin Klein, Diesel, ยี่ห้อดังๆทั่ว
โลกมีหมด แต่ไม่ยักมี ยี่ห้อ Jaspal ,Chaps ,DAPPER ของไทยเลยแฮะ แสดงว่าชาวแคสเมียร์
รสนิยมไม่ถึง เสื้อผ้ายี่ห้อดังๆเหล่านั้นมองปาดเดียวก็รู้ว่าเป็นของเลียนแบบ ซึ่งน่าจะเป็นสินค้าที่
ผลิตในประเทศ คุณภาพความเนียน ยังห่างไกลจากสินค้าเลียนแบบจากเงินและทอง
วามาก ของจีนยังมีความประณีตใกล้เคียงกับต้นฉบับพอสมควร

ส่วนการแต่งกายของผู้หญิง ยังคงเป็นแบบดั้งเดิมอยู่ คงเป็นเพราะข้อจำกัด
ของศาสนา ลองหลับตานึกไปอีก 10 ปีข้างหน้า วัยรุ่นหนุ่มๆที่นี้ยังจะเห็นคนใส่ชุด Pheran ชุด
แบบดั้งเดิมของผู้ชายแคสเมียร์หรือเปล่าก็ไม่รู้ โลกของเรามันคงหมุนเร็วขึ้นจริงๆ วัฒนธรรมต่างๆ
คงไหลถ่ายเทไปมาหาสู่กันง่ายขึ้น ด้วยเทคโนโลยี ทันสมัย แคสเมียร์แห่งนี้ก็คงไม่ต่างจากเมือง
อื่นๆของโลก ที่เปลี่ยนแปลงไปพร้อมกับวันเวลาและการเจริญเติบโตของการท่องเที่ยว

บรรยายภาพ – หนุ่มน้อยชาวแคสเมียร์หน้าตาแบบฟินๆทั่วไป

เขาบอกว่าหนุ่มสาวชาวแคสเมียร์นั้นหน้าตาหล่อ สวย ยิ่งนัก ผมเคยอ่านหนังสือท่องเที่ยวแคสเมียร์ที่เขียนไว้นานหลายปีแล้ว ของนักเขียนอาวุโสท่านหนึ่งที่ท่านยังเป็นหนุ่มนักศึกษามาเรียนหนังสือที่ประเทศอินเดียเลยถือโอกาสมาเที่ยวแคสเมียร์ก่อนจบการศึกษา คนเขียนบรรยายไว้ว่า เขาต้องมองเด็กหนุ่มคนนั้นไม่วางตา ชื่นชมในความหล่อของเด็กหนุ่ม ทั้งที่เด็กหนุ่มคนนั้นเป็นเพียงลูกชาวบ้านธรรมดา มองจนกลัวว่าเพื่อนๆที่มาด้วยกันจะคิดว่า เขาเป็นเกย์ เมื่อกล่าวถึงเมืองแคสเมียร์ก็มักจะกล่าวถึงเรื่องความสวยความหล่อของคนแคสเมียร์ อยู่เนืองๆ

เช่นเดียวกับวันนี้ ผมเจอเด็กวัยรุ่นกลุ่มหนึ่ง อายุประมาณ 15- 16 ปี หน้าตาหล่อมากทั้งกลุ่ม รูปร่างสูงเพรียว ปากนิดจุกหนอย หน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพรา ผิวขาวอมชมพู แบบแขกขาว บางคนในกลุ่มหน้าตาหล่อแบบอินเดีย คมเข้ม ผิวสีแทน

“ Hello How are you ” คำทักทายคำแรก ที่เด็กหนุ่มกลุ่มนี้ ทักทายผม

ดูเหมือนว่าจะน้อยหน้าเพื่อนๆ ต่างคนต่างป้อนคำถามคนละประโยค หลังจากฝ่าด่านกำแพงคนแปลกหน้าหลายลง พอเริ่มคุ้นเคย วัยรุ่นกลุ่มนี้ก็เลยชวนไปเที่ยวโรงเรียนของเขา ซึ่งอยู่ไม่ไกล เช่นเดียวกับผมขอถ่ายรูปเด็กกลุ่มนี้ คนแคชเมียร์ไม่ปฏิเสธอยู่แล้ว เห็นวังใสกลัองกันทุกคน แต่ผิดคาดเด็กกลุ่มนี้บอกว่า อาย พอยกกล้องเท่านั้นแหละ หลบกลัองกันซุกมุนวุ่นวาย

คนสวยคนหล่อเป็นของที่หายาก มักจะมีราคาค่างวดเสมอ

เด็กหนุ่มวัยรุ่นกลุ่มนี้ชวนผมไปเที่ยวโรงเรียนของเขา ผมเห็นว่าไม่ได้รับไปไหนก็เลยเดินตามเด็กๆ ไป ลัดเลี้ยวไปตามซอกตึกสักพัก ก็ถึงโรงเรียนของพวกเขา ตอนแรกก็ลังเลว่าจะเข้าไปตีหรือเปล่า เจอกับคุณครูสาวสวยยืนรอเด็กๆ อยู่หน้าประตูห้องเรียน พอเห็นผมเธอก็แปลกใจนิดหน่อย หันไปมองหน้าเด็ก ทำนองว่า ไปชวนใครมานี่

เธอพาทางเขินอาย และประหม่า แบ่งรับแบ่งสู้ ตามประสาผู้หญิงมุสลิมที่ไม่คุ้นเคยกับผู้ชายแปลกหน้า เธอพูดอะไรผมก็ไม่เข้าใจ รู้แต่ว่าหน้าตาเธอสวยมาก คนที่สอดรู้สอดเห็นแบบผมมีหรือที่จะไม่อยากรู้ ว่าเขาทำอะไร น่าจะมาเรียนเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม น่าจะไม่เหมาะกับคนนอกศาสนา เห็นท่าทางอึดอัดของเธอแล้ว ผมก็เลยโบกมือลาเด็กๆ หันกลับไปมองอีกที เด็กๆ กลุ่มนี้ก็ยังกวักมือเรียกให้เข้าไปในห้องเรียน ประมาณว่า เข้ามาเถอะ ไม่ต้องไปสนใจหรอก ผมก็เลยเดินลงบันไดกลับ แบบเสียไม่ได้

สะพานข้ามแม่น้ำ เจลุม (Jhelum River) มองเห็น มัสยิด ชาร์ฮามเดล (shaham den mosque)ซึ่งอยู่ริมแม่น้ำเจลุม หลังคาสีเขียวหลุดล่อนกันเป็นชั้นๆ มียอดแหลมสูง

อยู่ตรงกลาง เป็นมัสยิดที่สวยงามทีเดียว มองลงไปข้างล่างสะพานวันนี้แม่น้ำเจลมไหลเชี่ยวและ
ขุ่นข้นมาก เพราะฝนที่ตกมาอย่างหนักก่อนหน้านี้มันนั่นเอง ยืนชมตึกเก่าๆ อันแสนคลาสสิกที่อยู่
ติดกับมัสยิดชาร์ฮามเดล พร้อมกับพูดคุยเรื่อยเปื่อยกับชาวบ้านแถวนั้น

มีข้อที่น่าสังเกตว่าคนอื่นเดียวชอบถามราคาสິงของที่ติดตัวผมอยู่ ราคากลัอง
เท่าไร? เสื่อกันหนาวสวยจังเลย ชอบกางเกงที่ผมใส่มาก ราคาเท่าไร? ชื้อที่เมืองไทยหรือ? ค่าตัว
เครื่องบินจากเมืองไทยมาที่นี่ ราคาเท่าไร? ทำงานอะไร? เงินเดือนเท่าไร? ผมมักจะเจอคำถาม
แบบนี้บ่อยๆ

มัสยิด Shaham den mosque ที่ผมมองเห็นตั้งแต่อยู่บนสะพาน มีทหาร
ถือปืนยืนอยู่ที่ป้อมยาม เห็นผมล้งเลไม่กล้าเข้าไปในมัสยิด ก็เลยเดินออกมามาเชิญให้ผมเข้าไป
ข้างใน ผมนึกว่าเขาจะไม่ให้คนต่างศาสนาเข้าไปซะอีก เข้ามาข้างในก็เจอรอยยิ้มต้อนรับคนที่มา
ละหมาด ส่วนใหญ่จะเป็นลุงๆป้าๆที่มากับหลานตัวเล็กหน้าตาน่ารักน่าชัง

มัสยิดแห่งนี้ ลวดลายสวยงามทาสีเขียวสลับกับสีไม้ธรรมชาติ ภาพวาดลาย
ดอกไม้ประดับฝาผนังก็สวยงาม เด็กๆพอเห็นผมก็อกลัองเท่านั้นแหละ รีบมาขอเสนอตัวให้ผม
ถ่ายรูปให้ ก็เข้าทางผมละซิ อยากถ่ายรูปคนแคสเมียร์เป็นทุนเดิมอยู่แล้วยิ่งเด็กๆเนี่ยน่ารักกันทุก
คน

ริมทะเลสาบดาลผู้คนคึกคักเหมือนทุกวัน มีหนุ่มเจ้าถิ่นสองคนมาทักทาย
เดินคุยกันไปเรื่อยๆ สักพักเขาก็เลยชวนผม ไปกินจัย ฟังดูแล้วน่ารักอย่างประหลาด ชวนกินจัย
เครื่องดื่มชาใส่นม เครื่องดื่มสุดฮิตของชาวอินเดีย นั่งกินจัยแล้วคุยกันอารมณ์และบรรยากาศ
ร้านจัยมันจะเป็นแบบไหนะนี่ภาพไม่ออกจริงๆ มันจะเหมือนคนลาวที่เวียงจันทน์นั่งกินน้ำเต้าหู้
คุยกันหรือเปล่า? ถ้าเป็นที่เมืองไทยก็คงจะชวนกันไป Star buck, Swensen ร้านฟูจิ เอ็มเคสุก็
แต่ผมก็ปฏิเสธเขาไป ผมอยากมีเวลาส่วนตัว อยากไปเดินดูของที่ระลึกที่หน้าทะเลสาบดาล
มากกว่า

บรรยายภาพ – การได้ถ่ายภาพผู้หญิงชาวแคชเมียร์เป็นเรื่องที่ยากมาก แต่ก็ใช้ว่าจะ
เกิดขึ้นไม่ได้

บรรยายภาพ – มัสยิดสีเขียว **Shaham den mosque** ย่านเมืองเก่าศรีนาการ์

บรรยายภาพ – แผงขายขนมปังย่านเมืองเก่าศรีนาการ์

.....

ตอนที่ 17 โบกมืออำลาเกษมียร์

การออกจากทะเลสาบดาลตอนเข้ามันทําให้เราเห็นวิถีชีวิต คนที่ทำมาหาเลี้ยงชีพรวมทั้งคนที่พายเรือสัญจรผ่านไปมา คนที่อยู่รอบๆทะเลสาบดาล พ่อค้าที่พายเรือขายสินค้าตามบ้านเรือ พ่อแม่พายเรือมาส่งลูกน้อยไปโรงเรียน เห็นภาพเด็กหนุ่มน้อยสองคนช่วยกันพายเรือแจวลำเล็กๆโดยที่ไม่มีผู้ปกครองมาส่ง เพื่อมาขึ้นฝั่งไปเรียนหนังสือ ช่างเป็นภาพที่น่ารักอะไรอย่างนี้ เด็กๆในชุดนักเรียนยืนรอรถโรงเรียนมารับ พ่อค้าเดินเร่ขายของที่ระลึกให้นักท่องเที่ยว นายหน้าเดินหาลูกค้าให้ไปพักบ้านเรือ มองไปทางไหนก็มีแต่ความมีชีวิตชีวา

บรรยายภาพ – หนูน้อยพายเรือมาขึ้นฝั่งเพื่อนั่งรถไปโรงเรียน

มีตาลุงแก่ ๆ มาเสนอขายแผนที่ให้ผม ก็เลยช่วยซื้อแก่ ทั้ง ๆ ที่ไม่มี
ความจำเป็นอะไรเลยที่จะต้องให้แผนที่และหนังสือแนะนำเที่ยวที่หน้าปกล้าสมัยแสนเชยเล่ม
นี้ ในยุคที่อินเทอร์เน็ตครองโลกแบบนี้ ข้อมูลต่างๆ ซักหาได้ง่ายดาย เอาแค่ภาษาไทยก็
เพียงพอแล้ว สำหรับการเดินทางมาแคชเมียร์ เว้นแต่ว่าจะเที่ยวแบบเจาะลึกจริงๆ ผมก็
ไม่รู้หรอกว่า ลุงยังจะขายแผนที่ได้นานเท่าไร ยังจะมีนักท่องเที่ยวคนไหนอยากได้แผนที่
ที่หน้าตาเชยๆ แบบนี้ เจอเด็กวัยรุ่นคนหนึ่งเดินขายกระเป๋าตังค์ หน้าตาเหมือนเด็กฝรั่ง
เลย นี่ถ้าไม่บอกว่าเด็กแคชเมียร์ก็คงไม่รู้ คนที่นี้หน้าตาหลากหลายมาก

ตั้งใจว่าจะขึ้นเขาไปดูวัดฮินดูบนเขาที่อยู่ติดกับที่พักของผม แต่ต้อง
เหมารถตุ๊ก ตุ๊ก ขึ้นไป บนนั้นคงจะมองเห็นวิวทิวทัศน์อันสวยงามของเมืองศรีนาการ์และ
ทะเลสาบดาล สดลูกหูลูกตา พอมองขึ้นไปบนท้องฟ้าเห็น เมฆตั้งเค้าเหมือนฝนทำท่าจะ
ตก ก็เลยหมดอารมณ์ที่ขึ้นไปบนเขาเสียแล้ว

การเดินทางครั้งนี้ ถ้าหากไม่โดนฝนเล่นงาน คงจะเป็นทริปการ
เดินทางที่ขึ้นมึนกว่านี้หลายเท่า ตอนที่ไปเที่ยว เวียดนามกลาง เว้ ฮอยอัน พังไม่เป็น
ท่าก็เพราะฝนนี้แหละ อยู่เวียดนาม 7 วัน ไม่เห็นแสงอาทิตย์แม้แต่วินาทีเดียว เพราะตอน
นั้นโชคร้าย เจอช่วงพายุดีเปรสชันเข้าพอดี การเดินทางท่องเที่ยว ฝนนี้แหละคือสิ่งที่น่า
กลัว ที่สุดสำหรับผม

บรรยายภาพ – หน้าตาอันหลากหลายของชาวแคชเมียร์

saleem อาสาจะเรียกรถอโต้ริกชอร์ ไปสนามบินให้ผม เขาบอกว่ามีเพื่อนที่ขับรถตุ๊กตุ๊กอยู่หลายคน สักพักเขาก็กลับมาพร้อมกับบอกราคาราคา 700 รูปี ผมบอกว่ามันแพงไปราคามาตรฐานแค่ 350 รูปี เพราะผมรู้ว่ามันไม่ใช่ราคานี้แน่ๆ ผมเลยบอกว่า ผมจะออกไปเรียกหารถเองก็แล้วกัน อยากจะรู้เหมือนกันแหละว่าราคาจริงๆมันเท่าไรกันแน่ เพราะผมไม่ไว้ใจคนอื่นได้อยู่แล้ว

สักพักใหญ่ๆ เขาก็กลับมาอีกครั้งพร้อมกับราคา 350 รูปี ผมจึงตอบตกลง ให้เต่าง่ายๆก็คงจะหักค่าหัวคิวจากเพื่อนคนขับ 350 รูปีนั่นเอง ผมก็อดสงสัยไม่ได้จะมีนักท่องเที่ยว

คนไหนนะ ที่จะให้คนอื่นเดียวยกได้ง่ายๆ ใครๆ ก็คงศึกษาข้อมูลกันมาก่อนเดินทางทั้งนั้นแหละ ในยุคที่ข้อมูลข่าวสารหาได้ง่ายด้ายแบบนี้ เว้นแต่ว่าคนๆ นั้นเป็นพวกมือใหม่จริงๆ หรือไม่สนใจ ทำการบ้านมาก่อน ผมก็เลยให้ทิปเขาไป 200 รูปี ถึงเขาจะดูไม่ชอบมาพากลบ้าง แต่เขาก็ช่วย แนะนำ ผมหลายอย่างเหมือนกัน แม้ว่าข้อมูลบางอย่างจะไม่ตรงกับที่เขาบอกก็ตาม

กว่าจะผ่านด่านสนามบินเข้ามาใช้คอนได้ต้องตรวจตั้งหลายด่าน เช็คอนเสร็จแล้วก่อนขึ้นเครื่องยังต้องไปยืนยันสัมภาระของตัวเองอีกครั้งก่อนที่จะโหลดกระเป๋าใต้ท้องเครื่องบิน ไม่ต่างกับสนามบินที่เมืองเลย นึกขึ้นได้ว่าเอากล้องถ่ายรูปไว้ในกระเป๋าเสื้อผ้า อยากจะถ่ายรูปบนหน้าต่างเครื่องบิน เพราะมันเป็นเรื่องที่ผมไม่เคยพลาดอยู่แล้ว ทุกไฟล์ของผมจะต้องนั่งติดหน้าต่าง มันมีความสุขอย่างหนึ่งของผมเลย ทีเดียว ขอเจ้าหน้าที่เปิดเอากล้อง เขาก็ไม่อนุญาตเพราะใช้เชือกพลาสติกล็อก ซิปกระเป๋าของผมเรียบร้อยแล้ว เขาคงจะเข้มงวดเรื่องความปลอดภัยนั่นเอง

จากศรีนาการ์ไปนิวเดลี ด้วยสายการบิน Go Air เครื่องบินดีเลย์ตั้งเกือบ ชั่วโมง จึงมีเวลาเดินดูโปสการ์ดสวยๆ ได้มาหลายใบอีกตามเคย ก็รูปในโปสการ์ดไม่ว่าจะถ่ายที่ไหนมันก็สวยไปหมดจนอดที่จะซื้อเก็บไว้ไม่ได้ พอเครื่องบิน take off ทะยานขึ้นฟ้ามองไปที่นอกหน้าต่าง วิวข้างบนเครื่องบินสวยงามเหลือเกิน ภูเขาหิมะเป็นร้อยๆ ยอดสุดลูกหูลูกตา ไม่มีกล้องถ่ายรูปก็เก็บภาพไว้ในความทรงจำก็แล้วกัน

บรรยายภาพ – สินค้าแบบแคชเมียร์สะท้อนวิถีชีวิตและศิลปะของชาวแคชเมียร์

ตอนที่มาจากเมืองเลย์ก็ถ่ายรูปยอดเขาหิมะไว้เยอะแล้ว ผมนั่งติดกับหนุ่มชาวแคชเมียร์และเพื่อนของเขา เขาเอ่ยปากทักทายพร้อมกับส่งยิ้มให้ผมก่อน ตอนแรกเขาคิดว่าผมเป็นคนอินเดีย ผมก็เลยชักจะเริ่มมั่นใจแล้วว่า ที่ผ่านมาก็พวกเขานี่กว่าผมเป็นคนอินเดียเขาคงไม่ได้พูดเล่นๆ แต่อาจจะคิดว่าผมเป็นคนอินเดียที่มาจากมูมไชนส์แห่งของประเทศ มีคนมาทักว่าเหมือนคนอินเดียก็ถือว่าเขาชมแล้วกัน เพราะคนอินเดียก็ถือว่าหน้าตาหล่อคมเข้ม จมูกโด่ง ดีกว่าชมว่าเหมือนเกาหลีเป็นไหนๆ

คนไทยบางคนถ้าชมว่าหน้าเหมือนเกาหลี คงหลงดีใจ ตัวลอยแน่ๆ หล่อจากมิดหมอไม่เห็นจะน่าปลื้มตรงไหน แม้ว่าเทรนด์เกาหลีจะมาแรงในเมืองไทยก็เถอะ สำหรับผมแล้ว ไม่ได้หลงใหลได้ปลื้มกับกระแสเกาหลีสักนิดเดียว เราับวัฒนธรรมอินเดียมาตั้งแต่โบราณนานนมแล้ว ไชนะเรื่องของศาสนาพุทธและฮินดู ที่แทบจะแยกไม่ออกสำหรับสังคมไทย ไม่เหมือนกับวัฒนธรรมฉาบฉวยแบบเกาหลี ที่ผ่านมาแล้วคงจะผ่านไป ตามกระแสของโลกยุคอินเทอร์เน็ตครองโลก

คุยกับหนุ่มแคชเมียร์เรื่อยเปื่อย ไปตลอดทาง บ้านแกอยู่ระหว่างเมือง ศรีนาการ์ กับพาฮาลแกม อยู่เป็นครอบครัวใหญ่ มีลูกๆ ตายายและมีภรรยาคนเดียว ไม่ได้มีเมียหลายคน อย่างที่คนอื่นคิดว่า มุสลิมต้องมีเมีย 4 คนเสมอไป แกพูดติดตลกว่า แค่คนเดียวก็จะหาเลี้ยงไม่ไหวแล้ว พอเริ่มจะคุ้นเคยแกก็เอ่ยปากชวนผม ถ้ามาเที่ยวแคชเมียร์คราวหน้าให้ไปพักบ้านแก ดูท่าทางผมจะถูกชะตาไปกับคนแคชเมียร์จริงๆ จนชั่วโง่งสุดท้ายของการอยู่แคชเมียร์เลยหรือนี่ ไม่เว้นแม้แต่บนเครื่องบิน

ผมได้แต่พยักหน้าอ๋มอ๋ม ตัวผมเองยังตอบไม่ได้เลยว่า จะมีโอกาสมาเที่ยวแคส
เมียร์อีกเมื่อไหร่ เพราะยังอีกตั้งหลายที ที่รอให้ผมไปเยี่ยมเยือน ถึงแม้ว่าผมจะประทับใจและมี
ความสุขมากแค่ไหนที่ได้เดินทางมาท่องเที่ยว แคสเมียร์ สวรรค์บนดิน แห่งนี้

จบบริบูรณ์

รู้จักผู้เขียน

A Diehard Traveller เป็นชาวบุรีรัมย์โดยกำเนิด ชื่นชอบการเดินทางแบบประหยัดเนื่องจากเบียดน้อยหย่อนน้อย ความจนมันบังคับ ไม่มีทางเลือกอื่นมากนัก ถึงจะเป็นนักเดินทางที่เน้นประหยัด แต่ได้เที่ยวได้สัมผัสบรรยากาศเหมือนกับนักเดินทางท่องเที่ยวทั่วไป ชอบอ่านหนังสือสารคดีท่องเที่ยว จึงอยากจะลองหัดเขียนหนังสือท่องเที่ยวดูบ้าง แม้ว่าสำนวนการเขียนวิธีการเล่าเรื่องยังต้องพัฒนาอีกเยอะ แต่ก็มีความสุขที่ได้เขียน ได้เล่าเรื่องได้แชร์แบ่งปันประสบการณ์การเดินทางให้คนอื่นได้รับรู้ หนังสือเล่มนี้คือผลงานการเขียนเรื่องแรก ซึ่งเคยเขียนไว้ในบล็อกส่วนตัว แล้วเอามาเขียนขัดเกลาสำนวนขึ้นใหม่

เมื่อได้เดินทางก็อยากจะถ่ายทอดเรื่องราวที่สุดแสนจะประทับใจ ให้คนอื่นได้รับรู้บ้าง จึงได้มีหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าใครที่ได้อ่านจะได้ทั้งความรู้และความบันเทิง ที่สำคัญที่สุด หนังสือเล่มนี้จะเป็นแรงบันดาลใจให้ใครบางคนลุกขึ้นมา จัดกระเป๋าออกเดินทางเหมือนกับที่ผู้เขียนเคยเป็นมาแล้ว ซึ่งเรื่องราวทั้งหมดอาจไม่ถูกต้อง อย่าได้ยึดถือหรืออ้างอิงในเชิงวิชาการให้มากนัก เพราะเป็นเพียงมุมมองของผู้เขียนเอง หากมีข้อผิดพลาดประการใดก็ขออภัยด้วยครับ

A Diehard Traveller นักเดินทางเดนตาย

ให้กำลังใจ ดิชม ผู้เขียนได้ที่ Straydoghero1@gmail.com

